

BURMESE
CLASSIC
.com

လမင်းစိုစို

ကော့လွင်ကော့

အိမ်ရာ

L ၈၆

လမ်းမှီ

ကောင်းခြင်းတည့် ခုချိန်ခါ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၄၂၀၈၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၂၉၀၈၀၈

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃၃) စေတနာ OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကင်း။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုံဆီနီရီး အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံစာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

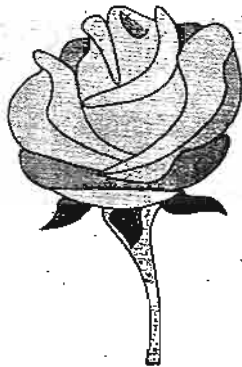
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု ရွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

လမ်းစဉ်

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE CLASSIC

ခိုက်သည် အားနာပါးနာ ပါလာပြီးမှ ပင်လုံနှင့် ခိုက်လာခဲ့မိတာ မှားပြီလားလို့ တွေးရင်း စိတ်ကလေး ကျဉ်းကျပ် ခဲ့ပါသည်။ ပထမ ငြင်းတော့ငြင်းသေးတာပဲ။ သူက အတင်းခေါ် တော့ ကြာတော့ အားနာလာပြီး လှိုက်လာခဲ့မိတာပါ။

တကယ်ဆိုတော့ ဒီရန်ကုန်မှာရှိ ခိုက် ပိုပြီး ဆင်ခြင် ခဲ့တာပါ။ ဗန်ကောက်မှာတုန်းက အတူတူသွားလာ အအေးဆိုင် နိုင်ဖူးခဲ့ပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။

“မမခိုက်”

“... ..”

“ချမ်းနေလား၊ အဲကွန်းပိတ်ပြီး မှန်ဖွင့်ပေးရမလား”

“အင် ...၊ ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး ပင်လုံ မချမ်းပါဘူး”

“မမခိုက် ငြိမ်ပြီး ဘာသံမှမထွက်လို့ ချမ်းနေလားလို့”

အပြုံးကလေးမှာ သွားတက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် ကလေးဆန်ဆန်လိုလို ညတုတုလေးလိုလို ဖြစ်နေတဲ့ ပင်လုံမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲသာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆက်ကြည့်မနေရဲတဲ့ မျက်နှာ ပြန်လွဲလိုက်ရင်း ...

“ဪ ... ဟိုဟာပါ။ ဆိုင်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာမယ် ချိန်းထားတာ သတိရလို့ပါ။ မ,တို့ မြန်မြန်လေး တော့ ပြန်ရအောင်နော် ပင်လုံ”

“ဝိုး ... မမခိုက်ရယ်၊ ခုမှ ထွက်လာတယ်ဆိုရုံပဲ ရှိသေး တယ်။ ဆိုင်တောင်မရောက်သေးဘူး။ မြန်မြန်ပြန်ရအောင် တဲ့”

“ခဏတော့ ရပါတယ်”

ပင်လုံ ပြုံးစိစိလေး ကျိတ်ရယ်နေတာကို ခိုက်သိပါ သည်။ အင်း ... ခိုက်ပုံစံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုစိုက်လှတဲ့ တကယ့်အပျိုကြီး အဘွားကြီးပုံ ပေါက်နေပြီလား။ ကိုယ့်ထက် လေးနှစ်ငယ်တယ်လို့ သိထားရတဲ့ ပင်လုံနဲ့ဘော့မှာ အခုထက် ပေါ့ပါးသွက်လက် တက်ကြွတဲ့ပုံစံမျိုးလေးနှင့်တော့ နေချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပုံစံက စာမင်တကာ လုပ်ယူထားတာလို့ မပေါ့မပါးကြီး ဖြစ်နေရင် ပိုဆိုးမည်။ ကိုယ် ယူထားတဲ့ ဟန်ပန်နဲ့ ကိုယ့်ပုံစံက အဝင်ခွင်ကျဖြစ်မှ မဖြစ်ရင် လူဟာ ကိုးရိုးကားရား အထာမကျနှင့် ဟားချင်စရာကြီး ဖြစ် တတ်တာ။

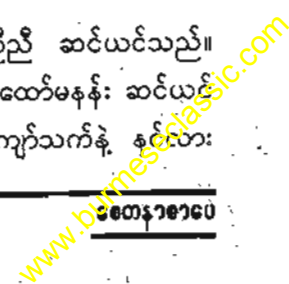

အသက်သုံးဆယ်တွင်း ဝင်လာကာစက စ,ပြီးကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိလာတာတွေ များများလာသည်။ ဒီဆံပင် ငါနဲ့လိုက်သေးရဲ့လား၊ ဒီအင်္ကျီပုံက ငါ့အသက်နဲ့ ကလက်နေပြီ လား၊ ရယ်မောတာကအစ စကားပြောတာကအစ ဟန်မူရာနဲ့ အသက်အရွယ် လိုက်ဖက်ကိုက်ညီရဲ့လားလို့ အမြဲ အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ တွေးနေမိတော့တာပင်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခိုက်ရဲ့မျက်စိရှေ့တွေမှာပဲ ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ မလိုက်ဖက်တဲ့ အဝတ်ကိုဝတ်၊ ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ မလိုက်ဖက်တဲ့ ဟန်ပန်မူရာနဲ့ ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ လုပ်ဖို့မသင့်တော့ တဲ့ ဆံပင်ဆေးဆိုးတာ၊ ကျစ်ဆံမြီးချည်တာ၊ ဗိုက်ဖော်ချက်ဖော် တွေ လုပ်ထားပြီး အကြည့်ရဆိုးနေတဲ့ မိန်းမတွေ အများကြီးတွေ့ နေလို့ပါပဲ။

ခုခေတ်ကြီးမှာ မိန်းမတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ဆင်ခြယ်သ, လှအောင်နေလာကြတာ ဟိုအရင် ခိုက်တို့ ငယ် ငယ် အပျိုဖြန်းခေတ်ကထက် ပိုကဲလာကြသည်။ မိန်းမတချို့ရဲ့ ကိုယ့်အတွက် ဝတ်စားဆင်ယင် အလှပြင်မှုစရိတ်ဟာ (တစ်လ အတွင်းမှာ) အိမ်ရဲ့မီးဖိုချောင်စရိတ်ထက်တောင် သာလွန်လာကြ ပါသတဲ့။

တချို့ကလည်း အရွယ်နဲ့ညီညီ ဆင်ယင်သည်။ တချို့က ကိုယ့်အသက် ကိုယ်အားမနာ မထော်မနန်း ဆင်ယင် သည်။ အောက်ဘက်ကြည့်တော့ ဆယ်ကျော်သက်နဲ့ နှင်ထား

ငါလား။ မျက်နှာကြည့်တော့ အရေးအကြောင်းတွေ ကျိုးခြေတွေ နဲ့ ဖြစ်နေတတ်သည်။

အဲသလို ဖြစ်နေကြတာချင်း အတူတူ အိမ်ထောင် သည်အဖို့တွေ အဲသလို ပြင်ထားရင် “ဟင်... သူ့အရွယ်ကြီးနဲ့” ဆိုတာထက်ပိုပြီး အတင်းဆို့လို့ မရ။ ခိုက်တို့လို အပျိုကြီးတွေ အဲသလိုကြီး မထော်မနန်း ပြင်ထားရင်တော့ “ယောက်ျားလိုချင် နေလို့ သရဲမရဲ ပြင်ဆင်ရိုးထုတ်နေရတာ” ဆိုတဲ့ သဘောပါ သက်ရောက်တတ်သည်။

ဒါကြောင့် ခိုက်ဟာ ပြုပြင်ဆင်ယင်မှုကို သတိထား သည်။ ပြီးတော့ ဟန်ပန်အမူအရာကိုလည်း သတိထားသည်။ အဲဒါအပြင် အနေအထိုင် အသွားအလာ အပြောအဆိုတွေကိုပါ သတိထားပါသည်။ အဲလို သတိထားထိန်းလွန်းပြန်တော့ သူငယ် ချင်း(အအို)တွေက ...

“ခိုက်ရယ် ... နင့်ပုံစံကလည်း ငါတို့ အအိုတွေထက် တောင် အဘွားကြီးပုံ ပိုပေါက်နေပြီ”တဲ့။

“အဘွားကြီးပုံ ပေါက်တာက တော်သေးတယ်။ ကိုယ်နဲ့ မအပ်စပ်တော့တဲ့ပုံမျိုး ပြုပြင်ထားမိတာက ပိုဆိုးတယ်။ ငါက အဲဒါကို ပိုရှက်တယ်။ နင်တို့ပဲ နုအောင်ပြင်ကြပါ။ ငါ့မှာ အိုရပ်ပေါက်လို့ ပစ်သွားမယ့်ယောက်ျား မရှိဘူး။ အေးဆေးပဲ”

ခိုက်က အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး ပြောရသည်။

တစ်ခုခု လုပ်မိပြီးရင် “လူပြောစရာများ ဖြစ်နေမ လား” တွေးတော စိတ်မသက်သာတတ်သည်မှာ ခိုက်ရဲ့ အကျင့် ဖြစ်နေပြီ။ ခုလည်းပဲ ခိုက်တွေးနေသည်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ပင်လုံနဲ့ အပြင်ကို ကော်ဖီသောက်ဖို့ဆိုပြီး လိုက်လာမိသည်မှာ မှန်ရဲ့လား။ မှားသွားလား။ ဒီကောင်လေး ဘယ်လိုထင်မလဲ။ ဒီအပျိုကြီး လိုက်လျော့တယ်ဟလိုများ တွေးနေမလား။ စိုးရိမ် မကင်း ဖြစ်ရသည်မှာ ရင်တောင်မောလာသည်။

တကယ်တော့ ပင်လုံ ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးနှင့် စသိတာ တစ်နှစ်နီးပါးလောက်တော့ ရှိပါပြီ။ မြန်မာပြည်ကလူ ချင်း ပထမဆုံး ဆုံစည်းကြသည်မှာ ဗန်ကောက်မှာ။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဆိုင်အတွက် အဝယ်ထွက်တာ။ သူလည်း သူ့ဆိုင်အတွက် အဝယ်ထွက်လာတာ။ မတော်တဆ တစ်နေရာမှာဆုံကြ မြန်မာ မှန်းသိကြကာ စကားပြောဖြစ်သွားတဲ့ သိကြပုံမျိုးနဲ့ပါ။

သို့ပေမယ့် အမြဲသတိထားတဲ့ ခိုက်က အဲဒီတုန်းက ပင်လုံကို ကိုယ့်ဆိုင်အမည်တောင်မှ ပြောမပြုဖြစ်ခဲ့သေးပါ။ နာမည် နဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လျှောက်ပဲ အချင်းချင်းသိကြတာဖြစ်သည်။ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ကြတော့ ပင်လုံထံက ဖုန်းတွေလာပေမယ့် ခိုက်က စွင့်မကိုင်ခဲ့ပါ။

ကိုရီးယားပုံ ဆံပင်ပုံဆန်း အချွန်အမျှင်လေးတွေနဲ့။ ကိုယ်တီ-Body fit အင်္ကျီဆန်းဆန်းလှလှတွေနဲ့ ဘောင်းဘီ၊ ခါးပတ်၊ ဖိနပ်၊ လွယ်တဲ့အိတ်၊ ဦးထုပ်မကျန် အမျိုးသားဖက်ရှင်ဆိုင်

www.burmeseclassic.com

ပိုင်ရှင်ပီပီ စတိုင်ကျ ကြည့်ကောင်းနေတဲ့ ကိုယ့်ထက်လည်း ငယ်ရွယ်တဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ခိုက် အရောဝင်အဖွဲ့ကျ ရမည့်သူ မဟုတ်ပေဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လို့ပင်။

သို့သော် ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်ကြီးမှာ ဘွားခနဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တဲ့တဲ့တိုးလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ...

“မမခိုက် ဖုန်းတွေ ဘာလို့မကိုင်တာလဲ” ဆိုတဲ့ ရန်တွေ့စကားနဲ့ တွဲရင်းတန်း စိတ်တွေတို စိတ်တွေကောက်နေတဲ့ ပင်လုံကို မသိချင်ယောင် ဆောင်လို့မရခဲ့ပါ။

“ပင်လုံဖုန်းမှန်း မသိလို့ပါကွယ်။ ပင်လုံ ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်လေးက ပျောက်သွားတယ်ကွ။ မက ကိုယ်မသိတဲ့ နံပါတ်ဆိုရင် ဖုန်းမထူးတတ်လို့ပါ”

အလိုက်သင့်လေး လိမ်ညှာတောင်းပန်ရပါသည်။ အဲဒီနေ့ကလည်း ခိုက်က အမှတ်တမဲ့ မျက်ခြည်ဖြတ်မည် ကြံပေမယ့် ပင်လုံက ပါးပါးနပ်နပ် ကားနံပါတ်ကိုလည်းမှတ်၊ နောက်ကလည်း ခိုက် မသိအောင်ပါလား။ အသစ်ထပ်ရေးပေးလိုက်တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ အဲဒီညပဲ ဖုန်းဆက်။ မကြာခင်မှာပဲ “ချမ်းခိုက်ခိုက်” ဆိုတဲ့ ခိုက်ဟာ ရန်ကင်းစင်တာ၊ ဒဂုံစင်တာနဲ့ ဂျန်ရှင်အိတ်တို့မှာ “Fascination” ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အမျိုးသမီးအသုံးအဆောင် အဝတ်အထည် ဖက်ရှင်ဆိုင် ဖွင့်ထားတဲ့အကြောင်း သူသိသွားပါသည်။

အဲဒီရဲ့နောက်တော့ ...။

ခိုက်ဟာ ခုံတွဲထွေမှာ ယောက်ျားလေးက ငယ်တာကို လုံးလုံးမကြိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ပင်လုံကို ကွေ့ကောက်လိမ်ပတ်ပြီး ရှောင်ဖယ်ဖို့ လ၊ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ခိုက်ကို ဟိုလူနဲ့စပ် ဒီလူနဲ့ဟပ် အုပ်ထိန်းသူတွေအလား အိမ်ထောင်ရှက်သား ချပေးချင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းများကိုတောင် ပင်လုံအကြောင်း ယောင်လို့တောင် မဟုတ်ခဲ့ပါ။

သို့ပေမဲ့ ပင်လုံ ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ လက်လျှော့သူမှ မဟုတ်ခဲ့ဘဲ။ ခိုက် ဗန်ကောက်သွားရင် အတူတူ အဖော်ပြုမြဲဖြစ်တဲ့ Winnie Fashion ဆိုင်ရှင် မဝင်နီနဲ့ သူက ချိတ်ဆက်မိအောင် ကြိုးစားရင်းနှီးမှု ရယူလိုက်တာမှ နောက်ဆုံးနှစ်ခေါက်မှာ ခိုက်တို့ထွက်မယ့်ရက်နဲ့ ကိုက်ညှိပြီး သူပါအတူ သွားဖြစ်အောင် စီစဉ်ဖန်တီးတော့တာပါပဲ။

လေဆိပ်ရောက်မှ ပင်လုံကိုတွေ့တဲ့ ပထမတစ်ခေါက်မှာ ခိုက်ဟာ မဝင်နီကို စိတ်တွေတိုကာ ထုရိုက်ရသည်။ မမဝင်နီဟာ အသက်လေးဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိတဲ့ အပျိုကြီး။ မျက်နှာလှလှလေးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ဝဝလေး ပိုင်ဆိုင်ကာ ခေတ်ဆန်ဆန် လူဝင်ဆန်ဆန် ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ အစ်မကြီး ...။

အင်း ...။ ပြောရရင် မဝင်နီကြောင့် ပင်လုံနှင့်ပိုပြီး ခပ်မြန်မြန် ရင်းနှီးခဲ့ရပြန်သည်။ ပင်လုံကလည်း ခင်မင်နှစ်လို့ပွယ်ကောင်းတာတော့ အမှန်ပါပင်။ သူနှင့် ခရီးသွားရတာ စိတ်ချမ်းသာပြီး လူသက်သာရပါသည်။ ဗန်ကောက်မှာတော့ ခိုက်ကလည်း

www.burmeseclassic.com

နည်းနည်းပိုပြီး ရင်းနှီးရန် ရတင်းလေရာ ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့လေတယ်ပေါ့။

ဟိုကျတော့ ဝတ်စားဆင်ယင်တာကိုကလည်း ဒီမှာ လို မြန်မာဆန်ဆန် မိန်းမဆန်ဆန်ကလေး မဟုတ်ဘဲ သွားရ လာရ တိုးရ ခွေရ တန်းစီရ သယ်ပိုးရ လွယ်ကူအောင် အများ နည်းတူ Jean ကိုပဲ တစ်ဝက်တွေ၊ စက၊တွေ၊ ကွာတာတွေဝတ် ဖြစ်နေတယ်လေ။ ဒီတော့ လူကလည်း ပိုပြီးပေါ့ပါးသွက်လက် သလိုဖြစ်မိကာ ဒီမှာလို တစ်စုံတစ်ရာက နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်မှု အကြား တင်းကျပ်ခုခံမနေခဲ့။

ဒါပေမဲ့ ဒီပြန်ရောက်ရင်တော့ ခိုက်က အလို အလျောက် ခပ်တည်တည် ခပ်တန်းတန်းကလေး ပြန်ဖြစ်သွားပြန် ရောပင်။ ခုချိန်ထိ ရန်ကုန်မြို့မှာတော့ ပင်လုံနဲ့ခိုက်တို့ တစ်ကြိမ်မှ အတူတကွ အပြင်မထွက်ဖူးခဲ့သေးကာ ခုမှ ဒါပထမဆုံးတစ်ကြိမ်။

ဒဂုံစင်တာ၊ ရန်ကင်းစင်တာတို့မှာ ဆိုင်ခန်းရောင်း ဖို့ ငှားဖို့ရှိလာရင် သူလိုချင်တာမို့ လက်တို့လိုက်ပါလို့ ပင်လုံက မှာထားတာမို့ ဒဂုံစင်တာက ခိုက်ရဲ့အသိဆိုင်တစ်ဆိုင်က ပြန်ငှား မည်ဆိုတဲ့အခါ ပင်လုံကို လှမ်းအကြောင်းကြားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒီနေ့ ပင်လုံက အဲဒီဆိုင်ခန်းကို လာကြည့်ပြီး စကားနည်းနည်း လာပြောတာ။ ကိစ္စပြီးသွားတော့ သူ့ကို ဆိုင်ခန်းခေါ်ပြတာ ကျေးဇူးတင်တဲ့အတွက် ကော်ဖီတိုက် မုန့်ကျွေးပါရစေလို့ ဇွတ်ကို ဇွတ်ပဲ ပူဆာလွန်းမက ပူဆာတဲ့အခါ ...။

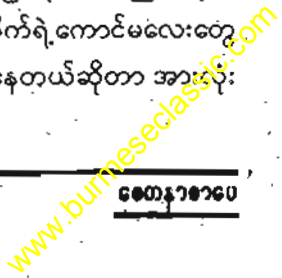

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပင်လုံနဲ့ အပြင်ကိုလိုက်ခဲ့ မိတာ။ မှားများမှားသလား၊ မှားများမှားသလားနဲ့ တထင့်ထင့် တွေးနေမိသည်မှာ ပိုလွန်းတယ်လို့တော့ မထင်စေလို။ ခိုက်မှာ ယောက်ျားသနားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံဆိုတာ တကယ်မရှိ ခဲ့တာ။ ဒီ ပင်လုံက ရိုးရိုးမိတ်ဆွေ ဆိုရင်တော့လည်း ဘာအရေးလဲ။

ခုတော့ သူက “ချစ်တယ်” လို့ မပြောရသေးရုံတမယ်။ “မမခိုက် ကျွန်တော် အရမ်းသတိရနေလို့ ဆိုင်ကို ခဏလောက် လာခဲ့မယ်နော်” လို့ ဖုန်းဆက်တာမျိုး။ ညနေဘက် ညဘက်တွေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မပျက်မကွက် ဖုန်းဆက်တိုင်းလည်း အနှောင့်အသွားမလွတ်လှတဲ့ စကားတွေနဲ့ ချွဲတတ် ညာတတ်တာ မျိုး။ တော်ကြာ စားစရာ သောက်စရာလေး၊ တော်ကြာ ပန်းစည်း ပန်းပွင့်လေး ဆိုင်ကို ယူယူပြီး ရောက်လာတတ်တာမျိုး။

ခိုက်ရဲ့ဆိုင်က ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေဆိုရင် လူငယ်တွေပီပီ အကင်းပါးပါး ရိပ်မိသိရှိပြီးစိနေတတ်ကြတာ။ ဒဂုံစင်တာ၊ ရန်ကင်းစင်တာ၊ ဂျန်ရှင်အိတ်တို့က ဆိုင်သုံးဆိုင် စလုံးက ဝန်ထမ်းလေးတွေ အားလုံးနဲ့တောင် သူ ခင်နေပြီ။ ခိုက် ဒီဆိုင်မှာမရှိ ဟိုဆိုင် ရှာဖွေပြီး လိုက်လာတတ်လွန်းလို့လေ။

အဲဒီတော့ သူ ဘာမှဖွင့်မပြောရသေးလည်းပဲ ခိုက် ရော၊ ပြိုင်တူလိုခင်ရတဲ့ မမဝင်နီရော ခိုက်ရဲ့ကောင်မလေးတွေ ရောဟာ ခိုက်ကို ပင်လုံ ချစ်ခင် မြတ်နိုးနေတယ်ဆိုတာ အားလုံး သိနေကြပါပြီ။

ပင်လုံဟာ ခိုက်ကို ဂရုစိုက် ယုယလှသူပါ။ မမခိုက် မမခိုက်နှင့် ခိုက်မျက်နှာတင်းရင်လည်း ပျာယာခတ် ကြောက်တတ် လှသူပါ။ ခိုက်ဟာနှင့် ခိုက်သာ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့သူတစ်ယောက် ကို သံယောဇဉ်တွယ်ရမှာ စိုးကြောက်ရွံ့နေတာဖြစ်ပေမယ့် ပင်လုံ ခိုက်ကို တကယ်ချစ်ရှာတယ်လို့တော့ ယုံကြည်နေမိတာပင်။

ခုထိ သူ ဖွင့်မပြောဖြစ်သေးတာဟာလည်း ခိုက်ကို လန့်လို့ ရှိန်လို့ဆိုတာ ခိုက်သိသည်။ အခွင့်သာတာနှင့် ဖွင့်ပြောခွင့် ရဖို့ အမြဲတမ်း အခြေအနေ အချိန်အခါကောင်းကို သူချောင်းနေ တာ ခိုက်သိနေခဲ့ပါသည်။

“မမခိုက်”

“အင်”

“စကားတွေ များလွန်းလို့ နားတွေငြီးလိုက်တာဗျာ”

“...”

“ခေါင်းကြီးက ဘာဖြစ်လို့ တစ်ချိန်လုံး ဟိုဘက်ကိုလှည့် နေတာလဲ၊ ဟိုဘက်မှာ ဖြတ်သွားတဲ့ ကားတွေပဲရှိတာ၊ ဘာစိတ်ဝင်စားစရာရှိလို့လဲ မမခိုက်”

“မ၊ တွေးနေတာပါ”

“ဘာပွေ နေပြန်ပြီလဲ”

“ဟိုလေ၊ ခုနေ မ၊ရဲ့သူငယ်ချင်းတို့ ဆွေမျိုးတို့ ထက် ယောက်ယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးရင် ဒုက္ခပဲလို့”

“ဘာဒုက္ခရှိလဲ မမခိုက်ကလည်း၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းနဲ့ ကိုယ်သွားတယ်၊ လာတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ မမခိုက်က ကလေးလေးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်စီးပွားရေး ကိုယ်ဦးဆောင်လုပ်နေတဲ့ ရင်ကျက်တည့်ငြိမ်တဲ့ လူကြီး တစ်ပိုင်းအရွယ်လေ၊ သူများမသိအောင် ခိုးထွက်တာမဟုတ် လို့ သူများတွေ တွေ့မှာကို ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မ၊က ဘယ်သူနဲ့မှ ဒီလိုသွားလာတာ မဟုတ်ဘူး”

“တခြားသူမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်ပဲဟာ”

“ပင်လုံ မ၊အကြောင်း သေချာမသိသေးလို့ပါ၊ မ၊က ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေလည်း သိပ်ခင်ခင်မင်မင် ထားတာ မဟုတ်တော့ လူတွေက တွေ့ကြရင် ...”

“မမခိုက် အကြောင်း သေချာသိတယ်၊ အဲဒါက အရင်က၊ အခုက ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့နေပြီလေ”

ခိုက်က ပင်လုံကို မျက်စောင်းလေး မရွယ်တရွယ်

...

“ပင်လုံနဲ့တွေ့တော့ ဘာထူးလို့လဲ”

“ထူးတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က မမခိုက် အတွက် တခြား ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး”

ခိုက်သည် ထပ်ကွန့်မပြောရဲပေ။ ကိုယ့်စကားက သူတစ်ဆင့် နင်းတက်စရာ အထစ်ကလေး ဖြစ်သွားမှာစိုးသည်။ သေးနစ်ငယ်သည် ဆိုတာဟာလည်း အတော်ကွာတာပဲ။ လေး

www.burmeseclassic.com

နှစ်စာ ကလေးလုပ်လို့ရတဲ့သဘော။ လုပ်ချင်ရာလုပ် ပြောချင်ရာ ပြော လေးနှစ်စာ ပိုတင့်တယ်တာပေါ့။

“မမခိုက်”

“.....”

“မမခိုက်”

ခိုက်သည် ပင်လုံ ဘာများရှေ့တိုးပြောမလဲလို့ ရင် ပိုနေပြန်ကာ ထူးတောင်မှ မထူးရဲဘဲ ဟိုဘက်ကိုပဲ ပေးပြီးလှည့် နေသည်။

“မမခိုက် လူတွေမြင်မှာ ခိုးရိမ်ရင် လူများတဲ့နေရာ မသွားဘူးနော်။ Hotel တစ်ခုခုက ကော်ဖီဆိုင် သွားလိုက် မယ်၊ အဲဒါဆိုရင် လူရှင်းတယ်”

ခိုက်က အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ သူကလေးဟာ ခိုက် ကျေနပ်အောင်လည်း အမြဲအလိုလိုက်တတ်ရာ ပါသည်။ မကြာခင်မှာတော့ ပင်လုံက သူ့ကားကို Summit ဟိုတယ်ဝင်းထဲ ချိုးကွေ့ချလိုက်ပါသည်။ ကားသော့ပိတ်ပြီး ပင်လုံနှင့်အတူ ဟိုတယ်ထဲ တွဲလျှောက်လာရင်း ခိုက်သည် မြေ လှမ်းမှားမလိုလို ရှက်တက်တက် ဖြစ်နေမိပါသည်။

“မမခိုက်”

“အင်”

“နည်းနည်းလေး စောသေးပေမယ့် ဗိုက်ပြည့်တာတစ်ခု စားမလား”

“ဟင့်အင်း ... ကော်ဖီပဲ သောက်တော့မယ်”

ပင်လုံ နောက်ကပါလာပြီး ဟိုတယ်ရဲ့ ကော်ဖီဘား ထဲ ထိုင်မိကြပါသည်။ ကော်ဖီနှစ်ခွက်နှင့် ချောကလက်ကိတ် စိတ်တုံး မှာပြီးတဲ့နောက် ခိုက်ဟာ ဟိုဟိုဒီဒီ မသိမသာ မျက်စိရေ ကြည့်မိသေးသည်။ ဒီလိုနေရာထဲမှာ အသိမိတ်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့ ခဲ့တော့ခဲယဉ်းပေမယ့် မပြောနိုင်ဘူးလေ။ တိုက်ဆိုင်မှုနှင့် လူ ... ရှိနေမှာစိုးတာ။

တကယ်တော့ ပင်လုံဟာလည်း ကိုယ့်နဲ့တွဲပြီး လူ မြင်မခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတဲ့ လူရည်သန့် အဆင့်အတန်းရှိသူ တစ်ယောက်ပါပဲ။ ခိုက် ဘာသာ အပျိုကြီးလေးပီပီ ရှက်တွန့်တုန် သွပ်နေတာ။ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ လူရွယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲထိုင်နေတာ လူသိတွေတွေ့ရင် ဘယ်လိုများ ဝေဖန်စကားဆို လဲ။ ကြံကြံဖန်ဖန် လျှောက်တွေးနေမိတာ။

ပင်လုံရဲ့ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေတဲ့ ဆာကပ်ပရွန်းဖြာတဲ့ မျက်ဝန်းများကြောင့်လည်း မြင်တဲ့လူက တွဲကလေးလို့ပဲ ထင်ချင်စရာပင်။ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် မနေတတ် ထိုင်တတ် ရှက်ရွံ့နေတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီအနေအထားလေးကို ခိုက် ရင်ထဲမှာ မသာယာ မကြည်နူးဘူးလား ဆိုရင်တော့လည်း ...။ မ,ဝန်မခံရဲပါဘူး ပင်လုံရေ ...။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ .. လဲ့ဝါ၊ ငါတို့ရုပ်ကြီးတွေ သင်း မြင်သွား ဦးမယ်နော်”

“အမယ်လေး ... မမြင်ပါဘူး အိမ်ရယ်၊ ငါတို့ကိုမြင်ရ လောက်အောင် သူ့မှာ အာရုံမရှိဘူး၊ အာရုံက ဘေးနား ကိုတင်ကပ်ပြီး အားကောင်းနေရတာ”

“နင့်ကားကို ကိုသက် သိလား”

“သိရင်လည်း သိမှာပေါ့၊ သိသိပေါ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အာ ... နင်ကလည်း၊ သိရင်တော့ ဘယ်သိပ်ကောင်းမလဲ သူ့မိန်းမက လိုက်ချောင်းတယ်ဆိုရင်တောင် ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုဟာက သူ့မိန်းမရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်က မဆီမဆိုင် လိုက်ချောင်းပြီး နောက် ယောင်ခံနေတာ သူ ဘယ်ကြိုက်မလဲ”

“မကြိုက်လည်း လဲသေပေါ့၊ သူ ချောင်းချင်စရာလုပ်လို့ လိုက်ချောင်းရတာ၊ အားအားယားယား အလကားနေရင်

တော့ ဘယ်သူမှ အချိန်ကုန်ခံ အလုပ်ပျက်ခံပြီး လိုက်မ ချောင်းဘူး၊ ချောင်းစရာ ဖြစ်လာလို့ ချောင်းရတာပဲဟာ”
“ဟဲ့ ... ကိုသက်က ခပ်ရွတ်ရွတ်ရယ်၊ ငါတို့မှန်းသိရင် သူ့ကားရပ်ပြီး ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ တည့်တည့်လာမေးရင် မေးနေဦးမှာ”

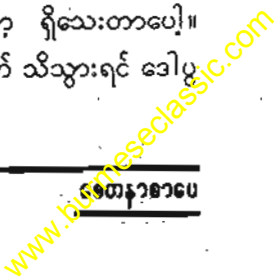
“အမယ်လေး ... လာစမ်းပါစေ၊ မေးပါစေ၊ သူရွတ်ရင် ငါတို့လည်း ရွတ်ရုံပေါ့၊ ရှင့်ဘေးကပါတဲ့ မိန်းမ ဘယ်သူ များလဲလို့ လိုက်ကြည့်တာပေါ့၊ ဒါပဲပေါ့”

“လဲ့ဝါရယ်၊ နင်က သတ္တိရှိပေမယ့် ငါကြောက်တယ်ဟဲ့၊ ဒီကိစ္စသာ ကိုလင်း သိရင် ငါ့ကိုအော်မှာ၊ သူများလင် မယားကိစ္စ ဝင်ပါရမလားဆိုပြီး”

“သူများလင်မယားမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလင် မယားပဲဟာ၊ ပါသင့်လို့ ပါရတာလို့ ပြောလိုက်”

ဝင်းအိမ်သည် တကယ်ကို မကြောက်စတမ်း ရုပ် ကြီးနဲ့ ဒေါသတကြီးဖြစ်နေတဲ့ လဲ့လဲ့ဝါကို မျက်စောင်းလေးတစ် ချက် ထိုးလိုက်မိပါသည်။ သူ ပြောရသလို ကိုပင်ကပြောရဲတာ မဟုတ်။ ကိုသက် မြင်သွားမှာကိုလည်း အားနာမျက်နှာပူသည်။

စန္ဒီယောက်ျားအဖြစ် ကိုသက်နဲ့လည်း ခင်မင်ကြ သည် ဖြစ်သော်လည်း အတိုင်းအတာတော့ ရှိသေးတာပေါ့။ နုလို့ သူ့နောက် လိုက်ချောင်းတာကို ကိုသက် သိသွားရင် ဒေါပူ နာအမှန်။

“နင့်ရုပ်ကြီးကလည်း ကြောက်နေလိုက်တာ အိမ်ရယ် ငါကားလို လိမိတက်အဖြူရောင်ဆိုတာတွေက ရန်ကုန်မှာ လက်ညှိုးထိုး မကုန်ပါဘူးဟယ်။ ဆင်တူကားတွေ အများ ကြီး၊ ကိုသက် အလွယ်တကူ မရိပ်မိနိုင်ပါဘူးဟဲ့”

“နင်က ဘယ်အထိ လိုက်ချောင်းနေမှာလဲ”

“ဘယ်သွားကြလဲ၊ အတိအကျသိရင် လှည့်ပြန်မှာပေါ့”

“အေးလေ ... ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ”

“မပြီးလို့ကော ငါက ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲလို့ သွားရန် တွေ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား အိမ်ရဲ့၊ စန္ဒီကို ပြန်ပြောလို့ရရုံ သိရရုံပဲ လိုက်တာပါ”

“အဲဒီမိန်းမက ဘယ်ကလဲ”

“ဂျပန်ရဲ့စက္ကတရီမ၊တဲ့”

“ဪ ... သူနဲ့တစ်ရုံးတည်းပေါ့”

“အေးပေါ့၊ ဒီမိန်းမကလည်း ကိုသက်ကို အိမ်ထောင်သည် မှန်း မသိစရာ အကြောင်းကိုမရှိဘူး၊ သိမှာပဲ၊ အဲဒီမိန်းမက လှတော့ လှတယ်ဟဲ့၊ ငါတို့ထက်လည်း သုံးလေးငါးနှစ် တော့ ငယ်မယ်”

“သူကလည်းဟယ်၊ အပျိုလေးဖြစ်ပြီးတော့”

“သူတို့ကတော့ ဖောက်ပြန်နေတာမှ မဟုတ်တာဆိုတဲ့ ဆင်ခြေပေးကြမှာပေါ့ဟယ်။ တတွဲတွဲနဲ့ ကယုကယင်နဲ့ သာယာနေကြတဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ပုံရပါတယ်၊ ပြီးတော့

ဟယ် ကိုသက်က လခလည်းကောင်းတော့ သူ့ကိုလည်း ဟိုဟာလေးဝယ်ပေး ဒီဟာလေးဝယ်ပေးနဲ့ ကျပုံရပါတယ်၊ မေးပြီး ယူလို့ကောင်းအောင် တွဲနေမှာပေါ့၊ ကိုသက်ဆီက အလှကုန်တို့ ပိုက်ဆံအိတ်တို့ ဝယ်ထားတဲ့ ဆောက်ချာလေး တွေ စန္ဒီတွေ့တာ နှစ်ခါ၊ သုံးခါရှိပြီ၊ ကိုသက်က ဂျပန်ရဲ့ မိန်းမကမှာလို့ ဝယ်သွားပေးရတာလို့ ပြောတယ်၊ သူ့ရုံးကို စန္ဒီက လိုက်မေးကြည့်လို့ ရတာမှမဟုတ်တာ”

ဝင်းအိမ်က သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ချလိုက်ပါ သည်။ စန္ဒီလည်း သနားပါတယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားက နောက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ထက် ပိုဂရုစိုက် ယုယပြီး ဟိုဟာဝယ် ဆေး၊ ဒီဟာဝယ်ပေး လုပ်နေတာကို မျှပြီးမသေထာနိုင်ပါဘူး။ ပါး ပါးလေးပဲ ဖောက်ပြန်ပြန် ထူထူထဲထဲပဲ ဖောက်ပြန်ပြန် သာယာ ပြီးတော့ပဲ တွဲသွားတဲ့လာ လုပ်နေနေ အသည်းကို ကျွဲခတ်သလို ခစားရချင်စရာပါ။

အဲဒီလိုကိစ္စနဲ့ စာရင်တော့ အိမ်က ကိုလင်း တစ် ယောက် ညတိုင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အရက်စိုင်းဖွဲ့ပြီး အိမ် အပြန် မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှာ သိုင်းကွက်နင်းလာတတ်တာကို ခွင့်လွှတ် ခုတော့မှာ ထင်ပါရဲ့။ အရက်သောက်မှာနဲ့ ဖောက်ပြန်မှာနဲ့ ဆိုရင် တော့ အရက်ပဲ သောက်ချင်သောက်ပါစေ။ အဖောက်ပြန်တော့ မချင်ပါဘူးလေ။

“ဟဲ့ ... အိမ်”

“ဟင်”

“ကားကော၊ နင့်ဘက်က ခေါင်းထွက်ကြည့်စမ်း၊ ဒီမှာ မီးပွိုင့်မိကျန်ခဲ့ပြီ၊ တောက် ... လွတ်သွားပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ကွာ”

“ဟဲ့ ... သူက ဆက်မသွားဘူး၊ ရှေ့မှာ ရှေ့မှာ ဘယ်ဘက်ကို ချိုးကွေ့ဝင်သွားပြီ”

“ဘယ်ဘက်”

“အေး”

“ရှေ့ဘယ်ဘက်မှာက ဟိုတယ်ပဲ”

“အေး ... အဲဒီတိုပဲ ဝင်သွားတာ နေမှာပေါ့”

မီးပွိုင့်လွတ်လျှင် လဲဝါသည် ကားကိုတစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်ပြီး အိမ်ပြောတဲ့ ဘယ်ဘက်က Summit ဟိုတယ် ဝင်းဘက် ချိုးကွေ့ချလိုက်ပါသည်။

“ဟော ... အစစ်ပေါ့ ဟိုးမှာ”

ကိုသက်ရဲ့ နက်ပြာရောင် ကယ်လ်ဒီးနားကားလေး ကို ဟိုးရှေ့ပါကင်တစ်နေရာမှာ မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟိုတယ်ထဲဝင်သွားပြီ ထင်တယ်ဟဲ့”

“အေး”

“ဘာလာလုပ်လဲ မသိဘူး”

“လာစားသောက်တာပဲ ဖြစ်ပါစေပေါ့ဟယ်”

အိမ်သည် စိတ်လေးရှုပ်ထွေးကာ ပိုပြီးတော့တောင် နှုတ်တုန်လာသည်။ ကိုသက်* တစ်ယောက်က ရက်စက်လိုက်တာ။ ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာမဲ့မှုဟာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဆုံးအရာ။

“က”

လဲဝါက ကားကို ပါကင်ထိုးရပ်လိုက်ပြီး “က” လို့ စတီယာရင်ကို ထုရိုက်ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဘာဆက်လုပ်မလဲ လဲဝါ”

“အင်း ... အစကတော့ လိုက်ချောင်းကြည့်ရုံပဲ စဉ်းစားတာ၊ ခုတော့ အထဲလိုက်ဝင်မယ်”

“ဟယ် ... ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်”

“ဘာမဖြစ်စရာရှိလို့လဲ”

“မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး တွေ့ရမှာ ဘယ်လောက် မျက်နှာပူစရာကောင်းလဲ လဲဝါရယ်၊ ကိုသက်ကိုလည်း အားနာပါတယ်”

“အားမနာပါဘူး၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအပေါ် သစ္စာဖောက်နေတဲ့လူကို ဘာအားနာစရာရှိလို့လဲ”

“နင် ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ဦးလေ၊ ဥပမာ ကိုမင်းဦး ဆိုပါတော့၊ ငါနဲ့စန္ဒီက လိုက်ချောင်းရုံမက ရင်ဆိုင်လိုက်တွေ့ပြီး နှုတ်ဆက်တဲ့အထိဆိုရင် သူ ကြိုက်မလား၊ နင်ရှော့ကြိုက်မလား”

“သူ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ငါကတော့ မကြိုက်မရဲ့ ဘူး။ ခုဟာက မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေလည်း ဘာမှမျက်နှာ ပူစရာမရှိတော့ဘူး အိမ်ရဲ့၊ ကားနဲ့လိုက်နေတုန်း သူသိသွား ရင်သာ သူ နောက်က လိုက်တယ်ဆိုပြီး မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်တာ၊ အခု ငါတို့အထဲဝင်သွားလို့ သူတို့နဲ့ တည့်တည့် တိုးနေလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးလေ၊ ငါတို့လည်း ငါတို့ဟာနဲ့ ငါတို့ ကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ လာကြတာ၊ မတော်တဆ လာတိုး နေတာပေါ့ဟယ်”

အင်း ...။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ သို့ပေမဲ့ ဝင်း အိမ်သည် လဲဝါလောက်တော့ မရဲတင်းတဲ့သူ၊ ကိုယ့်ခင်ပွန်းအပေါ် လည်း အထိုက်အလျှောက် ရှိန်သေးတဲ့သူဖြစ်ရာ သူများခင်ပွန်း ကို ခုလိုလူမိတာမျိုး သွားအမိဖမ်းလိုက်ရမှာ တကယ်ပဲ စိတ်ညစ် လှပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ကားပေါ်ကဆင်း၊ ဝင်ကြရအောင်”

“လဲဝါ”

“ဘာလဲ”

“ငါ ခုကတည်းက ကြိုပြောထားမယ်နော်”

“ဘာလဲ ... ပြော”

“ကိုလင်းကိုများ နင် ဒီလိုကိစ္စ ကြုံရင်တော့ ခုလိုတည့် တည့်သွားဖမ်းဖို့ နင် လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့နော်၊ ကိုသက်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုလင်းထိက်တော့ အားနာသည်ခံတတ်

သေးတယ်၊ ကိုလင်းက မထင်ရင် မထင်သလို နှုတ်က ကြမ်းပြီး အပေါက်ကဆိုးတယ်နော်၊ လူရှေ့သူရှေ့ပြဿနာ တွေ တက်ကုန်မယ်၊ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ဖက် ယောက်ျား တစ်ဖက် ဘယ်သူ့ဖျောင်းဖျရမှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ ကိုပဲ တိတ်တိတ်ကျိတ်ပြောရင်ပြော သူ့ကိုတော့ ပေါ်တင် လိုက်ပြီး နင် မဖမ်းနဲ့”

လဲဝါက အိမ်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း တဟားဟား ရယ် မောလိုက်ပါသည်။ ကားတံခါးပိတ်ပြီး ရီမှတ်နဲ့ တို့ခနဲ သော့လှမ်း ပိတ်လိုက်တဲ့ စတိုင်ကိုက ဆရာမကြီးစတိုင်။ နေကာမျက်မှန်ကို နဖူးပေါ် တွန်းတင်လိုက်ရင်း ကားသော့ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ကာ ...

“ကိုလင်းကိုလည်း ငါ ဒီလိုကြုံရမှာ မဟုတ်ပါဘူး အိမ်ရဲ့၊ နင့်ကိုလင်းက ဒီလိုင်းမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့လိုင်းနဲ့သူ၊ နင့် ကိုလင်းက ချိန်းတွေချင်းတွေ ပုလင်းနဲ့ပဲ ချိန်းတွေမှာ ဟား ဟား၊ အဲလိုပဲ ကိုမင်းဦးကိုလည်း ငါ ဒီလိုမိဖို့သိပ် မနီးစပ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

အိမ်က ခပ်ပြုံးပြုံးမေးဆတ်ကာ “ဘာလဲ ... ပြော” ဆိုတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်ပဲ နားစွင့်ထားလိုက်ပါသည်။ လဲဝါရဲ့ယောက်ျား ကိုမင်းဦးဟာ အလွယ်တကူ ပြောရရင် လဲဝါရဲ့အနိုင်ကို ခံရလှ သည်။ လဲဝါရဲ့ ဦးဆောင်မှုအောက်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ လူရှေ့မ ရှောင် သူရှေ့မရှောင်တောင် လဲဝါရဲ့ ပိုးခနဲ ပက်ခနဲ အပြောအဆို ကို ခံရတတ်ရှာသည်။

လဲ့ဝါခွင့်မပြုရင် ခြင်တောင်မရိုက်ရဲဘူးလို့ ကိုလင်းတို့ ကိုသက်တို့က အမနာပစ်ကား ဆိုတတ်ကြတဲ့အထိ။ မိန်းမရိုခိုး သွားမကျိုးဆိုတဲ့ အစားထဲကဖြစ်သည်။ လဲ့ဝါ လက်ညှိုးညွှန် ခိုင်းစေမှ လိုက်လုပ်တတ်ကာ ဗိုက်ကလေးရွဲရွဲမှာ ဘောင်းဘီတိုကို ချက်ပြုတ်ဝတ်ဆင်လျက် လက်မှာ သုံးကျပ်သားလောက် ဟဲန်းချိန်းကြီး၊ လည်ပင်းမှာ ငါးကျပ်သားလောက် ဆွဲကြိုးကြီးတွေ ဝတ်ကာ စီးကရက်လေး လက်ဖျားကမချ။ ဟိုလျှောက်လိုက် ဒီလျှောက်လိုက် ဂိမ်းမိဆော့လိုက် အိမ်ဖော်တွေကို ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ခိုင်းပြီး စားသောက်လိုက်။ လဲ့ဝါက “ကိုမင်းဦး” လို့ ကျယ်ကျယ်ခေါ်လိုက်ရင် “ဟေ ... မိန်းမရေ” လို့ ချိုချိုလေး ပြန်ထူးကာ သုတ်သုတ်ပျာပျာ ရောက်လာတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးပေ။

“မိန်းမရုပ်မယ်၊ ဖောက်ပြန်မယ်ဆိုရင် အထိုက်အလျှောက် ငွေသုံးရတယ်ဟဲ့၊ ခုခေတ်မှာ တစ်ပြားမှ မထွက်တဲ့ ဘယ်ယောက်ျားကို ဘယ်သူက အကပ်ခံမှာလဲ၊ ကိုမင်းဦးက မိန်းမကိစ္စသုံးဖို့လည်း သူ့လက်ထဲ ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ ငါပေးတဲ့မှန်ဖိုးအပြင် သူ့မှာ တစ်ပြားမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီထက် ပိုသေချာတာက သူ့ရဲ့ဇိမ်တွေကျနေတဲ့ စည်းစိမ်ကိုဖျက်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပင်ပန်းခံ လိုက်ပိုးနေဖို့၊ အိမ်ကမိန်းမ မသိအောင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး သဲထိတ်ရင်ဖိုခိုးလုပ်ဖို့ကိုတောင် ကိုမင်းဦးက ပျင်းတာ”

ရှင်းရောပေါ့။

အိမ်ဟာ အပျင်းထူလှတဲ့ သူ့ယောက်ျားအကြောင်း အားရပါးရ ပြောနေတဲ့ လဲ့ဝါကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလျက် ...

“တကယ်တော့ဟယ် သူတို့ယောက်ျားတွေဟာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အပြောလွတ်စရာကို မရှိဘူး၊ မိန်းမရုပ်ရင် ရှုပ်၊ မရုပ်ရင် အရက်သောက်၊ မသောက်ရင် လောင်းကစား၊ မကစားရင် မိန်းမကိုနိုင်ပြီး ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်း၊ မညှဉ်းပန်းရင် အပျင်းထူ၊ ဒီထဲက တစ်ခုခုတော့ ပြေးကိုမလွတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပဲ၊ နောက်ထပ် အများကြီး ကျန်ဦးမှာ၊ ဒါတွေက ကိုယ့်မိသားစုအပေါ် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲပေးရုံရှိသေးတာ၊ တချို့လူတွေ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတာ ဖိုးတွမ်တိ ဖြစ်နေတာမျိုးတွေက ရှိသေး၊ အဲဒါကျတော့ ကိုယ့်မိသားစုအပေါ်တင်မကတော့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ထိပါ မကောင်းတာ ပါလာပြီ၊ သင်းတို့တွေဟာ မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းတွေမှအစစ်”

“ဒါဖြင့်လည်းဟယ်၊ ငါတို့ ခိုက်ခိုက်ကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းအားပေးနေကြတာ ကောင်းပါ့မလား”

“အင်း”

လဲ့ဝါက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ စဉ်းစားယောင်ပြုရင်း ...

“ငါတို့သုံးယောက်က အိမ်ထောင်ကျ၊ ကလေးတွေ ဘာတွေရ၊ သူပဲ အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ဘက်ပဲကျန်နေလို့ ငါတို့လိပ် အဖော်စုံရှာပါစေဆိုပြီး စိတ်ကောင်းစေတနာနဲ့တော့ အားပေးတာပဲ”

“အေးလေ ... ကိုမင်းဦး သူငယ်ချင်း၊ ကိုလင်းသူငယ်ချင်း၊ ကိုသက်သူငယ်ချင်းနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ငါတို့က ပြလိုက် စပ်လိုက် လုပ်နေကြတာ၊ သင်းတို့တွေကကော ယူပြီးရင် အပြစ်လွတ်လွတ်လေး ကောင်းကြမှာမို့လို့လား လဲ့ဝါရယ်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ဘယ်ကောင်းလိမ့်မလဲ”

“ဟင် ... နင်ကလည်း”

“လောကမှာ အပြစ်လွတ်တဲ့မိန်းမ၊ အပြစ်လွတ်တဲ့ယောက်ျားဆိုတာ ရှိမှမရှိတာ၊ သူတို့ယောက်ျားတွေက အပြစ်တွေ ပိုများတာ၊ ငါ ခိုက်ခိုက်ကို မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ ကိုရန်ပိုင်ဆိုတဲ့တစ်ယောက် သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ်လေ၊ ငါတို့ကို ဟောပေါ့လိုက်ကျွေးဖူးတဲ့လူ”

“အေး ... အခုလေ သူ့ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်က မယားစရိတ် ကလေးစရိတ် ထ၊တရားစွဲတယ်”

“ဘုရားရေ”

“တော်ပါသေးရဲ့ ... တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါတို့ပြတုန်းက မိခိုက် မကြိုက်မိပေလို့၊ လူပျိုကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူအိုကြီးအပုန်းဟဲ့”

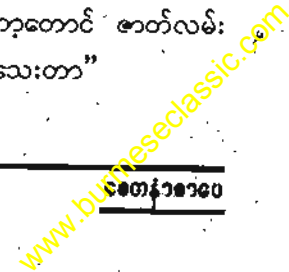
“အဟိ ...! နင်ကတော့လေ ပြောတော့မယ်”

“ခုတော့ တရားထစွဲတဲ့သူတောင် ပေါ်လာတော့ သင်းလည်း အပွင့်ဖြစ်သွားပြီ ဟား ဟား၊ ယောက်ျားတွေများ အပေါ်ယံကြည့်လိုက်ရင်တော့ ရွှေမင်းသားတွေ မရှားပါဘူး အများသားပါ၊ လူမမြင်ကွယ်ရာကျမှ လောက်တက်နေတာတွေ အများကြီး၊ ကောင်းကို မကောင်းကြဘူး”

“ဒါပေမဲ့ဟယ်၊ ငါတို့ အဖေတွေ လက်ထက်လောက်တုန်းကတော့ ကောင်းတဲ့ယောက်ျားတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ငါတို့အဖေတွေဆိုရင် အင်မတန်ကောင်းခဲ့တဲ့ စံပြအဖေ စံပြယောက်ျားတွေပါဟယ်”

“ခေတ်ကမှ မတူတော့တာဟဲ့ အိမ်ရဲ့၊ ခုခေတ်က ဘာမဆို အရလွယ်လိုက်တာမှ၊ ဟိုခေတ်တုန်းကတော့ ဒီလောက်မှ မလွယ်တာ၊ လူကောင်း ပိုများမှာပေါ့၊ ခုခေတ်က ယောက်ျားတွေ ဖောက်ပြန်ကြတာလည်း အပြစ်မပြောနဲ့၊ မိန်းမတွေကိုကလည်း မကောင်းတော့တာလေ၊ သူတို့ရပ်တည်ဖို့တစ်ခု သူတို့ကြည့်ပြီး လွတ်လပ်လပ် မလွတ်လပ်လပ် အခွင့်အရေးပေး အကပ်ခံတဲ့ မိန်းမတွေကတစ်မျိုး၊ တချို့ကျပြန်တော့လည်း မပြောတတ်တော့ဘူးဟယ်၊ ကိုယ့်ငွေကိုယ်သုံး ကိုယ်အကုန်ခံပြီးတော့တောင် ဇာတ်လမ်းရှုပ်ချင်တဲ့ မိန်းမတွေကလည်း ရှိသေးတာ”

“စိတ်ပျက်စရာကြီး”

“စိတ်ပျက်မနေနဲ့၊ ဘယ်မလဲ နင့်ကိုသက်”

“မတွေ့ဘူး”

နှစ်ယောက်သား ဟိုတယ်ထဲ ဟိုဘက်လျှောက် ဒီဘက်လျှောက် ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့် ဖြစ်နေကြကာ ကိုသက် နှင့် သူ့ဘေးတွဲပါသွားတဲ့ အမျိုးသမီးတို့ကိုတော့ အရိပ်အယောင် တောင်မှ မတွေ့။

“တောက် ... ဘယ်လစ်သွားပြီလဲ မသိဘူး”

ဝန်ထမ်းလေးတစ်ယောက်က လက်နောက်ပစ်၍ ကပ်လာကာ ...

“ဘာများကူညီရပါမလဲ ခင်ဗျာ”

“ဪ ... ဟိုဟာပါ၊ မလိုပါဘူး ရပါတယ်၊ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဒီရောက်နေလား လာရှာတာပါ”

“ချိန်းထားလားခင်ဗျာ၊ နာမည်ဘယ်သူပါလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ချိန်းထားတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ တစ်ချက်ဝင်ရှာကြည့်ကြည့်တာပါ၊ သူက ဒီကိုလာတတ် လို့ပါ၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

အိမ်က လဲ့ဝါလက်ကို ကုတ်ကာ ...

“ဟိုးဘက် ကော်ဖီဆိုင်ဘက်မှာ ရှာကြည့်မယ်”

နှစ်ယောက်သား ပတ်လျှောက်လာရင်း ကော်ဖီဆိုင် ဆီ မြင်ရနိုင်သည်တွင် ...

“ဟိုမှာဟဲ့ ... စုံတွဲတစ်တွဲ၊ ဟိုးဘက်မှာက ဘိုစုံတွဲ”

“ဒီဘက်က စုံတွဲကတော့ ကိုသက် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုသက် က ခုနမြင်လိုက်တာ အင်္ကျီအပြာကွက်လေ”

“အေး ... အခုဟာက ငယ်သေးတယ်ဟဲ့၊ မဟုတ်ပါဘူး”

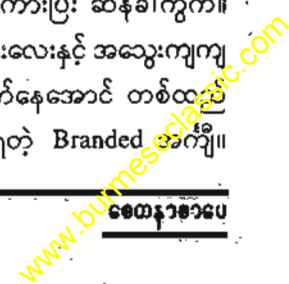
သူတို့နေရာကနေ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ စုံတွဲတစ်တွဲမှာ အမျိုးသမီးက သူတို့ဘက် ကျောပေး၍ အမျိုးသားလေးက ဒီဘက်လှည့်ထိုင်နေတာမို့ အမျိုးသားလေးကို မြင်နေရပါသည်။ ကျောပေးထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ ခရမ်းပုပ်ရောင်အင်္ကျီ ဝတ် ဆင်ထားတဲ့ ကျောပြင်ပြန့်ပြန့်ကြော့ကြော့ကလေးရယ် အင်္ကျီ လက်မောင်းက တစ်ချောင်းထိုး ဆန်ကာကွက်ပုံစံကလေးရယ်ကို ကြည့်နေရင်းက အိမ်နဲ့ လဲ့ဝါသည် ...

“အိမ်”

“လဲ့ဝါ”

တစ်ယောက်လက်မောင်း တစ်ယောက် ရိုက်ရင်း အံ့ဩတကြီး ရေရွတ်လိုက်မိကြတာပင်။ အဲဒီအင်္ကျီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်လလောက်က သူတို့သူငယ်ချင်း ချမ်းခိုက်ခိုက်ရဲ့မွေးနေ့မှာ စနို့၊ လဲ့ဝါ၊ အိမ်တို့သုံးယောက်ပေါင်းစု၍ M.K က ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်အင်္ကျီ။

ကိုယ်ထည်က ပိုးသားပါးပါးအေးအေးလေး၊ လက် ရှည်လေးက အောက်ဖျားမှာ ဘဲလံပုံလေးကားပြီး ဆန်ခါကွက်။ တစ်ထည်လုံးဟာ ခရမ်းသီးပုပ်ရင့်ရင့်မှိုင်းမှိုင်းလေးနှင့် အသွေးကျကျ ကြော့ရှင်းနေကာ ဈေးကလည်း ခေါင်ခိုက်နေအောင် တစ်ထည် တည်းနှင့် ကိုးသောင်းကိုးထောင် ပေးခဲ့ရတဲ့ Branded အင်္ကျီ။

“ခိုက်”

“ခိုက်ခိုက်”

နှစ်ယောက်လုံး ပါးစပ်မှ ပြိုင်တူ တီးတိုးရေရွတ် လိုက်မိပါသည်။ အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩကာ မျက်လုံးနှစ်စုံစလုံး လည်း အသီးသီး ကျွတ်ကျတော့မတတ်ပင်။ မိခိုက်နဲ့ယောက်ျား လေးတစ်ယောက်။

ထိုယောက်ျားဟာ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ဘယ်န ကြိမ်ကြည့်ကြည့် ဘယ်လိုမှ သုံးဆယ်မပြည့်နိုင်သေးတဲ့လူရွယ်။ ခိုက်က သူတို့အားလုံးနဲ့တန်းတူ သုံးဆယ်ကျော်လို့ နှစ်နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ။

လဲဝါရာ အိမ်ပါ ကိုသက်ကို မေ့သွားပါသည်။ ကိုသက် သူ့ဟာသူ ဘယ်အမျိုးသမီးနှင့် ဘယ်ရောက်ရောက် ဘယ်ပေါက်ပေါက်။ ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးကိစ္စ မဟုတ်တော့ ပြီ။ အရေးကြီးကိစ္စက “ခိုက်”ဖြစ်သွားပြီ။ ဘယ်သူနဲ့ပဲ စပ်စပ် ဟပ်ဟပ် ဘူးခံကာ တွင်တွင်ငြင်းလေတဲ့ မိခိုက်။

ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေတောင်မှ သူ့မှာ ရှားတောင့် ရှားပါး။ ကျောင်းတုန်းကတည်းကလည်း ကပ်လာသမျှ ပုရိသ တွေကို ငြင်းချခါချ။ ကြိုက်သူနည်းလို့ မဟုတ်ဘဲ အပျိုကြီးဇာတာ ပါလို့ကို မစွဲတာဖြစ်တဲ့ ခိုက်မှာ ကော်ဖီဆိုင်အတူထိုင်ရလောက် အောင် ရင်းနှီးတဲ့ အမျိုးသားမိတ်ဆွေ ရှိတယ်ရယ်လို့ကို မသိခဲ့ တာ။

ပြီးတော့ ကောင်လေးက ငယ်ငယ်ချောချောလေး။

လဲဝါတို့ကို လုံးဝမသိတဲ့ ကောင်လေးဟာ ဂရုတစိုက် လှမ်းမ ကြည့်ဘဲ ခိုက်ကိုသာ ရွန်းရွန်းစားစား စူးစူးငေးငေး စိုက်ကြည့် သေးသည်။ အဲဒီစိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေထဲက တမြတ်တနိုး ခြိမ်အယောင်တွေဟာ တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက်နှင့် ဘေးပတ် ကျောင်ကိုတောင် လျှံကျနေသည်။

“လာ”

“ဟဲ့ ... လဲဝါ၊ ဘယ်လဲ”

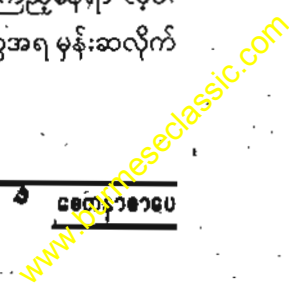
“သူတို့ဆီ သွားမယ်လေ”

“ဟဲ့ ... ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခိုက် တစ်ယောက်လုံး ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲမှာ ငါတို့ဝင်ထိုင်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

လဲဝါက အားနာတတ်တဲ့ အိမ်ရှေ့လက်ကို ဆုပ်ဆွဲ ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်လှမ်းသွားလေရာ အိမ်သည် နောက်မှ သူတို့သုတ်လှမ်းရင်း ပါလာရပါသည်။ သူတို့စားပွဲဆီ ဦးတည့် အနေပြီး နီးလည်းနီးကပ်လာတော့မှ လူရွယ်လေးက လှမ်းကြည့် သည်။ သူ့ကိုပဲ လဲဝါကလည်း စူးစိုက်ကြည့်လာတာမို့ သူက လည်း အကြည့်မလွှဲတော့ဘဲ အံ့ဩသလို ငေးကြည့်နေရာ လဲဝါ အိမ်တို့ရဲ့ အသက်အရွယ် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေအရ မှန်းဆလိုက် သွန် ...

“မမ”

ခိုက်ကို လှမ်းပြီး သတိပေးသလို ခေါ်လိုက်ပါသည်။
“အင်”

ပင်လုံက ခိုက်ရဲ့ နောက်ဘက်ဆီ မေးဆတ်ပြလိုက်
၍ ခိုက်က လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ အလန့်တကြားနှင့် ...

“ဟယ် ...၊ သေပြီ”

ခိုက်သည် ပါးစပ်ကပင် ထုတ်ညည်းလိုက်မိသည်။
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနှစ်ယောက် ဒီကိုရောက်လာပါလိမ့်။ နောက်
ယောင်ခံပြီးတော့များ ပါလာသလား။ ဒီလိုလည်း မဖြစ်နိုင်
နောက်ယောင်ခံလိုက်လာရင် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ရောက်မှာပေါ့။
ခိုက်တို့ကရောက်တာ အတန်ကြာပြီပဲ။

ခိုက်သည် သူ့ခိုးလူမိသလို ရှက်ခြင်း စိတ်ကျဉ်းကျ
ခြင်းနှင့် မျက်နှာပြင်ကလေး နီမြန်းလာပါသည်။ ချွေးတွေလည်
ချက်ချင်းပြန်တက်လာသည်။ အိမ်ချည်းပဲဆိုရင် ဒီလောက်က
မရှိ။ လဲ့ဝါပါ ပါလာတော့ သွားပြီပေါ့။ လဲ့ဝါကို ဘယ်သူမှ ည
လိုဖြစ်လို့ မရပါ။ သင်းက ဆရာမကြီး။ သူငယ်ချင်းအုပ်စု
လည်း သူပဲ ခေါင်းဆောင်ဦးရွက်။

ခိုက်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ခုလိုတွေ့လို့
တဲ့အပေါ် အံ့ဩတာ၊ စိတ်ဝင်စားတာ၊ ငါတို့ကို အသိပေးမထ
ရကောင်းလားလို့ မကျေမချမ်းဖြစ်တာ၊ ဘယ်ရမလဲလို့ စိတ်ထဲ
ကြီးဝါးနေတာတွေ ပေါ်လွင်နေတဲ့ လဲ့ဝါ မျက်နှာက ပယ်
နယ်နယ် အားပါးတရ ရှိလှသည်။

ခိုက်တို့စားပွဲတွင် ခုံဆွဲကာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ ... ခိုက်”

“လဲ့ဝါ ... အိမ်”

“အေး”

“စန္ဒီရော”

“မပါဘူးလေ၊ ပါရင် နင်မြင်မှာပေါ့”

“နင်တို့ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ခိုက် အသံကလေးက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် တုန်ယင်နေ
သည်။

“ငါတို့လား၊ ငါတို့ဘာသာ တခြားကိစ္စတစ်ခုနဲ့လာတာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ငါ့နောက်က လိုက်လာကြတာများလား”

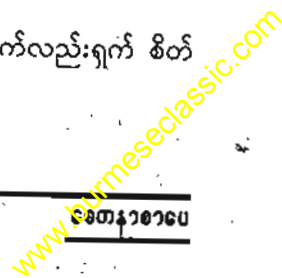
“ဘာကိစ္စနဲ့ ငါတို့က နင်နောက်လိုက်လာရမှာလဲ၊ နင်
အပြင်ထွက်တယ်၊ ဒီကိုလာတယ်ဆိုတာလည်း မသိဘဲနဲ့
ဘယ်လိုလုပ် နင်နောက်လိုက်မလဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီဟိုတယ်မှာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ပါဆို၊ အဲဒီကိစ္စကို နင်ကို မပြောပြသေး
ပါဘူး၊ နောက်မှပြောလည်း ရတယ်၊ နင်ကော ဘာလုပ်
နေတာလဲ”

ခိုက်က သူငယ်ချင်းတွေကို ရှက်လည်းရှက် စိတ်
ညည်းတိုချင်နေကာ ...

“ကော်ဖီသောက်နေတာလေ”

“ဪ ... ကော်ဖီသောက်နေတာ”

လဲ့ဝါက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပင်လုံးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပင်လုံးက သူ တစ်ကြိမ်မှ မဆုံးဖူးသော်လည်း ခိုက်ရဲ့စကားတွေထဲမှာ အမြဲမပြတ်ပါနေလို့ ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်တဲ့ အမည်ပိုင်ရှင် အစ်မကြီးတွေကို ခုမှတွေ့ဖူးရတာအတွက် စိတ်ချမ်းသာနေပါသည်။ ပင်လုံးကို ခိုက်က ဘယ်တော့မှ အတွင်းစည်းဝိုင်းဆီ မခေါ်ဘူးလို့ ပင်လုံး ခံစားနေရတာလေ။

ဆွေမျိုးတွေ အပေါင်းအသင်းတွေ ဘယ်သူနဲ့မှ တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ပေးခြင်းမရှိတဲ့ ခိုက်ဟာ သူနဲ့ရင်းနှီးမှုကို လူသိမခံဘူးလို့ အမြဲ ကသိကအောက် ခံစားခဲ့ရတာပါ။ ခိုက်နှင့်ပတ်သက်ရင် ဆိုင်ကကောင်မလေးတွေရယ်၊ ဆိုင်နီးချင်း ခရီးသွားဖော် မမဝင်နီကြီးရယ်နှင့်သာ ပင်လုံး သိရသည်။ ကျန်တာတွေကို စကားထဲမှာသာ ကြားသိနေရကာ တစ်ခါမှ ဆုံစည်းသိကျွမ်းရဖို့ မရှိခဲ့။

ကဲ ... ခုတော့။

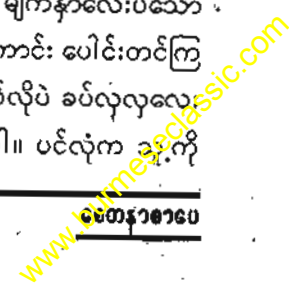
မမခိုက်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သုံးယောက်လို့ သူ သိထားတဲ့ လဲ့လဲ့ဝါ၊ ဝင်းအိစံ၊ စန္ဒီနိုင် ဆိုတာတွေထဲက နစ်ယောက်ကိုတော့ သူ ဆုံရပြီ။ လဲ့ဝါ ဆိုတာ အုပ်စုရဲ့ခေါင်းဆောင်ဆုကြီးတဲ့။ မမခိုက် ပြောဖူးသည်။

ဆံပင်က ဘိုကေသာသာ စတက်ပီအမျှင်ကလေးတွေနှင့် ရွှေညိုရောင် ဆိုးထားကာ ဆံပင်ထိပ်ပေါ် နေကာမျက်မှန်

ခိုင်းဝိုင်းပြားပြားကြီး လှန်တင်ထားတဲ့ တစ်ယောက်ဟာ မလဲ့လဲ့ဝါ။ တိုက်ကျပ်အင်္ကျီ အနက်ပြောင် လက်ပြတ်လေးနဲ့ ဂျင်းနီဘောင်းဘီက ခြေသလုံးတစ်ဝက်မှာ ခပ်ကားကားကလေး။ ပေါ်နေတဲ့ ခြေကျင်းဝတ်မှာ လက်သန်းပြားလောက် ရွှေရောင်ဖယ်ချိန်းကြီးနဲ့ ပင်ဆယ်လ်ဟီးလ် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ရွှေရောင်နှင့် အနက်စပ်ကြားလေးထိပ်က ထွက်နေတဲ့ ခြေသည်းတွေက ရှည်ကော့ကာ ဆိုင်မှာ အလှပြင် ပုံသွင်း ဆေးဆိုးထားတာမို့ အပွင့်အခက်တွေ ကျောက်တွေနှင့် ဆန်းပြားနေသည်။

ဟိုဘက်က တစ်ယောက်က မမခိုက် ခုနခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဝင်းအိစံမှန်း ပင်လုံးသိသည်။ ဝင်းအိစံကတော့ ခပ်ရိုးရိုးကလေး။ အပေါ်က အပါးစအင်္ကျီ ပန်းနုရောင်အပွင့် လက်ဖောင်းလေးနဲ့အောက်က အနက်ရောင်စကတ်ရှည်ရှည်လေး ဝတ်ထားသည်။ သူလည်းပဲ ခြေသည်းတွေ ပြုပြင်ထားတာပဲ။ မမခိုက် အပြောအရ သူတို့သူငယ်ချင်း လေးယောက်ဟာ တနင်္ဂနွေတိုင်းမှာ သူတို့ပြင်နေကျ ဗြူတီဆလွန်းတစ်ခုကို အတူတကွ သွားကြပြီး ဆံပင်လျှော်၊ ပေါင်းတင်၊ ဖယောင်းသွင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်း ပုံသွင်းခြယ်သကြသတဲ့။

ဒီထက် အချိန်ပိုပေးနိုင်ရင် မျက်နှာလေးပဲသော်လည်းကောင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးပဲသော်လည်းကောင်း ပေါင်းတင်ကြသေးသတဲ့။ ဒီနှစ်ယောက်ဟာလည်း မမခိုက်လိုပဲ ခပ်လှလှလေး ဆွဲပဲဖြစ်သည်။ မစန္ဒီလည်း လှပမှာ မလဲ့ဝါ။ ပင်လုံးက သူ့ကို

ပေါ်တင်ကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ လဲဝါကို သွားတက်ကလေးတွေ ပေါ်အောင် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

လဲဝါက နုချိုရွှန်းသစ်လှတဲ့ ပင်လုံ အပြုံးကို ရင်မိမိ မတတ် ပြုံးပြီငေးမောကြည့်ရသည်။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ အပြုံးလေးနဲ့ ကောင်လေးပါလား။

“ဒါနဲ့ နင်မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ ခိုက်”

“ကျွန်တော် ပင်လုံပါ မမလဲ့”

“ပင်လုံ !”

“ဟုတ်”

“ပင်လုံ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ !”

“ဟင် ... မမခိုက်ဆီက ကျွန်တော့်နာမည် မကြားဖူးဘူးလား”

“ဟင်အင်း ... မကြားဖူးပါဘူး”

“ဟာ ... ကျွန်တော်ကျတော့ မမလဲဝါတို့ မမအိမ်တို့ မမစန္ဒီတို့ နာမည်တွေအားလုံး ကြားဖူးထားရတယ်”

လဲဝါက ခိုက်ကို ဒိုင်းခနဲ စိုက်ကြည့်လာပါသည်။

ဒီနာမည်တွေအားလုံး သေချာသိထားပြီးပြီဆိုမှတော့ အပေါ်ယံရှုပ်ရှုပ်ကလေး ခုမှ စ, သိကာစ မဟုတ်တော့ပေ။ သိကျွမ်းရင်းနီးခဲ့တဲ့ ကာလအတိုင်းအတာ မတိုတောင်းလှတော့ပဲ စကားတွေလည်း အပြန်အလှန် အများကြီး ပြောဖူးကြပြီ။

ခိုက်က မလုံမလဲလေး ပြုံးကာ ...

“ဟိုဒင်းဟာ စကားစပ်မိတာနဲ့ နင်တို့နာမည်တွေ ပြောထားမိတယ်”

“ငါတို့နာမည်တွေ စကားထဲ ထည့်ပြောတာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ ပုံမှန်ပဲဟာကို၊ ဒီတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ကို ငါတို့နဲ့ပြောတဲ့စကားထဲ လုံးဝထည့်မပြောတာကျတော့ အပြစ်။ အဲဒါ တမင်ထည့်မပြောဘဲ လျှို့ဝှားထားတာ”

“ဟုတ်လား မမခိုက်၊ ဒီအစ်မတွေကို ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာမှပြောမထားဖူးဘူးပေါ့”

“ပြောစရာမှ မရှိတာ”

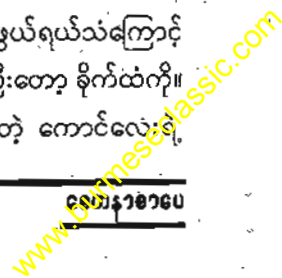
လဲဝါက ခေါင်းယမ်းရင်း ...

“ပြောစရာမရှိဘူးဆိုတာ ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့လေးယောက် လှည့်ပတ်ဖုန်းပြောကြတာက အမြဲအိတ်သွန်ဖာမှောက်၊ လင်အကြောင်း သားအကြောင်းရော၊ ယောက်ျားအကြောင်း၊ အိမ်ကအလုပ်သမားအကြောင်းရော၊ ဆိုင်ကအကြောင်း၊ ရုပ်ကွက်ထဲကအကြောင်းအရာ၊ ဘာဟင်းနဲ့ ထမင်းစားတာရော၊ ယောက်ျားနဲ့ ရန်ဖြစ်တာရော၊ ဝမ်းချုပ်တာရော ခေါင်းကိုက်တာရော”

“အဟတ် ဟတ် ဟတ်”

ပင်လုံထံက ထွက်လာတဲ့ ချစ်စဖွယ်ရယ်သံကြောင့် လဲဝါက စကားကိုရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ ခိုက်ထံကို။

အရားရေ ... နှုတ်ခမ်းနဲ့အပြိုင် လိုက်ရယ်နေတဲ့ ကောင်လေးရဲ့

ကြယ်ရောင်ရွန်းပျက် မျက်ဝန်းနက်တို့ကို ဖျတ်ခနဲလေး လှမ်းကြည့်
တဲ့ ခိုက်ရဲ့အကြည့်လေးထဲမှာ စွဲလမ်းငြိနှောင်တဲ့ ခံစားချက်အ
အရာတွေ အထင်အရှားပါလား။

“လဲ့ဝါရယ် ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဟယ်

“ဟုတ်တယ်လေး၊ ဒါတွေ ငါတို့အားလုံး လျှောက်ပြော
ကျပဲ၊ ပြောစရာမရှိရင် မရှိရှိတာ ရှာကြံပြောနေကျဟာ
ဒီအကြောင်းကျမှ လုံးဝတစ်ခွန်းမဟတာဟာ မေ့ကျန်ခဲ့တာ
တော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ နင် တမင်တကာ ထိမ်ချန်တာ
ပဲ သေချာတာပေါ့”

“တာလို့ထိမ်ချန်ရမှာလဲဟဲ့၊ ဒီလိုပဲ မပြောဖြစ်ပဲ ကျန်ခဲ့
တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

“ကျွတ်”

“အဟား ဟား ... မမခိုက် ပြောဖူးတဲ့ မမလဲ့ဝါက ဘာ
မဆို ဇွတ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ၊ အံကိုက်ပဲ”

“အမယ် ... ကြည့်စမ်း၊ ငါ့အတင်းတောင် ပြောထား
သေး”

“အတင်းပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး မမလဲ့၊ မမခိုက်က သူ
သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို အရမ်းချစ်တာ၊ ကျွန်တော် သိ
တယ်၊ ပါးစပ်က မချာတမ်းပြောတာ၊ ဘယ်သူက တယ်လို့
ဆိုတာ ပြောပြသမျှကလည်း ချစ်စနိုးလေးတွေချည်းပဲ

ကျွန်တော်က သိပြီးသား၊ မမခိုက်ကို ခင်ချင်ရင် မမခိုက်
သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကိုပါ ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းရမယ်
ဆိုတာ”

“အမယ် ... ဒီကောင်လေးက စကားပြော တကယ်ကောင်း
တယ်၊ နေပါဦး ... မင်းကိုပဲ မေးတော့မယ်၊ သူ့ကိုမေး
ရင် ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“လဲ့ဝါ၊ နင် လျှောက်ပြီးမေးမနေနဲ့၊ ငါ နောက်တော့ပြော
ပြမှာပေါ့၊ စကားမစပ်မိသေးလို့ဟာကို”

“အမယ်။ နင် တကယ်ပြောချင်ရင် အစောကြီးကတည်းက
ပြောမှာပေါ့၊ လုပ်မနေနဲ့၊ သူ့ကိုမေးတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

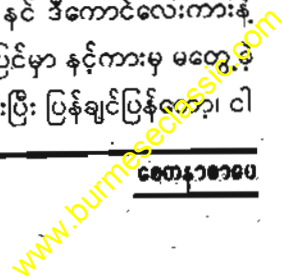
“နင် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မမေးနဲ့နော်”

“ပေါက်ကရတွေ ဘာကိစ္စမေးရမှာလဲ၊ သိချင်တာလေးတွေ
ကို အကောင်းမေးမှာ”

ခိုက်က မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ သက်ပြင်းလေး
ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင် ချမိသည်။ သင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့တွေ့
တာ ဂြိုဟ်ဝင်တာပဲ။ လဲ့ဝါ ရုပ်ကြီးက သရဲမရဲနဲ့။ နှိုက်နှိုက်ချွတ်
ချွတ် သိရမှ ကျေနပ်တော့မယ့်ပုံကြီး။

“ငါလည်း အချိန်သိပ်မရဘူး၊ ဆိုင်ကိုပြန်ရဦးမယ်”

“ပြန်လေ၊ ရော့ ... ကားသေ့၊ နင် ဒီကောင်လေးကားနဲ့
လိုက်လာတာ မဟုတ်လား၊ အပြင်မှာ နင့်ကားမှ မတွေ့ခဲ့
တာ၊ အခု ငါ့ကားမောင်းယူသွားပြီး ပြန်ချင်ပြန်တော့၊ ငါ

တော့ ဆက်မေးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြည့် ကျက်ပြန်လာမယ်”

“ကျွတ်”

ခိုက်က စိတ်ညစ်ညစ်ညူးညူး၊ စုတ်လေးသပ်ကာ ပင်လုံကတော့ လဲ့ဝါပုံကို သဘောကျသလို ခေါင်းငုံ့ပြီးရယ်ရယ် နေပါသည်။

“ပင်လုံ ... ဟုတ်လား ! ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“ခိုက်နဲ့ ဘယ်တုန်းက စ သိတာလဲ”

“ဟို ... ဆယ်လ ဆယ့်တစ်လ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိပါပြီ”

“ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ၊ သိတာကြာပဲကြာလှပေါ့”

“ဗန်ကောက်မှာ သွားသိတာပါ”

“ဪ”

“Khaos San ဘက်သွားတုန်း အဲဒီမှာသွားဆုံတာ၊ မမဝင်နီနဲ့ သူနဲ့စပြီးသိကြတာလေ၊ အဲဒါနဲ့ ငါနဲ့လည်း သိသွားကြတာ”

ခိုက်က ကမန်းကတန်း ဝင်ရှင်းပြသည်။

“ဪ ... ပင်လုံကလည်း ဗန်ကောက်မှာ ဈေးသွားဝယ် တာပဲပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်အတွက် နှစ်လတစ် ကြိမ်လောက်တော့ သွားလေ့ရှိတော့ ဒီမှာတုန်းက မဆုံဖူး တဲ့သူချင်း ဟိုမှာသွားဆုံနေတာ”

“ပင်လုံဆိုင်က ဘယ်မှာလဲ၊ ဒဂုံစင်တာမှာလား၊ ရန်ကင်း စင်တာမှာလား၊ ဂျန်ရှင်အိတ်မှာလား”

“ဒဂုံစင်တာမှာတော့ ဒီနေ့ပဲ ဆိုင်တစ်ခန်း သွားကြည့်ခဲ့ တယ်၊ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကတော့ ပြည်လမ်းမပေါ်မှာပါ၊ မြိ ရဲ့မျက်နှာစာမှာပဲ ဆိုင်ကိုဆောက်ထားတာ၊ ဆိုင်မှာမည် Glamour လို့ ပေးထားတယ်”

“ဪ ... မုန်တွေအပြည့်နဲ့ နှစ်ထပ်ဆိုင်ခန်းလေး၊ နက် ပြာရယ်၊ အပြာလွင်တောက်တောက်ရယ်၊ အဖြူရယ် စပ် ကြားလေး သုတ်ထားတဲ့ ဆိုင်လှလှလေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ ယောက်ျားလေးဖက်ရှင် အသုံးအဆောင် တွေပဲ ရောင်းတာပါ၊ သီးသန့်ကြီး ဆိုင်ကိုသွားဖွင့်နေရ မှာစိုးလို့ အိမ်နဲ့ တတွဲတည်းပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသဘော ဖွင့်ထားတာ၊ အခုမှ ဟို ... ဒဂုံစင်တာမှာလည်း ဆိုင်ခွဲ တစ်ခန်းဖွင့်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

“ဪ ... အလုပ်အကိုင်ချင်းလည်း ဆင်တူလို ဆက်စပ် နေကြတာကိုး”

“ကဲ ... ကဲ ... လဲ့ဝါ၊ ငါတို့ ပြန်ကြစို့၊ ငါလည်း ဆိုင် မှာ ချိန်းထားတာ ရှိသေးတယ်၊ ပင်လုံကို ပြန်လွှတ် လိုက်မယ်၊ ငါ နင်တို့နဲ့ပဲ ပြန်လိုက်ခဲ့တော့မယ်လေ”

“နင်ကလည်း အသည်းအသန်ကို ပြန်ချင်နေတော့တာပဲ”

“ချိန်းထားတာလည်း ရှိလို့ပါဆို၊ ပင်လုံကိုတောင် အဲဒါ ပြောပြထားပြီးသား၊ မေးကြည့်ပါလား”

www.burmeseclassic.com

“မမေးပါဘူး၊ ဘာလို့မေးရမှာလဲ၊ နင်ပြောပြလည်း ပြီးတာပဲဟာ၊ နင် မပြောထားတာတွေသာ သူ့ဆီက မေးကြည့်တာပါနော်၊ ဒါနဲ့ အခုနောက်ပိုင်း ဗန်ကောက်သွားကြရတော့ကော အတူတူလား”

“ဟုတ် ... ဟို”

“ဟိုဟာပါ၊ ချိန်းသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါကတော့ သွားနေကျအတိုင်း မမဝင်နီနဲ့ သွားတာပါ”

မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ငြင်းနေတဲ့ ခိုက်ကိုကြည့်ရင်း ပင်လုံက သနားလာပါသည်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းလှတဲ့ မမခိုက် ခမျာ သူ့သူငယ်ချင်းတို့ရဲ့ ထင်ရာမြင်ရာ မယုံသင်္ကာတွေထဲမှာ အတော်စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေရှာပြီ။

“မမခိုက်က သူ့ဟာသူ မမဝင်နီကြီးနဲ့ ခါတိုင်းလိုစီစဉ်ပြီး ထွက်တာပါပဲ၊ ကျွန်တော်က ... အဟဲ ... မမတို့ထွက်မယ့်ရက်ကို စုံစမ်းပြီးတော့ ပြိုင်တူလိုက်ထွက်ဖြစ်အောင် ကြံဖန်တာ နှစ်ခါရှိပြီဗျ”

သဘောကောင်းတဲ့ ရုပ်ကလေးနှင့် ပြုံးပြုံးကလေးဝင်ပြောနေတဲ့ ပင်လုံရဲ့ စကားထဲမှာကိုက် သူဟာ ခိုက်နှင့် မကြိုကြိုအောင် မဆုံဆုံအောင် တမင်တကာ လိုက်ဖန်တီးတယ်ဆိုတာ ပါနေပြီ။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလို ရိုးရိုးလေးမကတဲ့သဘောကို ကောင်လေးက ခပ်အေးအေးပဲ ဖွင့်ပြောနေတာ။

ခိုက်သာ အလကားနေရင်း အရှက်တွေကြီးပြီး ခွဲနေတာ။ လဲ့ဝါက ဒီလောက်သိရရင် လဲ့လောက်ပြီလို့ ကျေနပ်သိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ခိုက်၊ နင် သိပ်ပြန်ချင်ပြီဆိုလည်း ပြန်ကြတာပေါ့”

ခိုက် စိတ်ပေါ့ပါးသွားသလို ချက်ချင်းပဲ ဖျတ်ခနဲ အတော့သည်။

“ကိုမင်းဦး”

“ဟေး ...”

“လဲ့တို့ ညနေရုနနာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်မယ် သိလား၊ တစ်နေ့ကုန်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရှင်လည်း ရှင်ဘော်ဒါတွေ ဆီ ခဏတဖြုတ် သွားလည်ချင်ရင်လည်”

ကိုမင်းဦး မျက်နှာက ဝင်းလက်သွားတာကို မသိ မသာ ဖုံးဖိလိုက်ရင်း ...

“သမီးကော မိန်းမရဲ့၊ သမီးနဲ့ နေရမှာ မဟုတ်လား”

“သမီးလေးကို သူ့အဘိုးအဘွားအိမ် ဝင်ထားလိုက်ပေါ့၊ နော်ဖော့... သမီးနဲ့ထည့်ရင်ထည့်လိုက်၊ ဒီမှာပဲ ထားချင် လည်းထား၊ အဆင်ပြေသလို လုပ်လိုက်ပေါ့”

“မိန်းမက ကားယူမသွားဘူးပေါ့”

“ဒီမှာလေ ... ခိုက် ကားနဲ့လာကြိုတဲ့ဟာ၊ ကားယူမသွား ဘူး၊ ကိုပဲယူသွားလိုက်၊ နောက်တော့မကျနဲ့၊ သမီးဝင်ကြို ပြီး ခုနစ်နာရီအရောက်ပြန်လိုက်”

“အေး ... အေး”

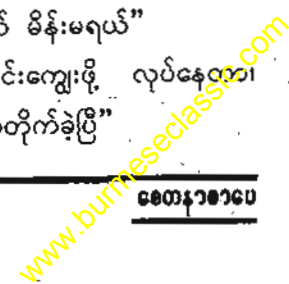
လဲ့ဝါသည် တစ်အိမ်လုံး ဟိုအခန်းဝင် ဒီအခန်းထွက် နှင့် နော်ဖော့ကို ခိုင်းစရာရှိတာခိုင်းလိုက်။ သူ့သမီးဖွထားသည် များကို ခရီးကြိုလမ်းကြို ရှင်းလိုက်၊ ကောက်သိမ်းလိုက်လုပ်ရင်း သွားကာနီး အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“လဲ့ဝါရယ် ... နှင့်ကိုကြည့်ရတာ မူးလိုက်တာ၊ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်နဲ့ ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ လဲ”

“ဈေးပိတ်တဲ့ ဒီလိုနေ့လေးပဲ အဲသလို ဟိုကောက်သိမ်း ဒီကောက်သိမ်း ရှင်းရလင်းရတာဟေ့၊ ဈေးပိတ်ရက်ဆို တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း ဟိုဟိုဒီဒီ ထွက်ချင်သေး တယ်၊ တစ်မနက်ခင်းလုံး ဒီခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကို စုံကိုမရပ် ရသေးတာ၊ ဣရေ ... ဒီမှာ အကျီထုတ်ပြီး မီးပူတိုက်ပေး ခဲ့တယ်”

“နော်ဖော့ တိုက်ပေးပါလိမ့်မယ် မိန်းမရယ်”

“နော်ဖော့က သမီးကို ထမင်းကျွေးဖို့ လုပ်နေတာ၊ နောက်တွေကျနေမှာစိုးလို့ လဲ့ပဲတိုက်ခဲ့ပြီ”

ခိုက်က သူတို့လင်မယားအိပ်ခန်းထဲမှ မှန်မှန်ထွက်လာနေတဲ့ ကိုမင်းဦး အသံကိုသာ ကြားရပြီး လူကိုမမြင်ရတာမို့ ဘာများလုပ်နေလဲ စပ်စပ်စုစု လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူတို့အိပ်ခန်း တံခါးကလည်း ပွင့်လျက်သာမို့ပင်။ သူတို့သူငယ်ချင်းလေးဦးဟာ သူ့အိမ်သူ့ယာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ မခွဲခြားဘဲ အိပ်ခန်းထဲလည်းဝင် ခုတင်ပေါ်လည်းထိုင် စသဖြင့် အလွန်ရင်းနှီးစွက်ဖက်နေကျမို့ပင်။

ကိုမင်းဦးက လင်မယားနှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးပေါ် စန့်စန့်ကြီး၊ ခေါင်းအုံးတွေဆင့်၍ မှီလှဲကာ ဂျာနယ်ကြီးဖြန့်ဖတ်ရင်း စကားပြောနေတာပင်။

“ဒီမနက် ဆေးသောက်ပြီးပြီလား။”

“မသောက်ရသေးဘူး မိန်းမ”

“ကိုမင်းဦးက နေမကောင်းဘူးလား။”

ခိုက်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟိုတလောက နှာစေး ချောင်းဆိုး သလိပ်ထွက်နေတာ၊ သလိပ်က အရောင်ရှိလို့ဆိုပြီး ဆရာဝန်က အင်တီဘိုင်အောတစ် တိုက်ထားတာမို့ ဆေးပတ်လည်အောင် ဆက်သောက်နေရတာလေ၊ နည်းနည်းလေး နှာမစေးနဲ့ ချောင်းမဆိုးနဲ့ သလိပ်က တန်းပြီးစိမ်းဝါလာတာပဲ၊ ဆေးလိပ် ဒီလောက်သောက်တာ၊ အင်တီဘိုင်အောတစ်လေး ထည့်သောက်ရရော၊ ငါ မတိုက်သရွေ့ မသောက်ဘူး၊ သူ့ချည်း

ပစ်ထားရင် ဆေးပတ်မလည်ဘဲ ပိုးသတ်ဆေးတွေ ဆေးယဉ်ကုန်တာ ကြာပြီ”

လဲဝါသည် ပြောရင်း မီးဖိုထဲဝင် ရေတစ်ခွက်ယူကာ ခိုင်းဦးထံ သွားပေးရင်း ...

“ရော ... ရေ၊ ရော ... ဆေး၊ သောက်”

ဖန်ခွက်လွတ်ယူကာ ပြန်ထွက်လာတဲ့ လဲဝါကို အိမ်ကပင် ရှုံ့မဲ့ကာ ...

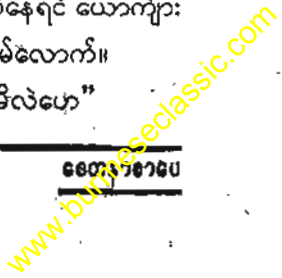
“ပစ်ထားလိုက်ပေါ့၊ ဆေးယဉ်လည်း သူ့ ယဉ်မှာ၊ နင်ယဉ်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ နင်ကိုက သိပ်လိုက်လုပ်ပေးလွန်းတာ”

တီးတိုး ပြစ်တင်ပါသည်။ အိမ် တစ်ယောက်သာကျားနှင့် စကားများ နောင်ဂျိန်ထားတဲ့ အချိန်မို့ပင်။ သာမန်အချိန်ဆိုရင်တော့ အိမ်ဟာ သူ့ယောက်ျားကိုပင် သိပ်စောဒကတက်ရဲသူ မဟုတ်။ ခုတော့ ယောက်ျားကို ကြည့်မရတဲ့အချိန်လဲဝါကိုပင် ဝင်ပြီးအပြောကြီးနေတာ။

“ကျွတ် ... ဖုန်းကလည်း ခေါ်မရဘူး”

ညည်းလိုက်သူက စန္ဒီ။ အပြင်ထွက်နေရင်းယောက်ျားဖုန်းပြန်ပြန်ခေါ်တဲ့ နေရာမှာတော့ စန္ဒီသည် ဂီးနီးစ်ဘွတ်စ်ခံချိန်တင်ရလောက်တဲ့သူပင်။ အပြင်ရောက်နေရင် ယောက်ျားဖုန်းခေါ်ရသည်မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်တစ်ကြိမ်လောက်။

“နင်တို့အိမ်ထဲ ဘယ်နား ဖုန်းလှိုင်းပိုမိလဲဟေ”

ပါးစပ်ကမေးရင်း ဖုန်းကိုင်ကာ တစ်အိမ်လုံး ပဝ
လျှောက်နေတဲ့ စန္ဒီနှင့် ဟိုဝင်ဒီထွက် ကိစ္စများမြှောင်နေက
ချက်ချင်းထမလိုက်နိုင်ဘဲ မျက်စိနောက်စရာဖြစ်နေတဲ့ လဲ့ဝါတ်
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရှောင်ရတိမ်းရသေးသည်။ နို့ရိုရင်
ဝင်တိုက်ကုန်မှာ။

နဂိုက စိတ်အခြေခံ Mood မကောင်းတဲ့ အိစ်ဟာ
ဟိုနစ်ယောက်ကို ကြည့်မရဖြစ်ကာ မျက်စောင်းတရွယ်ရွယ်။
ယောက်ျားနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီမို့ ရန်လိုနေတဲ့အချိန်။
အားလုံးကိုကြည့်ကာ ရင်မောနေတဲ့ သူကတော့ ခိုက်ပင်။

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... မောင်လား”

“ဝရန်တာဘက် ထွက်ပါလား စန္ဒီ”

လဲ့ဝါ စကားကြောင့် စန္ဒီ ဝရန်တာဘက် တတောက်
တောက် ပြေးရှာသည်။

“မောင်ရေ ... စန္ဒီပါ။ ကြားလား၊ မောင် ကြားရလား”

“ကိုမင်းဦး”

“ဝေး ... မိန်းမ”

“ရှင် ခုတင်ပေါ်စန့်နေတာ သမီး ခဏခေါ်ထားပါလား။
ဒီမှာ သမီးက လဲ့ ဂါဝန်စဆွဲပြီး နောက်က လိုက်နေတယ်။
ချော်လဲတော့မယ်”

“သမီးရေ ... သမီးရေ၊ ဖေကြီးဆီ လာဟေ့”

“လာဘူး”

“လာပါကွာ၊ သမီးလေးက လိမ္မာလိုက်တာ”

“ရှင် အဲဒီကနေ ထိုင်ရာမထ အပျင်းတစ်ပြီး ခေါ်မနေနဲ့
ကိုမင်းဦး၊ လာပွေ့ချီသွား”

“အေးပါကွာ၊ လာပါပြီကွာ”

လဲ့ဝါတို့သမီးလေးဟာ သုံးနှစ်ခွဲအရွယ် ချစ်စဖွယ်။

ခေါ်ခေါ်မှ အိပ်ခန်းထဲက အိပ်ပဲ့ထွက်လာသော ကိုမင်းဦးက
အိပ်နှင့်ပြေးသော သမီးနောက်မှ လိုက်သည်။

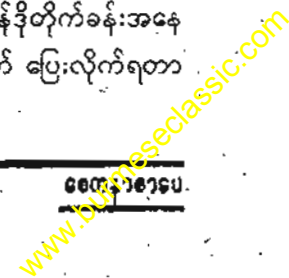
“ကိုမင်းဦး ... ဝ၊လာပြန်ပြီနော်၊ မတွေ့တာ တစ်လလောက်
ရှိလို့”

ခိုက် လှမ်းပြောလိုက်မိပါသည်။

“သူမှမဝရင် တစ်လောက်လုံး မဝတော့ဘူး၊ ဖာပြီးအိပ်နေ
ဘိက္ခဝေလေ၊ ဣရီရီယာပုဒ်က မမျှတော့ဘူး၊ ပြေးလွှားလှုပ်
ရှားမှ မနေရတာ”

“ဟုတ်ပါ မိန်းမရယ်၊ သမီးကို လိုက်ဖမ်းရှတာ မောလိုက်
တာ၊ နော်ဖော့ရေ ... ငါ့ကို ရေတစ်ခွက်ခပ် လာတိုက်စမ်း၊
ခုနရေက နည်းနည်းလေးနဲ့ ဆေးလည်း လည်ချောင်းက
မကျဘူး”

ကိုမင်းဦးက သမီးနောက် ဆက်မလိုက်ဘဲ ဆိုဖာ
တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဒီကွန်ဒိုတိုက်ခန်းအနေ
အလေးထဲ သူ့သမီးနောက် နှစ်ပတ်လောက် ပြေးလိုက်ရတာ
လူသာမော့နေသည်။

“နောဖော့ရေ ... ရေဟဲ့ ... ရေ”

“နော်ဖော့ မအားပါဘူးဆို၊ ရေတောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထင့်မသောက်နိုင်ဘူး ... ကျွတ်”

လဲဝါပဲ ပြေးကာလွှားကာ ရေတစ်ဖန်ခွက် ထည့်ယူ လာသည်။ ရှုံ့မဲ့စိတ်ပျက်ကာပင် သူ့ယောက်ျားထံ လာဆက်သ၊ ရပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ကလေးကို သူပဲ လိုက်ဖမ်းပွေ့ချီလာကာ ကိုမင်းဦးပေါင်ပေါ် စိတ်မရှည်လက်မရှည် လာတင်ပေးရင်း ...

“ရော့ ... ချီထားတော့၊ လဲတို့ထွက်ရင် ပြေးလိုက်လာဦး မယ်”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မိန်းမရဲ့၊ ရေတွေတောင် သီးကုန်ပါပြီ”

“သီးရင်လည်း သေတော့တော်ရေ”

ကိုမင်းဦးက မကြားသလို တဟားဟားရယ်ကာ သူ့သမီးကို ပွေ့ဖက်မွှေးရှုပ်နေသည်။ အင်း ... ပါးစပ်တစ်ပေါက်က နှင်ပဲငဆ ပြောချင်တိုင်း ပြောခွင့်ရ၊ အမိန့်ပေးချင်တိုင်း ပေးလို့ ရတာ မှန်သော်လည်း သူ့ချည်း အစအဆုံး လုပ်ကိုင်ပင်ပန်းရတ လဲဝါဟာ ယောက်ျားနိုင်ရတယ်လို့ နာမည်ထွက်ပြီး ကုတ်ရှိမလိုလို တော့ ရှိသား။

သူ့ချည်း ပြေးလွှားနေရ၍ ခန္ဓာကိုယ်လည်း ကုတ် လျစ်သွယ်လျက် အဆီပိုတောင် မရှိပေ။ စန္ဒီကမှ ကလေးပေး တစ်နှစ်ခွဲပဲ ရှိသေးပြီး တင်ပါးကြီးတွေထွက်၊ ဗိုက်ကြီးတွေထွက် တစ်ရစ်နေသည်။

“မောင် ကြားပြီလား၊ ဟယ်လို”

“... ..”

“အင်း ... အင်း ... ကြားတယ်၊ စန္ဒီ အခု လဲဝါတို့အိမ် မှာ သိလား၊ အင်း ... မထွက်ရသေးဘူး။ လဲဝါ မပြီးသေး လို့ စောင့်နေတာ မောင်ရဲ့”

“... ..”

“မောင်ရော့ ... ရုံးခန်းမှာပဲလား၊ ဘယ်သူလာသေးလဲ”

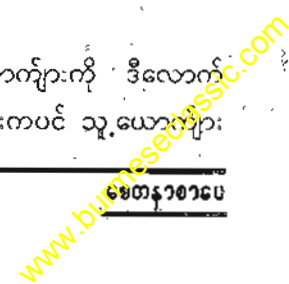
“... ..”

“အင်း ... အင်း၊ ခဏနေ စန္ဒီတို့ ထွက်တော့မယ် သိလား၊ မောင် ခဏနေ ထမင်းစောစောစားလိုက် သိလား၊ ဟင်း ရည်ကို မြင့်ဦးကို အာမဲင်နဲ့ နွေးခိုင်းဦး သိလား”

“အမယ်လေး ... နားကြားပြင်းတွေ ကတ်လိုက်တာဟယ်၊ သူ့ယောက်ျားက သူ မပြောရင် အချိန်တန် ထမင်းမစား မှာ ကျနေတာပဲ”

ဘယ်သူမှ သိပ်ကြည့်မရချင်တဲ့ အိမ်ရဲ့ မဲ့ခွဲပြောဆို သံပင်။ လင်မယား ရန်ဖြစ်ထားပါတယ်ဆိုမှ ဟိုတစ်ယောက်က ကယုကယင် လုပ်နေတော့ မရူစိမ့်အောင် ဖြစ်လာပုံရသည်။ နီကံက အိမ်ကို စကားထောက်တဲ့အနေနှင့် “ဟုတ်ပ” လို့ တစ်ခွန်း ဆော့ ဝင်ပြောပေးရသည်။

စန္ဒီ ခမ္မာလည်း သူ့ယောက်ျားကို ဒီလောက် အထူးအထွတ်ကယုကယင် လုပ်နေတဲ့ကြားကပင် သူ့ယောက်ျား

ကလည်း ခပ်လှုပ်လှုပ်။ သူက သည်းဝိုလွန်းလို့ ယောက်ျားက
စိတ်ချုပ်ပြီး တစ်ဖက်မှာ လှုပ်တာလား။ ယောက်ျားကမမြဲမိလို့
သူ့ဓမ္မာ အသည်းဝိုပေးနေရတာလား ဆိုတာဟာ ကြက်ဥနှင့်
ကြက်မလို တွေးရခက်လှသည်။

စန္ဒီယောက်ျား ကိုသက်မောင်မောင်ဟာ ကျောင်း
တုန်းကတည်းက ရည်းစားပွေပွေ။ ဘာလေးမှ မဟုတ်တာတောင်
မိန်းမလှမြင်ရင် နည်းနည်းတော့ ရောရ အဖွဲ့ကျရမှ။ ဝါသနာကို
ပါတာ။ ဒါကြောင့် စန္ဒီဟာ အလှကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားအတွက်
ပြင်ရရှာသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်တစ်ရစ်ရစ်လေးမှာ ခူးအထင်
ပဲရှိတဲ့ ဂျင်းစကတ်အဖြူလေးနှင့် ပန်းဆီရောင် ကုပ်မှာကြီးချိတ်
အင်္ကျီကျပ်လေးအပေါ်က အနက်ရောင် In Look အပေါ်ထဲ
အနက်ရောင်လေးကို ရင်ဘတ်ကြယ်သီးဖြတ်၍ ဝတ်ထားပါသည်။

နားရွက်မှာ အဖြူနှင့် ပန်းရောင်အရစ်အရစ် နား
ကွင်းနှင့်။ မျက်နှာကို မဂ္ဂဇင်းကာဗာရီကံတော့မလို ဖွေးဖွေးလင်း
လင်း ပြင်ထားလိုက်သည်မှာ ငေးယူရလောက်သည်။ အိတ်အပြ
ရောင်အကြီးကြီးလွယ်ကာ သူ့ပုံစံက မြန်မာပြည် ရန်ကုန်မြို့က
မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် မတူလှဘဲ ဂျပန်ပြည် တိုကျိုမြို့က
ဝေဘင်ကိုရီးယား ဆိုးလ်မြို့က မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ပုံမျိုး
ပေါက်နေပါသည်။

“ခဏနေရင် စန္ဒီတို့ ဗြူတီဆလွန်းသွားမယ် သိလာ
အဲဒီရောက်ရင် တစ်ခါဆက်လိုက်ဦးမယ်နော် မောင်”

“လမ်းမှာလည်း တစ်ခါဆက်ပြီးပြီး ဒီနေ့ ငါတို့အလှပြင်
ဆိုင်သွားမှာ ကိုသက် သိပြီးသားကြီးကို ထပ်ခါ ထပ်ခါ
ဒါကိုပဲ ဆက်ပြီးပြောနေတာ”

အိမ်က ပွစိပွစိ တိုးတိုးရေရွတ်နေသည်။

“မသင်းတို့ရော မမချစ်တို့ရော နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးနော်
မောင်၊ စန္ဒီက နှုတ်ဆက်တယ်လို့”

ခိုက်လည်း ပြုံးမိတော့သည်။ အဲဒီနာမည်တွေဟာ
သူ့ယောက်ျား ကိုသက်ရုံးက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝန်ထမ်းတွေဖြစ်
၍ သူ နှုတ်ဆက်ဆက် နှုတ်မဆက်ဆက် ဘာမှမထူးခြား။
တကယ်တော့ စန္ဒီ ခဗျာဟာ မျက်နှာများတဲ့ သူ့ရဲ့ယောက်ျားကို
“ရှင်မှာ ရှင်မိန်းမ ကျွန်မ ရှိပါတယ်နော်” ဆိုတာကို တစ်နေ့တစ်နေ့
အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ သတိရအောင် နှိုးဆွသတိပေးနေရတာမျိုးပင်။

တခြားအာရုံကနေ သူ့ထံ အာရုံပြန်လည်အောင်။
တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောဆို အိစီကလီနေရင်လည်း
သူ့အသံကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် သူ့ကို ကြားဖောက်သတိရသွား
အောင်။ ငါ့ယောက်ျား ဘယ်သူနဲ့ ဘာလုပ်နေပါလိမ့်ဆိုတဲ့ ပူပန်
ဖိုးရိမ်မကင်းတဲ့အတွေး တွေးမိနေတုန်း ယောက်ျားလုပ်သူနဲ့
စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောလိုက်ရရင်ပဲ နည်းနည်းပါးပါး
စိတ်အေးလက်ချ ဘဝင်ကျသွားရအောင်။

စန္ဒီဖုန်းပိတ်ကာ ဝရန်တာမှ ပြန်ဝင်လာတာကို
အိမ်က လမ်းကြည့်ရင်း ...

www.burmeseclassic.com

“နင့်ယောက်ျားက နင်လှမ်းပြောပြော မပြောပြော ထမင်းကို သူ စားချင်တဲ့အချိန်ကျမှ စားမှာပဲ။ လောင်းမလား”

အရာရာကို ခွတိုက်ဖို့၊ ကွန်ဖရန့်တေးရှင်း (Confrontation) လုပ်ဖို့ တာစူကာ မကြည်သာတဲ့ အိမ်က လှမ်းပြောလိုက်လျှင် စန္ဒီက အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပါသည်။ နိုက်က စန္ဒီကို အိမ် မမြင်အောင် မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြကာ အသာနေလိုက်ဆိုတဲ့ပုံစံ လုပ်ပြလိုက်ရသည်။

“ဒီနေ့အဖို့ ဒီအိမ်က ထွက်ဖြစ်ဦးမှာလား၊ မနက်စာ ဒီမှာ စားရမှာလား၊ ပြော”

အိညက် အိညက်နှင့် များသောအားဖြင့် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့တဲ့ အိမ်ဟာ သူ့ယောက်ျားနှင့် မပြေလည်တဲ့ အချိန်ကာလတွေမှာဆိုရင် အံ့ဩစရာကောင်းအောင် အစွာမ ဖြစ်နေတတ်တာ ထုံးစံပင်။

“သွားမှာ ... ထွက်မှာ၊ စိတ်ချ၊ အိမ် ရန်လိုနေပုံထောက်တော့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ မခေါ်သေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”
လဲဝါက အစင်းသိပ်ပီ တစ်ချက် ပြန်ခွပ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် နင့်ယောက်ျားနဲ့ ကြည့်သွားပြီလား”
အိမ်က ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပါ။

တစ်အိမ်လုံးကို ရှင်းလင်းကောက်သိမ်း၊ မီးဖိုထဲက ဝက်ကျိုမ နော်ဖော့ကို ပါးစပ်ကလည်းမှာ၊ လက်ကလည်း နမူနာပြု၊ သူ့အလှလည်း သူ့ပြင်နေဆေး၊ ဖအေဆီက ရုန်းပြေးထွက်လာတဲ့ သမီးကို ဖအေက တစ်ချက်မှမလှုပ်ဘဲ- “သမီး” “သမီးနော်” နှင့် ဝတ္တရားကျေ ရေရွတ်နေတဲ့ဆီ ကလေးကို ပြန်ချီပို့။ ကလေး သွားထားမယ့် အဘိုးအဘွားအိမ်ကို ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ အဝတ်အစား အိတ် အသေးလေးပြင်၊ အဲဒီ ကလေးခရီးဆောင်အိတ်လေးထဲ ဇန့်ထုပ်ကအစထည့်။

ယောက်ျားကို ဓာတ်ဆီထည့်ဖို့မှာရင်း ဓာတ်ဆီဖိုး ထုတ်ပေး။ တစ်ခါတည်း ယောက်ျားသုံးဖို့ မုန့်ဖိုးလည်းထုတ်ပေး။ ပါးစပ်လည်းမနား၊ ခြေလည်းမအား၊ လက်လည်းမအားတဲ့ လဲဝါကို ကိုယ်တွေ့ပါ ရောနှောမောကာ လိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတွေ ဘာတွေ အတော်မူးနောက်လာမှ လဲဝါ ထွက်လို့ရတော့သည်။

သူ့သမီး ငိုယိုသံကို ဥပေက္ခာပြုပြီး လေးယောက် သား ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ အပြင်ထွက်လာတော့လည်း လဲဝါ ဖုံစံဟာ ခုနက အိမ်မှာချာလပတ်ယမ်း ပြေးလွှားခဲ့ရတဲ့ အိမ်ရှင်မ ဟုတ်သလိုလို၊ အိမ်မှာထိုင်ရာမထ ငြိမ်းငြိမ်းကလေးနေခဲ့ရသူလို သပ်ရပ်ကြော့ကော့နေပါသည်။

ကားပေါ်တွင် ခိုက်သည် နှုတ်ဆိတ်၍ မါလာသည်။ ဒီနေ့ကို ရှောင်ဖယ်ပြီး မလိုက်ဖြစ်အောင် ငြင်းလိုက်ဖို့ ခိုက် စိတ် ထူးထားတာ။ အကြောင်းရင်းကတော့ ဒီနေ့အဖို့ ခိုက် ကျွတ်စက်စီး

www.burmeseclassic.com

တော့မည်ကို သိ၍ပင်။ ဟိုးတစ်ရက်က ခိုက်နှင့် ပင်လုံကို လဲဝါတို့တွေ့သွားပြီးတဲ့နောက် ခိုက်တို့ချင်း အေးအေးဆေးဆေး မဆဲရသေးပါ။ ခိုက်ကို သူတို့စစ်ဆေးတာ အစမေးတာတွေ မလုပ်ရသေးပါ။

ခိုက်ကလည်း အဲဒီနေ့က လဲဝါကားနှင့် ပြန်ပါလာပြီး ကားပေါ်မှာလည်း မေးခွန်းများများ မဖြေရအောင် ဝေပတ်ရှောင်ခဲ့သည်။ ချိန်းထားတဲ့သူရှိလို့ မြန်မြန်မောင်းပေးဖို့လည်း လောသည်။ Summit park view နှင့် ဒဂုံစင်တာကလည်း တစ်ကွေ့လေးမို့ ချက်ချင်းပဲ ရွတ်ခနဲရောက်ကာ ထိုနေ့အဖို့ နားပူရမယ့်တေးက လွတ်ခဲ့ပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ပထမဆုံး ပြန်ဆုံချိန်းတဲ့နေ့မှာ ခိုက် ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ကျတော့မည်ကို ခိုက် သိသည်။ သူငယ်ချင်းချင်း ဖုန်းတွေနဲ့ သတင်းပေး နီးနှောဖလှယ်ပြီး ဒီအခြေအနေထူးအတွက် ခိုက်ကို ကွက်ရှင်တွေထုတ်၊ လက်ချာတွေရိုက်၊ အားလုံး မောင်းတင်ထားကြတော့မှာလေ။ ဒါကြောင့် ခိုက်က ရှောင်ချင်တာ။

သို့ပေမဲ့ ရှောင်မရပါ။ ခါတိုင်းလည်း လဲဝါက အားလပ်ရက် ဈေးပိတ်ရက်တွေမှာ ခိုက်ပါညှိပြီး ဆုံနေကျ။ ခိုက်နှင့် အိမ်က အိမ်မှာပဲနေကြတဲ့ အိမ်ရှင်မတွေဖြစ်၍ အထူးအထူး အိမ်ကိစ္စမရှိရင် ထ၊လိုက်နိုင်သည်။ ခိုက်က ဈေးပိတ်တယ်ဆိုရင် ရှိတာမဟုတ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဒိုင်ဆိုင်ဖွင့်ကာ ပိတ်စတွေလက်ထဲ

လက်ကား တင်သွင်းပြီးရောင်းတဲ့ လဲဝါရဲ့ ဈေးပိတ်ရက်ကို အားလုံးဆုံဖို့ ကြိုးစားကြပါသည်။

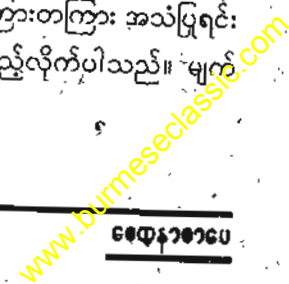
ဒီတော့ တစ်ယောက်ယောက် ပျက်ကွယ်မယ်ကြံရင် ကျန်သုံးယောက်က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မြည်တွန်ကြမှာ သေချာနေသည်။ အပြင်ထွက်ခဲကြတဲ့ စန္ဒီနဲ့ အိမ်က ပိုဆိုးပါသည်။ သူငယ်ချင်းအုပ်စု တမင်ဗာကာ ချိန်းထွက်တာမျိုး၊ ပွဲလမ်းအလှူမျိုးမှ မရှိလျှင် သူတို့ဘဝဟာ အိမ်ထဲမှာပိတ်ပြီး ဖွန်းလှောင်ပြီး ငွေ၊ နေရမယ့်ဘဝ။ ဒီတော့ လမ်းပဲရှာနေကြကာ လဲဝါတို့ ခိုက်တို့က အလုပ်ကိစ္စနှင့်ဖြစ်စေ လူမှုရေးကိစ္စနှင့်ဖြစ်စေ “ဟဲ့ ... ခဏအဖော် လိုက်ပေးပါဦး” ဆိုရင်ပင် လိုလိုလားလား လိုက်ပေးချင်ကြတာ မျိုးပါ။

ခိုက်သည် ဘယ်အချိန်မှာ မေးခွန်းတွေ ထွက်လာတော့မလဲ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ခိုးစားတာ လူမိခံထားရတဲ့သူနယ် ကုပ်ကိုပုပြီး ဘာမှစမထွက်ရဲပဲ ရှိပါသည်။

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

လဲဝါရဲ့ အောင်မြင်ကျယ်လောင်တဲ့အသံ။ လဲဝါက ကားမောင်းနေတဲ့ ခိုက်ရဲ့နံ့နားမှာ။ စန္ဒီနှင့် အိမ်က နောက်ခံမှာ။ ခိုက်က “အင်” ဟု အသံခပ်ဝင်ဝင်နှင့် မကြားတကြား အသံပြုရင်း လဲဝါကို ဟန်ကိုယ်ဖို့ အားတင်းပြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာမောင်းတစ်ချက်နှင့် ...

“ဘာပြောရမှာလဲ ... ငါက”

“ဟော်တော်၊ မလုံမလဲနဲ့ သူက တစ်မျိုး။ ငါက အိမ်ကို မေးနေတာ”

“ဘယ်သိမလဲဟဲ့၊ နင့်မျက်လုံးကြီးက ဒီဘက်ကြည့်နေတာ”

“နောက်ဘက်လှည့်ဖို့က ဇက်လိမ်ပြီး နင်းကန်လှည့်ကြည့်ရမှာမို့ ခေါင်းက ဘေးဘက်လောက်ပဲ လှည့်သွားတာပဲ ခိုက်ရယ်၊ နင့်ကို မကြည့်ရပါဘူး၊ ကဲ ... အိမ်၊ နင်တို့ လင်မယားက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူးဟာ၊ လာမမေးနဲ့”

“မမေးလို့ မရဘူးလေ၊ နင့်ပုံစံကိုကြည့်ရင် အသေးအရွယ် မဟုတ်တာ သိသာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မေးရတာ”

“လာမေးမနေနဲ့၊ ငါ သူ့ကို တစ်နေ့နေ့တော့ သတိပေးမိမယ်”

“ဘုရား ... ဘုရား၊ တယ်ကြမ်းပါလား”

“နင့် နောက်မနေနဲ့ လဲ့ဝါ၊ အိမ်ထိုက် စိတ်ကောင်းဝင်နေချစ်နေရင် မြေကြီးပေါ်ပြားအောင် သည်းခံနေလိုက်မယ်၊ စိတ်နာပြီဆိုရင် မရဘူး”

“ဟုတ်လား”

လဲ့ဝါကတော့ မသိမသာ နောက်ပြောင်ဆဲပင် ခိုက်လည်း ကျိတ်ပြီးပြီးစိစ် ဖြစ်ရသည်။ လင်မယားရန်ဖြစ်တိုင်း အိမ်ထဲက အဲဒီအသံမျိုး ထွက်နေကျ။ “ဒီတစ်ခါတော့ သည်းမတော့ဘူး” တို့၊ “စိတ်နာမိရင် ကမ်းကုန်ပဲ” တို့၊ “ကွဲမယ် ကွဲမယ်” တို့။

ရန်ဖြစ်ရာက ပြန်တည့်သွားပြီ ဆိုရင်တော့ ထိုအသံတွေအားလုံး တိတ်ကာ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းက ဒီစကားတွေ ပြောခဲ့တာ သူ မဟုတ်သလို ထင်ရပါသည်။ အိမ်ဟာ အားလုံးထဲမှာ အိမ်ထောင်သက် အရင့်ဆုံး။ နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်မှာ အိမ်ထောင်အရင် ဆုံးကျတာဖြစ်၍ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဆယ်နှစ်မြောက် မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည် ကျရောက်မှာဖြစ်သည်။

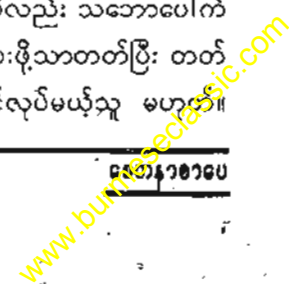
ခုနှစ်နှစ်သမီးနှင့် လေးနှစ်သားတို့ရဲ့ မိခင်ဖြစ်ကာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရင့်မာလာသည်နှင့်အမျှ မျိုသိပ်ရခြင်းတွေ၊ အရုံးပေးရခြင်းတွေနှင့် အသားတကျ ဒုပေဒါပေခံနိုင်နေပါပြီ။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာတော့ ချိုးခြေထားရတဲ့ အတွင်းထဲက အတ္တမာနစိတ်ကလေး အခန့်မသင့် ခေါင်းထောင်လာတဲ့အခါမျိုးမှာ သူ့ယောက်ျားနှင့် နောင်ဂျိန်ဖြစ်တတ်ပေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အိမ်၊ ပြဿနာက ဘာလဲ”

စန္ဒီက မေးသည်။ စန္ဒီသည် ခြေလှမ်းပျက်တဲ့ ယောက်ျားကို ရထားသော်လည်း အယုယတော့ခံရ၍ အိမ်နှင့် ခဏားချက်ချင်း မတူနိုင်ပေ။

“ဘာလဲ ပြောမရပါဘူးဟာ၊ မယ်မယ်ရရ မရှိပါဘူး”

အိမ်က စန္ဒီကိုတော့ ကောင်းကောင်းဖြေသည်။ စန္ဒီက ကလေးလို ရိုးရိုးလေးပဲ မေးတာကိုလည်း သဘောပေါက်စွာဖြေပေ။ စန္ဒီဟာ ကူညီစိတ်မကောင်းဖြစ်ပေးဖို့သာတတ်ပြီး တတ်သောင်ကားနှင့် လဲ့ဝါလို ဆရာမကြီးဝင်လုပ်မယ့်သူ မဟုတ်။

လဲ့ဝါကတော့ ဆရာမကြီးနေရာက တစ်ပြားမလျှော့။ သူ့ကိုယ်သူ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကြီးအလား သွေးနားထင်ရောက်နေရသည်မှာ သူ့ယောက်ျား လူပျင်း လူဖျင်းကြောင့်လို့ အိမ်က နစ်နစ်နာနာ တွေးလိုက်သည်။

ဦးထိန်လင်းအောင်တို့က မိန်းမအပေါ် အလျှော့မပေး ဗိုလ်ကျ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်ပေမယ့် ကိုမင်းဦးလို့ လဲ့ဝါ“သွား”ဆိုမှ အပြင်ထွက်ရတဲ့ သွားရတဲ့၊ အာပြန်အော်သမျှ “မိန်းမကလည်းကွာ”ကလွဲရင် တစ်ခွန်းမှ ပြန်စောဒကမတက် ရတဲ့၊ တိုင်းသိပြည်သိ မိန်းမရဲ့တပည့်လိုနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့စတင်တော့ ယောက်ျားပီသကယ်လို့ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်ပြီး ကြိဖန်း ဇနီးတင်တွေးပါသည်။

ယောက်ျားကို (ရှင်းရှင်းပြောရရင်) ကြောက်ရတယ်လို့ ဆိုရမယ့်ဘဝဖြစ်၍ ယောက်ျားကို မကြောက်ရတဲ့အပြင် နိုင်ရတဲ့ လဲ့ဝါကို စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိတဲ့အခါတို့မှာ လုံးဝမနာလိုတာလည်း အမှန်ပေ။

“အကျိုးမထူးဘဲနဲ့ မခေါ်မပြော လုပ်မနေနဲ့၊ ကြာလေ ပြန်ခေါ်ရခက်လေ၊ ဟိုက နင့်ယောက်ျားကတော့ စ၊ ကိုချောခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးမို့လား၊ နင်ပဲ မသိမသာနဲ့ မပြောမဖြစ်လို့ လာပြောရသလို ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင် လိုက်စ၊ ခေါ်ရင်း ခေါ်ရင်းက လေသံပျော့ပျော့လာပြီး နောက်ဆုံး နင်ပဲ ချောခေါ်လိုက်ရတာပဲမို့လား။”

လဲ့ဝါက ကားပေါ်မှာ ဆံပင်ကိုဖြိုးသင်ရင်း ဆရာထပ်လာသည်။ ဟုတ်နေ၍ အိမ်သည် အောင်သက်သက်နှင့် လဲ့ဝါကိုလည်းချဉ်ကာ ယောက်ျားကိုတော့ ပိုမုန်းလာသည်။ သင်းကြောင့် ဒီလိုနိမ့်ပြောခံထိတာ။

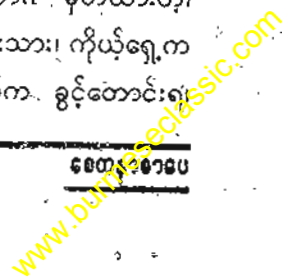
“ကိုယ်ပဲ ပြဿနာရှား ရန်စ၊ လုပ်၊ ပြီးရင် ကိုယ်ပဲလိုက် ပြန်ချောခေါ်ရတာ ပိုအောက်တယ်ဟဲ့၊ ယောက်ျားလည်း ပိုရှောင်တက်တယ်၊ နောက်တစ်ခါဖြစ်ရင် ဒီဟာမ ပြန်ချောခေါ်မှာပဲဆိုပြီး ပိုတောင်တင်းသေး၊ တစ်ခါတစ်ထက် တစ်ခါ ပိုပိုပြီး မမှုဘူး၊ ဂရုမစိုက်ဘူး ဖြစ်လာရော”

“နင်ပဲသိ၊ နင်ပဲတတ်နော်၊ နင်က ကံကောင်းထောက်မလို့ နင့်ကို ဘာမှမပြောရတဲ့ လူအေးရေခဲတုံးနဲ့ ရထားတာကိုး” အိမ်က မကောင်းတတ်၍ “လူဖျင်းလူညံ”လို့ မသုံး “လူအေးရေခဲတုံး”လို့ သုံးရပါသည်။

“နင်လို ဆရာမကြီးကို ငါက ဦးထိန်လင်းအောင်နဲ့ များများမဟုတ်ဘူး သုံးလလောက်ပဲ ပေးစားချင်တယ်”

လဲ့ဝါက အိမ်ရဲ့ တံမင်နာအောင် ပိတ်ထုတဲ့အလုံးနာဘဲ တဟားဟားနှင့် ခေါင်းမောကာ အူလိုက်သည်လို့က ပြီးလျှင် ...

“နင်ပေးစားတိုင်း ငါက ယူစရာလား၊ မှတ်ထားဟဲ့၊ လဲ့ဝါက ကိုယ်ဘာလိုချင်တာကို သိပြီးသား၊ ကိုယ့်ရှေ့က ဦးနှောင်ပြီး ဘာလုပ်ချင်ချင် ကိုယ်က ခွင့်တောင်းရ”

ချက်မှာကြည့်ရတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကိုလိုချင်ရင် အစကတည်းက ငါ အဲဒါမျိုး ရှာယူတာပေါ့ဟဲ့၊ ငါက အိမ်မှာပျင်းပြီး အိပ်နေပစေ၊ ငါပြောသမျှ လက်ခံတဲ့ ခေါင်းညိတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို လိုချင်လို့၊ ငါပဲ ဦးဆောင်ချင် ဆုံးဖြတ်ချင် ရှေ့ကနေချင်လို့ ကိုမင်းဦးကို ယူထားတာပေါ့ အိမ်ရယ်”

“မပိုပါနဲ့ဟာ၊ ယူပြီးမှ ဒီလိုလူစား ဖြစ်နေတာကို သိရတာပါ”

“အဲဒါ နင်လေ၊ ငါက မယူခင်ကတည်းက လိုချင်တဲ့ပုံစံကိုပဲ ရွေးထားတာ”

အိမ်က လဲဝါကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ...

“ကြီးကိုကျယ်တယ်”

“ဪ ... သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ တကယ်ပြောတာပါ၊ ငါတို့တစ်တွေရဲ့ ရုပ်ရည်လေးတွေနဲ့ ရှိတာလေးကို လက်မလွှတ်ဘဲ အရဆွဲယူခဲ့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင်တို့ ငါတို့ အားလုံးဟာ ပေါပေါများများထဲက ရွေးယူခဲ့ကြတာတွေပါ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့”

“အေး ... ရွေးယူခဲ့ကြတာချင်းတူတူ ငါက ငါလိုချင်တဲ့ ယောက်ျား၊ ငါထားရာနေမယ့် ယောက်ျားကိုယူထားတာ၊ နင် အပြောကြီးတယ်ထင်လည်း ထင်ပေါ့ဟယ်”

“နင် ကိုမင်းဦးကို မချစ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“ချစ်ပါတယ်ဟဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားပဲဟာ၊ ငါလိုချင်တဲ့ အတိုင်းလေး နေလို့တောင် ပိုချစ်ရသေး”

“ဟွန်း”

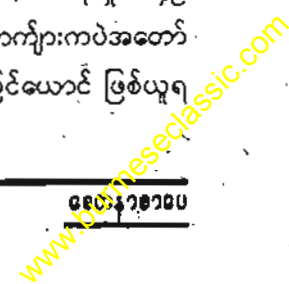
“ငါဆိုလိုတာက ငါက ဦးနောက်နဲ့ သေချာစဉ်းစားရွေးချယ်ပြီး ချစ်တာ၊ နင်တို့ စန္ဒီတို့က လူတွေရွေးစရာတစ်ပုံကြီး အနားမှာရှိတဲ့အထဲက အချစ်ကို ဦးစားပေးပြီး မျက်ကန်းတောတိုး ယူပစ်ကြတာ”

စန္ဒီနှင့် အိမ်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

ညွှန်ကာ ဟုတ်ပဲ ဟုတ်နိုးနိုး ဧဝေဝေတောင်မှ ဖြစ်ကြရပါမည်။ အဲဒီ လဲဝါဟာ အပြောကလည်း ချက်ပိုင်ပိုင်နှင့် ဟုတ်တန်ဖိုး မဟုတ်သော်ရှိ ပြောလိုက်ရင် သူ့အဟုတ်။ အမြဲစင်ပေါ်သူ ယောက်ျားကလည်း သူပြောချင်ရာ ပြောလိုရအောင် ခြေထောက်လှသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီ ကိုမင်းဦးကို အသည်းယားပြီး

တောင်ပစ်ချင်တာ။ သူက မိန်းမပြုသမျှ နုလှတော့ ဘေးက အတွေ့ဟာ ကိုယ့်ယောက်ျားကို အားမလို အားမရ နှိုင်းယှဉ်တာ ကိုယ်ပဲ လင်ရက်ဆိုးသလိုလို၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကပဲအတော်တော် တာတေလန်ကြီးလိုလို ထင်ယောင် မြင်ယောင် ဖြစ်ယူရ

“နင်ရော စန္ဒီရောဟာ ကိုလင်းနဲ့ ကိုသက်ကို ယူပြီး နောက် နောင်တချိန်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်လာနိုင်လဲဆိုတဲ ကြိုမတွေးဘဲ အဲဒီအချိန်က နှလုံးသားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအတို မစဉ်းမစား အဖြေပေးပြီး ရွေးချယ်လိုက်ကြတာ၊ ရုပ်တွေ မက်ပြီးတော့ လက်လွတ်မှာစိုးပြီးတော့လေ”

အိမ်တို့ မငြင်းနိုင်ပါ။ နှုတ်ပိတ်နေရပါသည်။ ဟာလည်း ဟုတ်သည်။ ရုပ်ချော ရုပ်ဖြောင့် မိန်းကလေးတွေ ကြုံကြတဲ့ စိတ်ဝင်စားကြတဲ့သူမျိုးက ကိုယ့်ကိုလာကြေနေတဲ့ အဂုဏ်ယူတာကတစ်မျိုး၊ လက်လွတ်မှာစိုးတာကတစ်မျိုး၊ ရင်တကာကတစ်မျိုး။ “ဟုတ် ... ယူပြီးတဲ့အခါ” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ် ထည့်စားအားပေးတဲ့ ... နဲ့ဒီဘာပဲ။

ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အပထား။ လဲ့ဝါကလေး သူက နိုင်ချင်လို့ ဒီလိုလူကိုရွေးပြီးတော့ကို ယူထားပါတယ်။ တော့လည်း အိမ်တို့မှာ ကန့်ကွက်စရာ ဘာသက်သေမှ နိုင်မာမာ မရှိပါ။

“စန္ဒီကိုဆိုရင် ကိုသက်ခေါင်မောင်ဟာ ကောင်မလေးနဲ့ ရောလွန်းတယ်နော်လို့ ငါ သတိပေးသေးတယ်။ ဒီသူကပြောတယ်။ ဟိုဟာတွေက အလကားအပျော် အားတွေတဲ့။ သူ့ကိုမှ တကယ်ချစ်တာတဲ့။ သူ့ကိုကလက်ထပ်ဖို့ ကိုသက်က ရည်ရွယ်ချစ်တာတဲ့”

“မဟုတ်လို့လား။ အခု ငါနဲ့လက်ထပ်ထားတယ် မဟုတ်လား။ ယောက်ျားပဲဟယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိမှာပေါ့။ မယားငယ် အတိအလင်း ယူမသွားရင် ပြီးတာပဲဟာ။ ကိုယ့်ယောက်ျား မခုးရင်ပြီးတာပဲ။ နည်းနည်းပါးပါး ဗူးတာတော့ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့”

ခိုက် ပြုံးစိစိ မြစ်သွားရပါသည်။

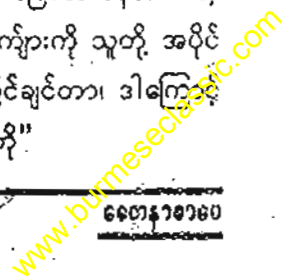
“အဲဒါ နင့်ဟာနင် ကြံဖန်ဖြေသိမ့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်ထားရတာ မဟုတ်လား”

“မဗူးတဲ့လူ ရှိလို့လား ... ကဲ”

“ဟဲ့ ... ဗူးလည်း မနောက်လောက်ပဲဗူးပေါ့။ ဝစီကံတွေ ကာယကံတွေတော့ မပါသင့်ဘူးပေါ့ဟဲ့”

“အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲပြော၊ ဆရာမကြီးပဲပြော၊ နင် ပြုပြင်နိုင်လားပြော၊ နင်ပြုပြင်နိုင်ရင် အိမ်ခေါ်ပြီးပြုပြင်လိုက်၊ ငါ ကြည့်ဖြူတယ်”

“တောက် ... အစုတ်အပေမစေဘူး၊ ငါ့ကို သူတို့ယောက်ျားတွေနဲ့ပဲ လာလာပေးစားနေကြတယ်။ ငါက နင်တို့အတွက် မခံချင်လို့ စိတ်ကောင်းစေတနာနဲ့ ပြောပေးနေတာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း သူတို့ယောက်ျားကို သူတို့ အပိုင်အနိုင် ကိုင်ထားတာကိုပဲ ငါက မြင်ချင်တာ၊ ဒါကြောင့် အားမလို အားမရ ဝင်ပြောမိတာကို”

“နင့်ပါးစပ်က ပြောနေလည်း ဘာမှဖြစ်မလာဘူးလေ တို့ကြားရတာ နားမချမ်းသာတာပဲ ရှိတယ်။ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်မှ မေ့ပျောက်ပြေသိမ်နိုင်သေးတယ်။ နင်ပြော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကံဆိုးမကြီးတွေလိုလို ထိုင်ခိုရမလို နေတာ၊ ပိုဆိုးတယ်။ ဒီအိမ်ထောင်တွေ ကိုယ့်စိတ်ကြီး ပြုထားကြတာ၊ ဘယ်သူမှ ရိုက်ပေးစားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အခုချက်ချင်းကွဲဆိုလည်း မကွဲနိုင်ပါဘူး။ ဒီအိမ်ထောင်တွေ ဒီလိုပဲ မြေမသေ တုတ်မကျိုးလေး။ ရှည်လည်းလျှောက်သပွားလည်းစွဲသာဆိုသလို ...”

“ကုန်ပြီလား စကားပုံတွေ”

“အများကြီး ကျန်သေးတယ်”

“ငါ နင်တို့ကို နှိပ်ကွပ်ပြောနေတယ် မထင်ပါနဲ့ဟေ့ နင်တို့အစား ငါ မခံချင်လို့ပါ”

“ငါတို့အစား နင် ခံစရာလည်း မလိုဘူး။ ငါတို့ပဲခံစားအိမ်မှာ ယောက်ျားကို စိတ်တိုင်းမကျရတာကတစ်ခု အပြင်မှာ နင်က နှိမ်ပြောတာကတစ်မျိုး၊ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်တော့ မခံပါရစေနဲ့တော့”

“ဒါဖြင့် နင်လည်းပဲ ယောက်ျားက လူပါးဝတာခံထားရရုံပဲကြီးကိုပြင် အိမ်၊ ငါက မြင်နေရတော့ မနေနိုင်ဘူး”

“ငါတို့ အိမ်တို့က နင် ဘာပြောပြော နားထဲကြားရရုံ လွဲလို့ ပြုပြင်လို့လည်း ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်ထောင်

ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရလောက်အောင်လည်း ကိုယ်ကျိုးနည်းနေတာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီတော့ နင်ပြောရမှာ ငါတို့မဟုတ်ဘူး။ ခိုက်ပဲ၊ ခိုက်ကိုသာ နင်လက်ချာတွေရိုက်”

“စန္ဒီ”

ခိုက်က စန္ဒီကို ခပ်ဟန့်ဟန့် အော်သည်။ လူလည်း။

ဘက်လှည့်နေတဲ့ မြားဦးကို ကောက်ပစ်တာ။

“ခိုက်က အိမ်ထောင်မပြုရသေးဘူး။ ဟိုတစ်နေ့က နင်ပြောသလိုဆိုရင် တာစူနေတဲ့သူ”

“ဘာ ... ငါ့ကို တာစူနေတဲ့သူတဲ့၊ လဲ့ဝါက ! ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မောင်မောင်ကလေးနဲ့မို့ ရင်လေးသေးရဲ့”

“ငါ ဘယ်မှာ တာစူလို့လဲ၊ စိတ်ကူးနဲ့တောင် မယဉ်ဘူး”

“မရွီးနဲ့၊ ငါ့ကို ရွီးလို့မရဘူး။ ဟိုကောင်လေးကလည်း မျက်လုံးတွေကျွတ်ကျ မေးရိုးတွေပြုတ်ကျမတတ်ပဲ”

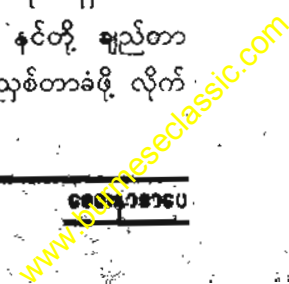
“သူ့ဟာသူ ဖြစ်နေတာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒါဖြင့် နင်မျက်နှာကုကော ဘာဖြစ်လို့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းရဲတွတ်နေလဲ”

“ဘာမှမဆိုဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“အေး ... အဲဒါကို ဒီနေ့ အပြတ်ဖော်ထုတ်ရမှာ”

“ငါ အလှပြင်ဖို့ လိုက်လာတာနော်၊ နင်တို့ ချည်တာ တုပ်တာ မေးတာ စစ်တာ လည်ပင်းညှစ်တာခံဖို့ လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး”

အပာင်းပုတ်ခါထုတ်နေတဲ့ ခိုက်ရဲ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး စန္ဒီနှင့် အိမ်ထဲကလည်း ရယ်ကြပါသည်။ သူတို့အပြောခံနေရတုန်းက မရယ်နိုင်။ သူများအပြောခံနေရတော့ ရယ်သံကထွက်လာနိုင်ပြီ။

“ဟဲ့ ... ငါတို့မှာ ဒီသူငယ်ချင်းလေးတစ်ယောက်ပဲ အဖို့ ကျန်တာ၊ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ကိုယ်ယှဉ်ပြီး Perfect ဖြစ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုး ရအောင်ဝိုင်းကြိုးစားပေးရမှာပဲ”

“မလိုပါဘူးဟာ၊ ပြီးတော့ နင်တို့သိအောင် ပြောထားမယ်လောက်မှာ Perfect ဖြစ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ မရှိဘူး။ Perfect ဖြစ်တဲ့လူလည်း မရှိဘူး။ အဆိုးအကောင်း ခွန်တဲ့နေတာချည်းပဲ။ ငါလည်း ဘယ်တုန်းကမှ Perfect ဖြစ်တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မျှော်လင့်မထားဘူး”

“ဟော ... ကြည့်စမ်း၊ ခုကတည်းက လျှော့ထားပြီ၊ မြင့်မြင့်မှန်းမထားဘူး၊ ရင်လောက်တက်မှ ဒူးလောက်ကျတာဟဲ့ မိခိုက်ရဲ့”

“ဟင့်အင်း၊ ငါလည်း ဘာမှမစဉ်းစားသေးဘူး၊ ငါ့ကို ဘာမှလာမပြောကြနဲ့”

“နင် ညာနေတာ၊ နင် အဲဒီပင်လုံကို သံယောဇဉ်ကိုဖြစ်နေပြီ”

“မဖြစ်ဘူး”

“နည်းနည်းကို ချစ်နေပြီ”

“လုံးဝပဲ၊ စိတ်ကိုမကူးသေးဘူး”

ခိုက်က ဘူးချည်းခံပစ်ပါသည်။ သူတို့အားလုံး ပစ်ပစ်ဖို့ ပစ်မှတ်ကြီးတစ်ခုတော့ မဖြစ်ရလိုပါ။ သူတို့ရဲ့ မနိုင်၍ ချည်းခံရခြင်းတွေ၊ အောင်သီးအောင်သက်တွေ၊ နာကြည်းချက်တွေ၊ တစ်ဖက်မှာ မဖောက်ခွဲနိုင်တာတွေ အတိုးချကာ ခိုက်ရဲ့ ခေါင်းပေါ် ပင်လုံရဲ့ခေါင်းပေါ် ဖောက်ခွဲချတော့မှာကို အစင်းကြိုတင်မြင်ယောင်နေတဲ့ ခိုက်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းထုတ် ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

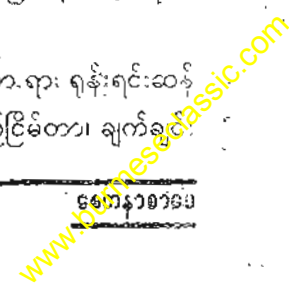
“နင် အဲဒီလောက် ဘူးပိတ်ငြင်းနေကတည်းက ဟုတ်ကို ဟုတ်နေပြီ၊ ကဲ ... အိမ်နဲ့ မျက်လုံးနဲ့ နင်လည်းမြင်ခဲ့တာပဲ၊ နင် ဘယ်လိုထင်လဲ၊ ဒီမိန်းမ ဒီသူငယ်လေးကို အေးအေးဆေးဆေးပဲလား၊ ဖြစ်နိုင်လား”

အိမ်သည် သူ့ဒေါသမောဟနဲ့သူ ခွဲတိုက်မယ့်နေမျိုး ဖြစ်နေရာ ...

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

မမြင်ရဖူးသေးတဲ့ စန္ဒီက တအံ့တဩလေး စိတ်ဝင် လာပါသည်။ လုံဝါချည်းပဲ ဆရာမကြီးလုပ်ပြီး ပြောနေရင် အောင် ဒီလောက် ယုံချင်မှယုံမှာ။ အိမ်ပါ ပြောနေတော့ ဟုတ်ဟောက်တယ်လို့ ထင်လာသည်။

“ငါတို့ကိုတွေ့တော့ ဒီမိန်းမ ကိုးရိုးကာ၊ ရား ရန်းရင်းဆန်ခတ်တွေ ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဝည်းမှမတည်ငြိမ်တာ၊ ချက်ခွဲနေတာပဲ”

ထ၊ ပြန်ချင်တာလည်း သူ မပေါ်ချင်တာတွေ ဖုံးကွယ်ချင်တာတွေ ရှိလို့ပဲပေါ့။ မျက်စိမျက်နှာပျက်နဲ့ ဒီလောက် ဂနာမငြိမ်တာ မရိုးသားလို့ပေါ့”

“အိမ် ... နင်ကလေး၊ နင့်ကို လဲ့ဝါ ပြောရင်တော့ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး၊ သူများကိုပြောဖို့ကျ နင် ထွက်တယ်”

“ငါမြင်တာပဲ ငါပြောတာပါ”

“တလွဲတွေချည်းပဲ”

“ကဲ ... ကဲ ... တော်ပြီ”

လဲ့ဝါက ကားထဲက ဆူဆူညံညံတွေကို သူ့အသံအောင်အောင်နှင့် ဝင်ဖြတ်လိုက်သည်။

“ဆိုင်ရောက်တော့မယ်၊ ဆိုင်ကျမှ ဆက်မေးမယ်၊ ဒီမှာခိုက်၊ နင် ဘာမှစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေစရာ မရှိဘူး၊ ဖြစ်နေရင် မရိုးသားတာပေါ့၊ ငါတို့က နင့်ကို ကန့်ကွက်ဆန့်ကျင်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ဟာနင် ပင်လုံးကို ကြိုက်တာ မကြိုက်တာ နင့်သဘော၊ ငါတို့က နင်အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုရင် ငါတို့အားလုံးထက် ပိုကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ဖြစ်အောင် အကူညီ အကြံဉာဏ်ပေးမှာလေးပါပဲ ...

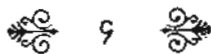
အစက ငါတို့မှာ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိကြဘူးလေ၊ ဒီလိုပဲ ကောင်းနိုးရာရာ ထင်တာတွေ လုပ်ကြရတာပဲ၊ ခုတော့ ငါတို့မှာ သုံးယောက်တောင် အတွေ့အကြုံ ပြည့်ဝ

နေပြီ၊ နင် သင်ခန်းစာတွေ အများကြီးရမှာ၊ နင်ကံကောင်းတာလို့ မှတ်စမ်းပါ”

သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာ။ ခိုက် မျက်နှာလေး အိုနေပါသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ကားကို အလှပြင်ဆိုင်ခင်းထဲ ဝင်လိုက်စဉ် စန္ဒီဖုန်းပြောသံက ထွက်လာသည်။

“ဟယ်လို ... မောင်လား၊ မောင်ရေ ... စန္ဒီတို့ အလှပြင်ဆိုင်ရောက်ပြီ သိလား၊ အဟင်းဟင်း”

“ဟာကွာ”

ပင်လုံသည် လက်ထဲကဖုန်းကို လည်သာဆက်တီ ကြီးတွေပေါ် ပစ်ပေါက်ချလိုက်ကာ ခါးထောက်လိုက် တောက် ခေါက်လိုက် ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် ကြံရာမရ ဖြစ်နေပုံ ပေါ်ပါ သည်။

“အမယ်လေးလေး ... ဖုန်းကွဲပါဦးမယ်၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေရတာလဲ ပင်လုံရယ်”

“ကျွတ် ... မမိုက်ဘူးဣာ”

ပင်လုံက ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဘက် လျှောက်သွား ကာ ခန်းဆီးစကြီးဖယ်ကာ အိမ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ ကြည့်မိကြည့်ရာသာ ကြည့်နေပြီး ဘာကိုမှ သေချာမြင်ပုံမပေါ် တာ ဒေါ်ချောကလျာ သိသည်။

“ညည်းမောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ စိမ့်”

“သီဘူးလေ၊ မာမီသား အဲလိုဖြစ်နေတာ နှစ်ရက် သုံးရက် တောင် ရှိပြီဟာ၊ သူ့လေဒီနဲ့ ကျိုင်းသလားမှ မသိတာ၊ ဖုန်းဆက်လို့ ရပုံမပေါ်ဘူး”

“ဘယ်လေဒီလဲ”

“သူ ပြောပြောနေတာလေ မာမီရယ်၊ မမခိုက် ... မမခိုက် ဆိုတဲ့ဟာပေါ့”

“အဲဒါက ဘာလဲ၊ ဗန်ကောက်ကို ဈေးဝယ်ထွက်ရင်းသိတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲလိုစသိတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမမကို သူ က စွဲနေတာ”

“သိပါဘူး၊ ဆိုင်ချင်း မိတ်ဆွေတွေ ထင်တာ၊ နာမည်တော့ ပြောသံ ကြားနေသား”

“မာမီသားက အဲဒီတစ်ယောက်ကို အရူးအမူး စွဲနေတာ၊ အရင် ဟိုလိုလို ဒီလိုလို အိမ်ကလံမလေးတွေကို အကုန် ဖြတ်ပစ်တာပဲလေ”

“အတည်များ ကြိုက်နေတာလား”

“အတည်ပုံပဲ မာမီ”

“ဒါဆိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး၊ ဝိုင်းကြည့်ရှုကြပါဦး၊ ဟိုက အသက်ပိုကြီးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“စိမ့် မေးကြည့်ပြီးပြီ၊ လေးနှစ်ကြီးတယ်တဲ့၊ မကြီးထက် နည်းနည်းပဲ ငယ်တာပေါ့၊ မကြီးက ပင်လုံထက် ငါးနှစ်

www.burmeseclassic.com

နီးပါးကြီးတာ၊ စိမ့်က နှစ်နှစ်ပဲကြီးတော့ စိမ့်ထက်တောင် နှစ်နှစ်လောက် ကြီးဦးမှာ”

“သမီး တွေဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ဒေါ်ချောကလျာက ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် ကာ နို့နှင့်ပျော်ဖို့ စိမ့် အညှာခြေနေသည့် စထရော်ဘယ်ရီတွေကို ပိုင်းခြေရင်း ...

“နည်းနည်း မသိမသာ သွားကြည့်ထားပါလား”

“ကြည့်ရအောင်က အခု မာမိသား ကြည့်ရတာ ပြတ်တောင် ပြတ်သွားပြီလား မသိဘူး၊ အခြေအနေက မကောင်းဘူး”

“နည်းနည်းအေးသွားရင် မေးကြည့်ရအောင်”

သားအမိနှစ်ယောက်သားဟာ ပင်လုံ မကြားသာ အောင် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောနေကြတာ ဖြစ်ပါသည်။ ပြော ရင်းက စဉ့်ခန်းမှ ပင်လုံရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို လှမ်းလှမ်းပဲ့ကြည့် ရသေးသည်။

သူတို့မိသားစုမှာ ပင်လုံဟာ အခွင့်ထူးခံ အချစ်ခံ အငယ်ဆုံး သားကလေးပင်။ သမီးအကြီးဆုံး ငြိမ့်က အိမ်ထောင် ကျကာ အမေရိကားကို အိမ်ထောင်နှင့် ပါသွားသည်။ အလတ်မ စိမ့်က အသက်သုံးဆယ်ထဲရောက်တဲ့ထိ ခုထိတော့ လူလွတ်ပင်။ သူ့ဟာနဲ့သူ အဖော်မရှာသည်ဖြစ်၍ အမေက စပ်တုန်းဟပ်တုန်း သူက ငြင်းတုန်း။

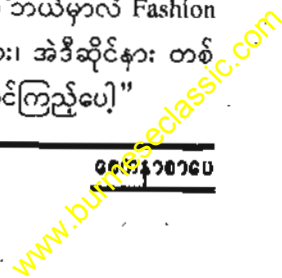
အငယ်ဆုံး ပင်လုံဟာ ငယ်ကတည်းက အစ်မနှစ် ယောက်အောက်က မောင်ပီပီ အမေ အစ်မတွေရဲ့ သည်းသည်း လှုပ် ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံရသည်။ လိုချင်တာ ခုဆိုခု ရှေ့ရောက်။ အဖေဖြစ်သူက ခပ်မှန်မှန်ထိန်းလိုသော လူဆိုလေး ဖြစ်မလာခဲ့ တာပင်။ သူ့ကို အားလုံးက ပိုင်းအလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ကြ စမြဲမို့ သူ့ဘဝမှာ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ရ အလိုမကျရတာရယ်လိုတောင် မှ မရှိခဲ့လှ။

“မကြီး ရှိရင် ပိုကောင်းမှာ၊ မကြီးက ဒါတွေတတ်တယ် လေ၊ သူနဲ့လည်း စကားအပြောအဆို ပိုပြေလည်တာ။ စနည်းနာတာ တီးခေါက်တာလည်း ကျွမ်းတယ်”

ပင်လုံနှင့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက် အဆက်အဆံ စိပ်နေပြီဆိုရင် ငြိမ့်က စုံစမ်းထောက်လှမ်းပြီ။ တကယ်တော့ ဘာမှလဲ ဟုတ်သေးတာ မဟုတ်သော်လည်း သူ့ မောင်လေးအနား လောလောဆယ် တရစ်ဝဲဝဲရှိသူဟာ ဘယ်လို မိန်းမစားလေးလဲ၊ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ရော ဇာတ်လမ်းဖြစ်လာနိုင် ချေရှိသလား စသဖြင့် ကြိုသိထားရအောင် စနည်းနာတတ်သည်။

ခုတော့ ငြိမ့်က မရှိ။ စိမ့်က ဒါမျိုးမကျွမ်းကျင်။ လုပ်လည်းမလုပ်ဖူးပေ။

“ကျွမ်းစရာ မလိုပါဘူး သမီးရယ်၊ ကိုယ်က အကဲခတ်ရုံ ခတ်ဦးမှာပဲဟာ၊ အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်မှာလဲ Fashion ဆိုင်တွေ ဖွင့်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီဆိုင်နား တစ် ပတ် နှစ်ပတ် ပတ်ပြီး မြင်ဖူးအောင်ကြည့်ပေါ့”

“သူ့ဆိုင်တွေက သုံးနေရာတောင်၊ စိမ့်လည်း ရောက်ဖူး ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ မဆံ့ဖူး မမြင်ဖူးသေးတာ၊ စိမ့် က ရန်ကင်းစင်တာရောက်သွားရင် သူ့က ဂျန်ရှင် ၆ ဆိုင် ရောက်နေတာမျိုးနဲ့ လွဲနေတာပေါ့၊ မြင်ကိုမမြင်ဖူးဘူး မာမိရဲ့၊ လေးနှစ်ကြီးတယ်ဆိုတော့ သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ ပေါ့”

“နှစ်နှစ်လောက် ကွာရင် တော်သေးတယ်”

“အို ... မာမိသားလေးကတော့ သူ့ထက်ကြီးတဲ့သူနဲ့ ယူမှ ပဲ ကောင်းမှာ၊ သူက မောင်မောင်လေးပဲ လုပ်ဖို့ကောင်း တာ၊ အစ်မတွေလိုပဲ သူ့ကို ပြုစုယူယ အလိုလိုက် သည်းခံ ခွင့်လွှတ်မယ့် အသက်ကြီးကြီး မိန်းမမျိုးနဲ့ပဲ ဆုံပါစေ ဆုတောင်းတာ”

“အင်း ... အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ထက်ကြီးတဲ့ မိန်းမမှပဲ အောက်သက်မကျတဲ့ သူ့ရဲ့သဘာဝကို ခံနိုင် ရည်ရှိပြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ”

“ဟိုမှာ ... လာပြီ မာမိသား”

ပင်လုံက ထမင်းစားခန်းဘက်ကို စုပုပ်ပုပ်ရုပ်နှင် ဝင်လာပါသည်။

“မလေး ... သားဖို့ ဘာလုပ်ပေးမလို့လဲ”

“စထရော်ဘယ်ရီမစ်လ်ခဲရှိတ်ခဲ လုပ်ပေးမယ်လေ၊ မိုက်ဆာ လား၊ ခဏပဲစောင့်”

“လာထိုင်ပါဦး သားလေးရဲ့”

“နင့်ရုပ်ကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေမကြည့်ဘူးလဲ”

“ဘာမှမကြည့်ဘူး”

“ဖုန်းတွေကလည်း ဘယ်သူ့ဆီ ဒီလောက်တောင်ဆက် နေတာလဲ”

“မလေးတို့ မသိပါဘူးကွာ”

“မင်းအစ်မက မသိလို့ မေးနေတာပေါ့ သားလေးရဲ့”

ပင်လုံက စထရော်ဘယ်ရီသီးတစ်လုံး နှိုက်စားလိုက် ရင်း ...

“ဟင်း ... သိချင်နေတာ မာမိလည်း ပါပါတယ်၊ မျက်လုံး ကြီးတွေက တောက်ပြီးလက်နေကြတာပဲ၊ အရမ်းစိတ်ဝင် စားနေကြတာ မဟုတ်လား”

“အေးလေ ... သိချင်တာပေါ့၊ နင်ပြောပြောနေတဲ့ မမခိုက် ဆိုတာလား”

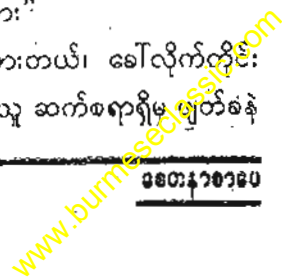
ပင်လုံက မဖြေ။

“အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“.....”

“ဟဲ့ ... မေးနေတာဖြေပါဦး၊ ဘာဖြစ်နေကြလို့လဲ၊ ဟိုက နင့်ဖုန်းတွေကို ချုပ်နေတာလား”

“ဖုန်းကို တစ်ချိန်လုံး ပိတ်ထားတယ်၊ ခေါ်လိုက်တိုင်း စက်ပိတ်ထားပါတယ်ချည်းပဲ၊ သူ ဆက်စရာရှိမှ ပျက်စနဲ

ဖွင့်ပြီးဆက်တာ၊ ပြီးတာနဲ့ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ရော၊ သူ ခဏလေး ဖွင့်တုန်းမှာ ကျွန်တော့်ဖုန်း တစ်ချက်လေးဝင် သွားတာ ချက်ချင်းပိတ်ချလိုက်ပြီး ပါဝါပါ အော့ဖ်ပစ်လိုက် တယ်”

“ဒါဆို နင့်ကို သိသိသာသာကြီး ဖြုတ်ချတာပေါ့”

“ဒါပဲပေါ့”

“နင် ဘာသွားလုပ်လို့လဲ ပင်လဲ့ရဲ့”

“ဟာ ... မလေးကလည်း၊ သား ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဘာမှ ကို မလုပ်ဘူး၊ သူ ဘာမှငြိုငြင်ချင်စရာ မရှိအောင် ‘ဥ’ ထားတာ”

“နင်တို့ ချစ်သူတွေပေါ့”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲဗျာ၊ ခုမှ အသည်းအသန် လိုက်ရ တုန်း၊ မလေးတို့ အပျိုကြီးတွေက အီအဂျီဂျက များနေ တာ၊ ဘယ်သူများ ဘာများဝေဖန်မလဲနဲ့၊ အလကားနေ ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစား ကြောက်နေတာ၊ သူလည်း အဲဒီ အတိုင်းပဲ၊ စဉ်းစားခန်းက ပေရှည်နေတာ မပြီးတော့ဘူး”

“အောင်မာ ... ငါက အပျိုကြီး မဟုတ်သေးဘူး၊ နင့်ဟာ ထက် နှစ်နှစ်တောင် ငယ်သေးတာ”

“သုံးဆယ်လည်း အပျိုကြီးပဲ၊ ဘာမှမထူးဘူး”

“သား ... ဒါဖြင့် သူနဲ့သားက ချစ်သူတွေ မဖြစ်ကြသေး ဘူးပေါ့”

“မဖြစ်သေးပါဘူး မာမိရာ”

“ဒါဆိုရင် အခု သူ သားကိုဖုန်းမကိုင်တာဟာ သားကို မချစ်ဘူးလို့ ငြင်းတဲ့သဘောပဲပေါ့”

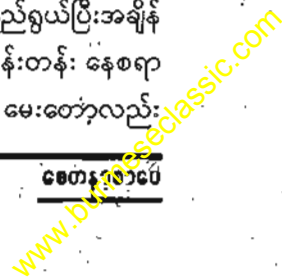
“မဟုတ်ဘူး မာမိရာ၊ မမခိုက်က သားကို သံယောဇဉ်ရှိ ပါတယ်၊ သူ ငြင်းရအောင်လည်း သားက သူ့ကို ဖွင့်ပြော သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခံစားချက်ကို သူ သိအောင်ပဲ ပြနေသေးတာ၊ အပျိုကြီးဆိုတော့ ရှက်ရမ်း ရမ်းလိုက်မှာ စိုးလို့ သားက ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ ဝင်တာပါ၊ အဲဒါ ...

ဟိုတစ်နေ့ကတော့ သားနဲ့ မမခိုက် ကော်ဖီဆိုင်မှာ ထိုင်နေတာကို မမခိုက် သူငယ်ချင်းတွေ မြင်သွားတယ်၊ အဲဒါကို သူ ရှက်သွားတာ သေချာတယ်၊ ဟိုသာသနာ ဖျက်ကြီးတွေကလည်း ဘာပြောကြသလဲ မသိဘူး မာမိ ရာ၊ နောက်နှစ်ရက်လောက်နေတော့ မမခိုက်က ဖုန်းပြော တုန်းမှာ သူ ဆီဖုန်းမဆက်တော့ဖို့ ပြောရော၊ ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်တန်းတန်းလေးပဲ နေရအောင်တဲ့ ...

အဲဒီကျတော့မှ သားက ပွင့်ထွက်ပြီး စိတ်လည်းတိုတို နဲ့ သူ့ကို ချစ်ရေးဆိုပစ်လိုက်တာ”

“စိတ်တိုပြီးတော့များ ချစ်ရေးဆိုရတယ်လို့ကွယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သားက ချစ်ရေးဆိုဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးအချိန် ကောင်းကို ချောင်းနေပါတယ်ဆိုမှ ခပ်တန်းတန်း နေစရာ လားလို့ ပြောပစ်တာပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲ မေးတော့လည်း

သူကဘာမှ ရေရေရာရာ မဖြေနိုင်ဘူး။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ အဲဒီရဲ့ နောက်မှာ ဖုန်းကိုပိတ်ထားတော့တာပဲ”

“အဲဒါ နင့်ကို မကြိုက်လို့ သေချာနေပြီပေါ့၊ ပင်လုံရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ မလေးလည်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့၊ မမခိုက်က သားကို သံယောဇဉ်ရှိကိုရှိတယ်”

“သံယောဇဉ်ရှိရင် ဒီလို ဖုန်းပိတ်ထားမလားဟဲ့”

“အခုဟာက သူ့သူငယ်ချင်းတွေ သိသွားကြလို့ သူတို့က ဘာပြောလဲမှ မသိတာ၊ မမခိုက် ရှက်ရမ်း၊ ရမ်းပြီး သားစိမ်းပစ်လိုက်တာ”

ဒေါ်ချောကလျာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပါသည်။ သူ့သားဟာ အသည်းအသန် ဖြစ်နေတာ အမှန်ပါပဲလား။ သားဟာ ယောက်ျားလေးလူပျိုပီပီ ကောင်မလေးတွေနှင့် အတူ အသက်တော့ ရှိပေမယ့် ဘယ်သူနှင့်မှ မငြိတွယ်။ ရည်းစားတောင် မရောက်လိုက်ပဲ တွဲဖြစ်ရုံလောက်ရှိတာ။

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေက နင့်ကို ကြည့်မရကြလို့လား”

“အဲဒီနေ့ကမှ စဲ၊ တွေ့ဖူးတာ၊ မမခိုက်ကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာ သားအကြောင်း လုံးဝမဟဘဲ လျှို့ဝှက်အဲလိုလျှို့ဝှက်တာတွေ ပေါ်သွားတော့ ပိုရှက်တာပဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးကွာ မမခိုက်က”

“နင် ... နင့်ကိုယ်နင် အထင်ကြီးနေတာလည်း ဖြစ်တယ်ဦးမယ်ဟယ်၊ ခုခေတ်မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်သွားတာ

ဟိုင်းသွားတယ်မှ မဟုတ်တော့တာ၊ အမျိုးသမီးတွေက အိမ်ထောင်ပြုတာ နောက်ဆုတ်လာတာပဲဟာ၊ သုံးဆယ်ကျော်ရံကို အပျိုကြီးလို့တောင် မခေါ်နိုင်ဘူး၊ သူ့မှာလည်း သူ့အခြေအနေနဲ့သူ ကြိုက်ကြတဲ့လူတွေ ရှိမှာပဲပေါ့ ...

နင်ကသာ နင့်ကို သံယောဇဉ်ရှိတယ် ထင်နေပေမယ့် သူက သူ့ထက်ငယ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ စာရင် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ရွေးရင်ရွေးချင်မှာပေါ့၊ မဖြစ်နိုင်ပဲနဲ့ နင့်ကို မျှော်လင့်ချက်ပေးထားသလိုမျိုး မဖြစ်စေချင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

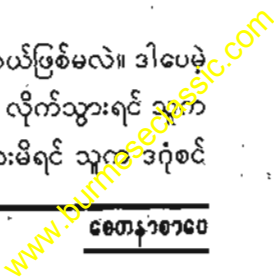
“အာ ... မလေးက ပါးစပ်ပုပ်ပြီ၊ သားကို သူ ကြည်ပါတယ် ဆိုနေမှ”

“နင်ထင်တာလေ”

“သိတာ၊ သိတာ၊ ဒီလောက်လည်း အတုံးအအ၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက် ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုလဲဆိုတာတော့ သိပါသေးတယ် မလေးရာ”

“ဒါဖြင့်လည်း အကြောင်းရင်းကို စုံစမ်းပြီး ပြန်ချဉ်းကပ်ပေါ့ဟယ်၊ ဒါပဲရှိတာပဲ”

“အဲသလိုပဲ လုပ်မှာပါပဲ၊ မလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီရက်အတွင်းတော့ ရန်ကင်းစင်တာ လိုက်သွားရင် သူက ဂျန်ရှင်အိတ်မှာ၊ ဂျန်ရှင်အိတ်ကို သွားမိရင် သူက ဒဂုံစင်

တာမှာ၊ အဲလိုလွဲနေတာ၊ လွဲအောင်ကို ရှောင်နေတာ၊ ဟို မိန်းမကြီးတွေ အမြင်ကိုကတ်တယ်”

“ဘယ်မိန်းမကြီးတွေလဲ !”

စိမ့်က တအံ့တဩ မေးမိပါသည်။

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူတို့တော့ ယောက်ျားတွေယူကြ ကလေးတွေမွေးကြနဲ့၊ မမခိုက်ပဲ အပျိုကျန်တော့တာ ကြည့်ရတာ သူတို့က မမခိုက်ကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အားပေးကြဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးတွေ မအောင်မြင်ကြ လို့လားမှ မသိတာ”

“သားရယ် ... သူများကို၊ တစ်ခါတည်း ခေါသတွေသင့် နေလိုက်တာ၊ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ။ ဖူးစာဖက်မှန်ရင် ဆုံကိုဆုံစည်းရမှာ၊ ဘယ်သူမှဖျက် လို့မရဘူး၊ စိမ့်ရေ ... ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ ညည်းမေး က အသည်းအသန် စွဲနေတာ သေချာနေပါပြီ၊ သမီး မှူးအောင် ကြည့်ရှုအကဲခတ်ထားဖို့သာ ပြင်တော့”

“အာ ... မလေး လာမရှုပ်နဲ့နော်၊ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် ကျင့်နေရထဲကြားထဲ”

“အမယ်လေး ... ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဟယ်၊ ကြည့်ရုံပဲ ပါ”

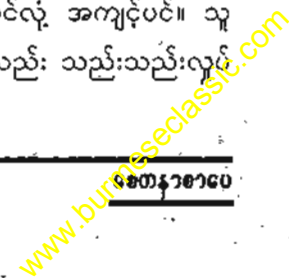
“ကြည့်လည်း မကြည့်နဲ့ဦး”

“ကြည့်တာတော့ ကြည့်ရှုရမှာပဲသား၊ မင်း ဒီလောက်ဖြစ် နေတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ၊ အိမ်ကလူကြီး မိဘက သိကိုသိထားရမှာပေါ့၊ အလေးအနက် အတည် အတံ့ မဟုတ်ရင်တော့ ဘာအရေးလဲ၊ မင်းက တစ်သက် လုံးအတွက် သေသေချာချာ ရည်ရွယ်တယ် ဆိုရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်သေးခင် စောစောစီးစီး မာမိတို့က အကဲခတ် ထားရမှာပေါ့ ...

မကြိုက်တာရှိလည်း စောစောစီးစီး သိရအောင်၊ ဒါမှ မင်းလည်း သံယောဇဉ်မရင်ခင် နောက်ဆုတ်တန် ဆုတ်နိုင်မယ်”

“အာ ... မာမိ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မမခိုက်ကို ချစ်ပါတယ်၊ လက်ထပ်ပါမယ် ဆိုနေမှ၊ နောက်ဆုတ်ဖို့က ဘယ်ကပါလာတာလဲ၊ နောက်မဆုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ပြောမပြချင်တာ မာမိတို့က ရောဂါပဲ”

ပင်လုံက ဝုန်းဆို ကုလားထိုင်ကို အသံမြည်အောင် တွန်းကာ ထ၊သွားပါသည်။ သူ့စိတ်နဲ့ထပ်တူမကျလျှင် စူပုပ် ချည် စိတ်ကောက်မည်ဆိုတဲ့ ပုံစံဟာ ပင်လုံ အကျင့်ပင်။ သူ ချက်နာညိုလျှင် အမေနှင့် အစ်မတွေကလည်း သည်းသည်းလှုပ် တာ အငြိုငြင်မခံရကြ။

“မာမိက စကားအဖြစ် ပြောပြတာပါ သားရယ်၊ မသင့် တော်တာမျိုး ဖြစ်နေရင်”

“သင့်တော်တယ်၊ အရမ်းကို သင့်တော်တာ မာမိကလည်း၊ မာမိတောင် ဒီလိုချွေးမမျိုးဆိုရင် ဆယ်ယောက်လောက် လိုချင်ပါရဲ့ ဖြစ်သွားမယ်၊ ရုပ်လေးကလည်း အရမ်း Smart ဖြစ်ပြီး ကြည့်ကောင်းတာ၊ ဆိုင်သုံးဆိုင် ဦးစီးနေ တာ၊ မမခိုက် အဖေက ဆရာဝန်ကြီး၊ မမခိုက်က အမေ မရှိတော့ဘူး၊ ရုပ်ချောသဘောကောင်း ပညာရှိ ငွေရှိ အားလုံးပြည့်စုံတယ် မာမိရာ”

“သင့်တော်ရင်လည်း ပြီးရောပေါ့၊ သင့်တော်ရင် မာမိတို့ က အလကားနေရင် ဘာကန့်ကွက်စရာရှိသလဲ”

“မြင်ဖူးချင်တယ် ဆိုရင်သာ မသိမသာ အဝေးကဖြတ်ကြည့် ရင်ကြည့်၊ အပြစ်ရှာဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ရှာလည်းမောရဲ့ ပဲ၊ အပြစ်တွေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နင်ဟာလေ ပိုကိုပိုတယ်”

“အဟုတ်ပြောတာလေ၊ မလေးကလည်း”

“သူ့ဟာမက မိုးပေါ်ကကျလာတဲ့ နတ်သမီး ထင်တယ် မာမိ”

“ဟာမလို့ မခေါ်နဲ့လေ၊ မလေးထက် ကြီးတယ်”

“ငါထက်တောင် ကြီးတယ်ဆိုတော့ နင်နဲ့ ရုပ်ရည်ချင်း ယှဉ်ရင် သိသိသာသာ ကွာနေမှာပဲနော်”

“ဘာမှမကွာဘူး၊ နုနုလေး၊ မလေးထက်တောင်နုသေး”

“ပိုကိုပိုတယ်၊ ဖြစ်နေတာ မုန်းစရာကြီး”

စိမ့်က မောင်လုပ်သူကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးကာ ဂုဏ္ဍ ရေရွတ်သည်။ ဒီသားကလေး မောင်ကလေးကို တော်ရုံဗွေ ယူနိုင်အောင် အချစ်ကြီး ချစ်ကြတာပါ။ တော်ရုံတန်ရုံ အပြစ် လေးနည်းနည်းပါးပါးရှိလည်းပဲ ကန့်ကွက်မည့်မိသားစု မဟုတ် သေး။ မိသားစုထဲ ဝင်လာမည့် In-law ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြို ဆိုမယ့် မိသားစုမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

စိမ့်သည် အတွင်းဘက်ထဲက ကောင်တာမှာထိုင်ကာ ဖုန်းပြောနေတဲ့ အမျိုးသမီးထံသာ ‘မျက်စိကရောက်နေပါသည်။ ဇာပေါက်လေးတွေပါတဲ့ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့အင်္ကျီလေးနှင့် သူ့အသား ဖွေးနုနုလေးက အရောင်ဟပ်ကာ လင်းနေသည်။ အဖျားခွေထားတဲ့ ဆိပ်ပင်လေးကို ဒီအတိုင်းချထား၍လည်း အသက်ကြီးတယ် မထင်ရ။

ချမ်းခိုက်ခိုက်ကို မြင်ရဖို့အရေး “Fascination” ဆိုင်တွေကို သုံးကြိမ်လောက် ပတ်ပြီးပြီ။ ဟိုဆိုင်သွားလိုက် မရှိဘဲ တခြားရောက်နေလိုက်၊ ပြန်လိုက်ရပြန်သည်။ နောက်နေ့ ဒီဆိုင်လာပြန် ဒီဆိုင်မှာ မရှိပြန် ပြန်ရပြန်။ စိမ့်ကိုအဖော်လိုက်ပေးတဲ့ သူငယ်ချင်း နီလာပင် ညည်းညူလာပြီ။

“နင် ခုတလော စင်တာတွေကို ပတ်နေတာ ဘာသဘောလဲ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ချင်လို့ချည်းပဲတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ရက်

ခြားတစ်ကြိမ်၊ ဒီနေ့ဟို ... ဟိုနေ့ဒီ ခြေလှမ်းတွေ စိပ်နေတာ ဘာလဲ မိစိမ့်”

စိမ့်က နီလာ့ကို ဘာမှမပြောဘဲ Shopping သွားရအောင်သာပြောပြီး ခေါ်ခေါ်လာတာ။ ပြီးတော့ ဘာမှမယ်မယ်ရရ ဝယ်ဖြစ်တာမဟုတ်ဘဲ ရက်ခြားခေါ်နေတော့ သံသယဝင်ပြီပေါ့။ ဒီတော့ စိမ့်က ရယ်ကာမောကာပင် ...

“အေး ... ကိစ္စရှိလို့ပါဟယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ နင့်ကိစ္စလား”

“ငါ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”

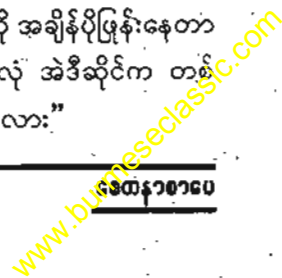
“ဒါဆို သိပြီ”

“ဘာလဲ”

“နင်မောင် ပင်လုံ ကိစ္စပဲနေမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ Fascination ဆိုင်နဲ့ ပတ်သက်ရမယ်”

“နီလာ လည်လှချည်လား မိန်းမ၊ နင့်ရဲ့ အိုင်ကျူတွေ ရုတ်ခြည်းမြင့်တက်လာသလားလို့ ... ဟင်း ဟင်း”

“နင် တခြားဆိုင်တွေဆိုရင် သာမန်ပဲလေ၊ Fascination ဆိုင်တွေထဲကို ရောက်ရင် ပြန်ကိုမထွက်ပဲ ယောင်ပေပေနဲ့ ပတ်နေတာ၊ ဘာမှမဝယ်ရင်လဲ သွားကြစို့ဆိုတော့လည်း နေပါဦး နေပါဦးနဲ့ အဲဒီဆိုင်ထဲမှာကို အချိန်ပိုဖြုန်းနေတာ အသိသာကြီးဥစ္စာ၊ ဘာလဲ ... ပင်လုံ အဲဒီဆိုင်က တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေသလား”

“နီလာရယ် ... ပညာရှိကြီး ပြေးကြည့်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ”

ဒီနေ့တော့ စိမ့်ပြောထား၍ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ နီလာကလည်း တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။ ဂျန်ရှင်အိတ်အပေါ်ထပ်က ဆိုင်ခန်းကို စိမ့်နဲ့ နီလာ ရောက်သွားသည်နှင့် ကောင်တာမှာ သူ့ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရတာပင်။ ကောင်တာနဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ စထရော်ဘယ်ရီမစ်လ်ခ်ရှိတ် ပင်လယ်ကြီး လှိုင်းထနေသလို ပန်းနုရောင်သွေး လင်းလက်ကြီးစိုးနေသည်။

“ကောင်တာကဟာ ဆိုင်ရှင်လား ညီမ”

စိမ့်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မေး၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

“ဪ ... ချောလိုက်တာနော်၊ ခဏ ခဏ ဒီဆိုင်တွေရောက်ဖြစ်ပေမယ့် ဆိုင်ရှင်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒီဆိုင်ရှင်နာမည်က ဆန်းဆန်းလေး၊ ချမ်းခိုက်ခိုက်လို့ ကြားဖူးတာ ဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ”

စိမ့်နှင့် နီလာက အင်္ကျီချိတ်ထားတဲ့ အတန်းတွေကြား ပတ်လျှောက်ရင်း ကြိုရာနီးရာ အင်္ကျီတွေကို ကိုင်တွယ်ဟန်မပျက်ကြည့်ရင်း ...

“လှလိုက်တာ စိမ့်ရယ်၊ နင့်မောင်က တွေ့ပဲ တွေ့တတ်တယ်”

“ဒီလောက်လှလိုလည်း ပင်လုံ အလူးအလဲ ရူးနေတာပေါ့လေ၊ စွဲလည်းစွဲလောက်ပါပေတယ်”

“ဒီလောက်လှတာဟယ် သဘောတူလိုက်ပါ”

နီလာရဲ့ ဇွတ်အပြောကို နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြဲသွေးပြီးလျှင် ...

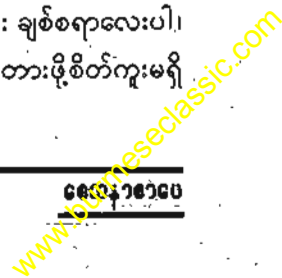
“သဘောတူတူ မတူတူ ပင်လုံက လက်လွှတ်မယ့်ပုံကို မရတာ၊ ပင်လုံထက် လေးနှစ်ကြီးတယ်”

“အေး ... နည်းနည်းကြီးမယ်လို့ ငါလည်း ထင်နေတာ”

“ဒါပေမဲ့ တအားနုပါတယ်ဟာ၊ ငါတို့လောက်ပါပဲ၊ ပြီးတော့ သူက ဖက်ရှင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဆိုတော့ ဖက်ရှင်ကျကျ ခေတ်မီမီ ဝတ်ထားရဲတော့ ပိုတောင်မှ နုသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ပင်လုံကလည်း သူ့ထက် အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမမျိုးရရင် ပိုအဆင်ပြေမယ့်သူမျိုးလေ”

“အေးလေ၊ ဒါဖြင့်လည်း သဘောတူလိုက်ပါ”

“မတူလို့ လာကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ အခု သူက ပင်လုံကို အဆက်ဖြတ်ထားလို့ ဟိုကောင် အိမ်မှာထွန့်ထွန့်လူးနေလို့ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲဆိုတာ မြင်ဖူးအောင် လာအကဲခတ်တာပါဟယ်၊ ချောလည်းချော လှလည်းလှ စီးပွားလည်းရှာတတ်၊ ရုပ်လေးကလည်း ချစ်စရာလေးပါ၊ စိတ်ကောင်းရှိပုံလေးလည်း ရပါတယ်၊ တားဖို့စိတ်ကူးမရှိပါဘူးဟယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ဖြတ်ပစ်တာလဲ၊ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်လား”
 “ရည်းစားကနေ ဖြတ်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်သေး
 ခင် ခွာပစ်တာမျိုး၊ ကြည့်ရတာ သူ့အိမ်က သူ့ထက်ပေး
 တဲ့သူနဲ့ သဘောမတူဘူးလား သို့မဟုတ် တစ်ခုခုအကြောင်း
 ရှိမှာပေါ့ဟယ်”
 “ဒါဖြင့် သူ့မှာ ချစ်သူရှိလို့များလား”
 “မပြောတတ်ဘူး”

အင်္ကျီတွေ ဟိုကိုင်ဒီကိုင်နဲ့ တွတ်တွတ်ထိုးနေတဲ့
 စိမ့်တို့နား အရောင်းဝန်ထမ်းမလေး ရောက်လာကာ ...
 “အစ်မတို့ ကြိုက်တာတွေရင် ဝတ်ကြည့်နော် အစ်မ
 ရတယ်၊ ကြိုက်မှယူပါ အစ်မ၊ ဒီအင်္ကျီဆိုရင် ကာလာလေး
 ရောင်ရှိပါတယ်”
 “အင်း ... ကြည့်မယ့်သာ ကြည့်နေရတာ၊ ဒီအင်္ကျီတွေက
 မတို့အသက်အရွယ်တွေနဲ့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ တအားပေး
 ရှာတွေ”
 “ဝတ်လို့ရပါတယ် အစ်မကလည်း၊ အစ်မတို့ ဘယ်လောက်
 အသက်ကြီးသေးလို့လဲ၊ အစ်မတို့နဲ့ လိုက်ပါတယ်”
 “အိတ်လေး ဘာလေးပဲ ကြည့်ရအောင်ပါ နီလာရယ်
 လာ”

စိမ့်က အိတ်တွေတင်ထားတဲ့ နံရံစင်ဘက် ရွှေလှိုက်
 ပါသည်။ နံရံမှာ သစ်သားအနက်ရောင် Box လေးတွေ ကပ်ရှိ

ပြီး အိတ်တစ်လုံးချင်းတင်ကာ အတွင်းဘက်မှ မီးထွန်းထား၍
 သားနားလှပနေပါသည်။ အများစုက အင်္ကျီဘောင်းဘီ အဝတ်
 အထည်တွေဖြစ်ပြီး အိတ်တို့ ဖိနပ်တို့ ပဝါတို့ကို တစ်ခုကောင်း
 တွက်ပျောက်ဟာလေးမျိုးလေးတွေ ရွေးဝယ်တင်ထားတာပင်။

“ဟယ် ... ဒီအိတ်လေး လှတယ်”
 “သုံးသောင်းရှစ်ထောင်ပါ မမ”

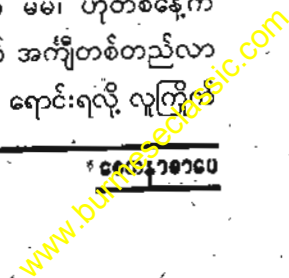
ခိုက်သည် အိတ်ကိုကိုင်ရင်း ခိုက်ဘက် ဖျတ်ခနဲ
 ဖျတ်ခနဲ ကြည့်နေတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို သတိပြုမိနေပါ
 သည်။ ခုနကတည်းက အင်္ကျီကြည့်ရင်းလည်း ဒီဘက်ကို အကဲခတ်
 နေသေးသည်။

“သူဇာရေ”
 “ရှင် ... ‘မမခိုက်’”

ဆိုင်ရှေ့နားမှာရှိနေတဲ့ သူဇာက ခိုက်အနား ပြေး
 ဝင်လာသည်။

“လှည့်မကြည့်နဲ့ဦး၊ အိတ်တွေ ကိုင်ကြည့်နေတဲ့ ကပ်စ်တစ်
 မာနှစ်ယောက်လေ၊ တစ်ယောက်က လိမ္မော်ရောင်အင်္ကျီ
 နဲ့၊ တစ်ယောက်က အပြာနဲ့၊ အဲဒါ ဖောက်သည်တွေလား
 ဟုတ်လား”

“ဪ ... သိတယ်၊ လာနေကျပဲ မမ၊ ဟိုတစ်နေ့က
 တောင် သုံးလေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ် အင်္ကျီတစ်တည်လာ
 ဝယ်သွားသေးတယ်၊ အဲဒီအင်္ကျီလေး ရောင်းရလို့ လူကြိုက်

များလို့ မမခိုက်ကို သူ့ဇာ ထပ်တောင်မှာနေတာလေ အပြာလေးတစ်ထည်ပဲ ဒီမှာကျန်တာ၊ ရန်ကင်းခဲင်တာဆို မှာ နီညိုနဲ့အဖြူနဲ့ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ”

“အင်း ... သိပြီ”

“အဲဒီအပြာလေးကို သူတို့ ဝယ်သွားတာပေါ့”

“ခဏ ခဏ လာတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်၊ ခုတလောတောင် ပိုတွေ့နေတာ”

“ဪ ... မမကို ကြည့်ကြည့်နေကြလို့ ခေါ်မေးကြည့် တာ”

“ခုန ကြူကြူကို မေးနေတာ၊ မမက ဆိုင်ရှင်လားတဲ့ လှလှန်းလို့တဲ့ ပြောနေသေးတယ်”

“ဪ ... ငါက အသိဖြစ်နေပြီး မမှတ်မိလိုက်မှာစိုးလို့ မေးကြည့်တာပါ၊ သူ့ဇာ ဒီနေ့ ဆိုင်ပိတ်သွားတော့နော် မမ ပြန်မလာတော့ဘူး”

“မမ ပြန်တော့မှာလား”

“ခဏနေ ပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ဇာ ဆိုင်ရှေ့ဘက် ပြန်လျှောက်သွားပါသည်။ ဆိုင်တစ်ဝက်နားရောက်မှ ...

“သူဇာ”

“ရှင် ... မမ”

“ရှေ့ကနေ သေချာကြည့်နေဦးနော်၊ ဟိုတစ်နေ့ကလို့ ဖျတ်ခနဲကြီး နီးမှတွေ့လို့ ငါ အဝတ်လဲခန်းထဲပိတ်ပြီး နေနေရဦးမယ်ဟယ်”

“အဟားဟား ... ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရဲ့၊ သေချာကြည့်နေပါ တယ်”

စိမ့်က ကြားလိုက်ရတဲ့စကားအတွက် ချက်ချင်း အမိပွယ်ပေါက်လိုက်နိုင်ပါသည်။ ကိုယ်က ဒီစကားနဲ့ သက်ဆိုင် သူဘက်က ကာယကံရှင်ပဲ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ပင်လုံ လာမလာ တစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတာနေမှာ။ ပင်လုံ ကို ဒီနည်းနှင့် ရှောင်ပုန်းနေတာကိုး။

“စိမ့်”

“အင်း”

“ယူမှာလား၊ မယူရင်လည်း ဆိုင်ထဲက ထွက်သင့်ပြီ”

စိမ့်က ကော့င်မလေးဘက်လှည့်ကာ ...

“မလျှော့ဘူးလား ညီမရယ်၊ နည်းနည်းလျှော့ပါဦး၊ ဆိုင် ရှင်ကို ဆစ်ပေးပါဦး”

“ငါးရာလျှော့တယ်လေ အစ်မ”

“ငါးရာတည်းလား၊ သုံးသောင်းရှစ်ထောင်ဆိုတော့ သုံး သောင်းခွဲပဲထား၊ သုံးထောင်တည်းဆစ်တာ”

“မရပါဘူး အစ်မရယ်”

“ဆိုင်ရှင်ကို မေးကြည့်ပါဦးဆို”

ကောင်မလေးက ရယ်ကာ ...

“ဆိုင်ရှင်က မှာထားပြီးသား အစ်မရဲ့၊ ကဲပါ ... ကျေနပ်အောင်တော့ လှမ်းမေးပေးမယ်၊ မမခိုက်ရေ ...”

ခိုက်က ကြူကြူကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီအိတ်လျှော့ပါဦးတဲ့”

“ဘယ်လောက်လဲ သမီး”

“သုံးဆယ့်ရှစ်”

“တစ်ထောင်လျှော့ပေးလိုက်ပါနော် အစ်မ၊ သုံးဆယ့်ခုနစ်ပေါ့”

ခိုက်က ကိုယ်ကရောင်းသူနေရာမို့ ဝယ်သူကို လေးစားသမှုအနေနှင့် အစ်မ ခေါ်လိုက်သည်။ အသက်မှန်တွေသိတဲ့ စိမ့်က ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်သွားရင်း ...

“ဒီထက် မလျှော့တော့ဘူးလား အစ်မရယ်”

သူတလည်း “အစ်မ”။ ကိုယ်ကလည်း “အစ်မ”။ အပြန်အလှန် “အစ်မ” ခေါ်နေကြသည်။ တတိုနိုင်ဖူးလေ။ ကိုယ့်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးတာ သိထားရက်နဲ့ “ညီမ” တို့ ဘာတို့ ဘယ်လိုလုပ်ခေါ်မလဲ။

“အစ်မရယ် မရလို့ပါ။ ခိုက်က ပစ္စည်းလေးစုံအောင် အိတ်ပါထည့်တင်ထားတာပါ။ အဓိကလည်း မဟုတ်တော့ သိပ်များများလည်း သယ်မလာဘူး။ တစ်လုံးကောင်းနဲ့ ကွက်ပျောက်လေးတွေ ရှာတင်ထားတာပါ။ တခြားဆိုင်

တွေမှာ ဆင်တူမရှိပါဘူး။ အိတ်တွေ ဖိနပ်တွေကနေ ခိုက်သိပ်အမြတ်မယူဘူး။ လျှော့လို့ကို မရလို့ပါ”

စိမ့်က ခိုက်ရဲ့ ပြောနေဟန်ကလေးကို အငေးသားညှိနေမိသည်။ ယုံချင်စရာ သနားချင်စရာလေး။ သူ ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ပေးဝယ်လိုက်ချင်တော့အောင် ပြောပုံကလေးက ချွေယဉ်ကျေးလှပါသည်။ ခိုက် စကားရပ်သွားတဲ့တိုင် ဆက်ကြည့်နေတဲ့ စိမ့်ကို နီလာက တံတောင်နှင့် တစ်ချက်တွက်ရင်း ...

“ကဲ ... ကဲ ... ယူမှာဖြင့်ရင်လည်း ယူလေ”

“အင်း ... အင်း”

ကြူကြူက အိတ်ကိုဖွင့်ကာ မောင်းကားအောင် ထည့်ထားတဲ့ အစာတွေကို ထုတ်ယူစဉ် ခိုက်က အပြုံးလေး

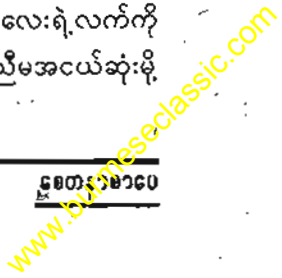
“တန်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ အစ်မ ဒီအိတ်ကိုလွယ်ရင် သူများနဲ့ ဆင်တူရှိမှာ မဟုတ်ဘူး သိလား”

စိမ့်က ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ဆဲ ...

“ဟဲ့ ... စိမ့်”

“ဟယ် ... အန်တီလေး”

စိမ့်က ရိုက်ပုတ်လိုက်တဲ့ အန်တီလေးရဲ့ လက်ကို ဆိုက်ပါသည်။ အန်တီလေးဟာ မာမိုညီမအငယ်ဆုံးမို့ အဒေါ်ရင်း။

“ဟိုမှာလေ ... နင့်ညီမ မဆွေ”
စိမ့်က အဝင်ဝနားမှာ အင်္ကျီရုပ်ကြည့်နေတဲ့ ဝမ်းညီမကို လက်လှမ်းပြလိုက်ပါသည်။

“ဆွေဆွေ ဈေးဝယ်တာ အန်တီလေးက လိုက်လာပေးတာပေါ့”

“အင်းလေ ... သူ့ပွဲအတွက်လေး၊ တော်ကြာ မတော်မတော်ထောင်မနန်းတွေ လုပ်ချလာမှာစိုးလို့၊ ဒီနေ့က ပိတ်စလိုက်ကြည့်တာ၊ ဒီမှာက ပိတ်စဆိုင် ရှားတယ်နော် မနီးမဝေးမှာပဲ ရှိနေတဲ့ ခိုက်က ဝင်ကာ ...

“ပိတ်စဆိုင်ရင်တော့ ပလာဇာမှာပဲ အများဆုံး အစုံဆုံး အန်တီ၊ ပွဲနေပွဲထိုင်အတွက် ဆိုင်ရင်တော့ ပလာဇာက စကော့ဈေးတို့ သွားကြည့်ပါလား အန်တီ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ စကော့ဈေးတော့ တစ်ခါရောက်ပြီးပြီ၊ လှတာတွေ ရှိပါတယ်၊ နင့်ညီမက အတိုင်း ကြေးကများတယ် စိမ့်ရေ၊ ဒါကြီးကပြောင်လက်တယ်နဲ့၊ ကိုယ်တိုင် စေ့စပ်မယ့်ဟာ ထိုက်သလောက်တော့ ပြောင်လက်ရမှာပေါ့လို့ မနည်းတယ်၊ မှိန်တုတ်တုတ်တွေ ချည်ထည်တွေပဲ သူက ချင်နေတာ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဆွေဆွေပွဲက တစ်လပဲ လိုတာနော်”

“အင်းလေ၊ ဘာလဲ ... မေ့နေပြီလား”

“မေ့တော့ မမေ့ပါဘူး အန်တီလေးရဲ့၊ ရက်မတွက်မိတာ၊ မာမိကတော့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ချိတ်ကိုကြိုမှာလိုက်ပြီ၊ အန်တီလေးအစ်မက မင်းဝွတ်သီးရောင်ပေါ်မှာ ဂျိုးရောင်လေးနဲ့ ပြန်ချိတ်ဖောက်တာ လိုချင်တယ်တဲ့၊ ရှာရှာဖွေဖွေ”

“အေးဟဲ့ ... လှမှာပဲ၊ ငါ့အစ်မက ငါ့ထက် မျက်စိပိုကြည့်တတ်တယ်၊ သူ့ခမျာ ညည်းကို မဆင်ရတော့ ပွဲရှာနေရတာပေါ့၊ တူမရဲ့ပွဲမှာပဲ ဝတ်ရတော့မှာ ဖြစ်နေပြီ”

“အမယ် ... အန်တီလေးကလည်း၊ စိမ့်က ဒီကိစ္စကြီးတွေ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ပါနော်”

“ပင်လုံရော မစွဲသေးဘူးလား”

စိမ့်သည် အန်တီလေး အသံကျယ်ကြောင့် ထိတ်ခနဲ ခိုက်က ခိုက် ဘက်သို့ မသိမသာလေး ခိုးကြည့်လိုက်ပါသည်။ အရင်းငုံ့ရေးနေသလိုပုံစံမှ ဗြတ်ခနဲ ဘောလ်ပင်ကိုငဲ့တဲ့လက် တန်သွားတဲ့ ခိုက်က မော့တော့မကြည့်ဘဲ ကောင်တာပေါ်စိုက်ထားတဲ့ မျက်လုံးထဲမှာတင် အရိပ်တချို့ ဖြတ်ပြေးသွားပါသည်။

စိမ့်က စိတ်တွေရှုပ်ကာ ...

“ကဲ ... ကဲ ... စိမ့် သွားတော့မယ်၊ အန်တီလေးပဲ ဆက်ကြည့်”

“အမယ်လေး ... ပင်လုံ အကြောင်း စကားစပ်လိုက်တာနဲ့ ပြေးတော့မယ်၊ စကားတောင် အစပ်မခံဘူး”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ အန်တီလေးကလည်း”

“စကားတောင် အစပ်မခံနိုင်အောင် ဒီမောင်လေးကို ဝိုင်းတိုနေကြတာမို့လား။”

“အို ... မတိုပါဘူး၊ မိန်းမမြန်မြန်ယူပါစေတောင် ဆုတောင်းသေး။”

“ဟား ဟား ... အမယ်လေး၊ ယုံပါလိမ့်မယ်၊ ဟိုတလောက ဆွေဆွေကောင်လေး ကိုမျိုးတို့ထဲက တစ်ယောက်မဆိုးဘူး အဘက်ဘက် ပြည့်စုံတယ်ဆိုပြီး ငါကစပ်မလားကြိတယ်။ နင့်မာမိဟာ ပုတ်ချတာ သွက်သွက်ခါနေတာပဲ”

“ဟာ ... အန်တီလေးကလည်း အဲဒါ မေမေက မိန်းမပေးစားချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပင်လုံက အဲလို သူ့ကိုစပ်ရင် ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး အိမ်မှာ အော်ဟစ်ရန်တွေလုပ်မှာ၊ ဒါကြောင့် မေမေထိပိတ်ချတာပေါ့”

“ဘာလဲ၊ သူကလည်း မိန်းမ မယူချင်သေးဘူးလား”

“ချစ်တဲ့လူတွေ့ရင် ပြုမှာပေါ့၊ အန်တီလေးကလည်း”

“သူ့ချစ်တဲ့လူ တွေ့လာလည်း ညည်းနဲ့ ညည်းအမေတိုထွာပြီး အကဲခတ်ကြဦးမှာပါ”

စိမ့် စိတ်တွေညစ်လာသည်။ ကိုယ်က ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဘက် ဆွဲပြောသော်လည်း အန်တီလေးကလည်း သူလိုချင်တဲ့ဘက်ပဲ ဖိပြီးစွပ်စွဲနေတာ။ ပြီးတော့ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ နို

ဟာ ခေါင်းကိုမော့မလာတော့ပါ။ သူ့အိတ်ကို သူ ဖွင့်စစ်ဆေးပြီး သော့သံတချွင်ချွင်နှင့် ထွက်သွားဖို့ပြင်ပြီ။

ကြားသွားတာ သေချာပြီ။ ပြဿနာပါပဲ။

“ပင်လုံ ဆိုင်ရှော့ အခြေအနေ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ဟိုတလောက မြို့ထဲတွေ့လို့ ဒဂုံစင်တာမှာ ထပ်ဖွင့်ဦးမယ် ပြောနေသေးတယ်”

“ဟုတ်”

စိမ့်သည် ရေတွက်ပြီးတဲ့ ပိုက်ဆံသုံးသောင်းခုနစ်

ထောင် ဘေးကကောင်မလေးကို လှမ်းပေးရင်း အိတ်ထည့်ထား

စက္ကူဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူကာ မြန်မြန်လစ်မလို့ ပြင်သည်။

သော် ကောင်မလေးက အရေးထဲ စက္ကူဆွဲအိတ်ရဲ့ အဝန်စဖက်

ပူးပြီး Tape ကပ်ဖို့ လုပ်နေသေးသည်။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ခိုက်က ခပ်သုတ်သုတ်လေး အပြေး

ဆီခိုင်းနှင့် အပြင်ကို ထွက်ခွာသွားတော့ရင်း ...

“သူဇာ ... မ၊ သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမခိုက်”

စိမ့်က အိတ်ကိုယူရင်း ...

“ကဲ ... အန်တီလေးရေ၊ စိမ့်လည်း သွားပြီ”

စိမ့်ရဲ့အသံကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ဘာ

တောင် ဖြစ်နေပါလိမ့်လို့ အန်တီလေးလည်း စဉ်းစားကျန်ရစ်

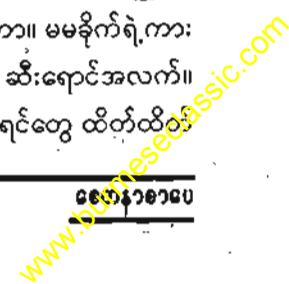
သည်။

“ကဲ ... သေချင်တယ် နီလာရယ်၊ သူ ကြားသွားပြီ”
 “ကြားလည်းဟယ် ပင်လုံ ဆိုတာ လောကမှာ တစ်ယောက်
 တည်းရှိတာ ကျနေတာပဲ”
 “နင်ကလည်း၊ သိကို သိမှာ၊ ဒဂုံစင်တာမှာ ဆိုင်ထပ်ဖွင့်
 မယ်ဆိုတာက ပါလိုက်သေးတယ်”
 “အင်း ... သူ့ မျက်နှာကတော့ တစ်မျိုးကို ဖြစ်သွားတာ၊
 ချက်ချင်း ထလစ်တော့တာပဲ၊ သူကတော့ သူ့ကို ငါတို့
 လာချက်ကံတယ်လို့ သိသွားမှာ သေချာတယ်”
 “အကောင်းချက်ကံတယ် ထင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အန်တီလေး
 ကြီးကလည်း အာကျယ် အာကျယ်နဲ့ မောင်ကို သားကို
 တိုထွာတာတွေ ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောနေ
 တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အလွဲတွေ့ချင်တွေ့မှာ”
 နှစ်ယောက်သား Under ground ကားပါကင်ဆီ
 ဆင်းလာခဲ့ရင်း ...
 “သူလည်း သူ့ကား ဒီအောက်ပဲ ရပ်ထားမှာပဲ၊ သွားဆီ
 နေနိုင်သေးတယ်”
 “ဒီတစ်ခါ ဆုံရင်တော့ ဖွင့်မိတ်ဆက်ပစ်လိုက်တော့မယ်”
 “မဆိုးပါဘူးဟဲ့၊ ပေါင်းလို့ကောင်းမယ့်ပုံ ရပါတယ်”
 “ပေါင်းဖို့ခဏထားပြီး ပင်လုံကို ပြန်ကြည့်ဖို့ အရင်အား
 ထားပါဦးဟယ်၊ ဟဲတော့ ...”
 “ဘာလဲ”

ပါကင်ကြီးထဲ ရောက်သွားတဲ့ စိမ့်က မလှမ်းမကမ်း
 မြင်လိုက်ရတဲ့ ပင်လုံရဲ့ မာခံတူးကား အဖြူရောင်ကြီးကို
 ညွှန်ပြီး အလန့်တကြား အာမေဗိုတ်သံ ထွက်လာပါသည်။
 ကားနပါတ်လည်း ဟုတ်သည်။ ပင်လုံ ရောက်နေတယ်ပေါ့။
 “ဟိုမှာ ... ပင်လုံကားဟဲ့”
 “ဟယ် ... အသည်းယားလိုက်တာဟယ်၊ ပင်လုံ အပေါ်
 တက်သွားပြီထင်တယ်၊ လွဲပါပြီကွာ ... ကျွတ်”
 နှစ်ယောက်သား မချင့်မရဲရှိဆဲတွင် အသံလုံတဲ့
 ပါကင်ကွင်းကြီးထဲ တဖုတ်ဖုတ် ခြေသံတွေဟာ ပဲ့တင်ထပ်
 လိုက်သံတွေခတ်ကာ ပေါ်ထွက်လာပြီးလျှင် ...
 “မမ ... မမခိုက်”
 “ဟယ် ... ပင်လုံ၊ ပင်လုံ”
 စိမ့်က ရင်လေးတွေတောင် ဖို့လာပါသည်။ ပင်လုံ
 ကို မြင်သွားပြီ။ ဘယ်နားမှာမှန်းသာ မမြင်ရပေမယ့် ခြေသံ
 အော်ခေါ်သံတွေက အကျယ်ကြီးပင်။
 “မမခိုက်”
 ပင်လုံက ကားစက်နှိုးနေပြီဖြစ်တဲ့ ခိုက်ထံ အတင်း
 သည်။ သူ့ကား ဒီ Under ground ထဲ ဝင်လာကတည်းက
 ခိုက်ရဲ့ကား ရှိမလားလို့ ပတ်ရင်း ရှာလာတာ။ မမခိုက်ရဲ့ကား
 Exiv ကားထဲမှာ ဆင်တူမရှိတဲ့ ရှားပါးတဲ့ ဆီးရောင်အလက်။
 ကားကိုလည်း လှမ်းမြင်လိုက်ရော ပင်လုံရင်တွေ ထိတ်ထိတ်

ပျာပျာ ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားတော့ကာ ကိုယ့်ကားရပ်ဖို့ကိုပင် အသည်အသန် ကမန်းကတန်း ရှာရသည်။

ပါကင်နေရာရတော့ ရပ်ပြီးတာနှင့် မမခိုက်ရဲ့က ဆီပြေးသည်။ မလွတ်နိုင်အောင် ကားနားကပဲ ရပ်ကာစောင့်ထားမည်လို့ပင်။ စောင့်ရင်း စောင့်ရင်းက နည်းနည်းအချိန်ကြာလာတော့ စိတ်ကမရှည်၊ အသည်းက ယားလာသည်။ အချိန်ဖြုန်းသလိုလည်း ဖြစ်နေတော့မည်။ ပါကင်ထဲမှာ ပူအိုက်လှောင်နေတာကြောင့်လည်း အပေါ်ကဆိုင်ကို တက်သွားရင် ကောင်းလာ တွေးမိပြန်သည်။

ဒီလိုနှင့် ချီတုံချီတုံဖြစ်ကာ အပေါ်ကိုတက်မထီလှေကားရင်းနားအထိ လာရပ်နေမိတာ။ မမခိုက်က ဒီလှေကားဘက်မှ မဆင်းဘဲ ဟိုဘက်လှေကားဘက်က ဆင်းရင်ကောလှေကားက နှစ်စင်းရှိတာ။ ဒီလှေကားရင်းကနေတော့ မမခိုက်ကားဆီ လှမ်းမြင်နေရတာမို့ ကိစ္စမရှိ။ ဒီလှေကားကနေ ပင်လုံက အပေါ်တက်တုန်း မမခိုက်က ဟိုဘက်လှေကားကနေ ဆင်းလာရင် ... ! ။

အဲသလို စိတ်တွေ ထွေပြားဝေဝါး မပြတ်မသားနှင့် အမောဆိုမတတ် ဖြစ်နေတဲ့ ပင်လုံဟာ ဟိုဘက်လှေကားဘက်ကနေ ခိုက် ဆင်းလာတာကို မမြင်။ ကားနားကို ခိုက် ရောက်လာတော့မှပဲ လှမ်းမြင်ကာ ပါးစပ်ကလည်းအော်၊ ခြေလှမ်းထကြီးတွေနှင့်လည်းပြေး။

မတွေ့ရတာ မမြင်ရတာတောင် ရက်တွေကြာပြီမို့ ရင်တွေက ပူနေပြီ။ မရှက်နိုင် မကြောက်နိုင် ဘယ်သူကြားကြား ဘယ်သူမြင်မြင်။

ခိုက်ကလည်း ပင်လုံအသံဟိန်းဟိန်းကြီးနှင့် ခြေသံတွေကြားတာနှင့် စက်ကို ကမန်းကတန်း နှိုးတော့သည်။ “မမခိုက်” ဆိုတဲ့အော်သံ၊ ကားစက်သံတွေ ဆူညံလုံးထွေးသွားပြီးနောက် ပင်လုံက ခိုက်ရဲ့ကား ထွက်လို့မရအောင် ကားရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်ကာ ကားဘောနက်ကို လက်နှစ်ဖက် ထောက်ထားလိုက်သည်။

“မမခိုက်”

“.....”

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျာ မမခိုက်”

“.....”

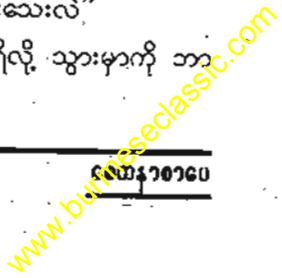
“မမခိုက်က အရမ်းရက်စက်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်တာလဲဗျာ”

ခိုက်သည် သူ့ကားနှင့် တစ်ကားကျော်ကို ရောက်သောတဲ့ ဈေးဝယ်ပြန်လာတဲ့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ စူးစမ်းစပ်စပ် မျက်ဝန်းများကိုမြင်လျှင် ရှက်သွားကာ ကားမှန်ကို လျှော့ချလိုက်ပါသည်။

“ပင်လုံ အကျယ်ကြီး အော်မနေနဲ့”

“မမခိုက်က ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးသေးလဲ”

“ဟဲ့ ... ကျုပ်ဟာကျုပ် သွားစရာရှိလို့ သွားမှာကို ဘာထွက်ပြေးတာလဲ”

“ရိုးရိုးသွားမှာဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီလောက်တောင်ကြီး မဟားဒရား ပြေးလိုက်ခေါ်တာကို ခဏရပ်ပြီး အကျိုး အကြောင်း ပြောဦးလေ”

“အချိန်မရလို့ပါ ပင်လုံရာ၊ အရေးကြီးနေလို့ပါ”
“ဒီမှာ တစ်မိနစ်တောင် စကားရပ် နားထောင်လို့ မရ တော့ဘူးလား”

“မရတော့လို့”
“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မမခိုက်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဘေးက ထိုင်ပြီး လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတာ ပြောမယ်၊ မမခိုက် အလုပ်ကိစ္စရှိတဲ့နေရာရောက်လို့ ကား ရပ်ရင် ကျွန်တော်ပါဆင်းပြီး ဒီကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြန် လာပါမယ်”

“ကျွတ် ... ပင်လုံကလည်းကွာ”
“အဲဒါဆိုရင် ဘာမှအချိန်ပိုကုန်စရာ မရှိဘူး”

“မင်းလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”
“အာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရတာလဲ”

“အာ ... မဖြစ်ပါဘူး ပင်လုံရယ်၊ မင်းကကော ဘာတွေ ပြောစရာ အရေးတကြီး ရှိနေလို့လဲ”

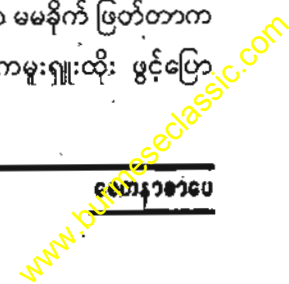
“ဟာ ... အများကြီးပေါ့၊ အရမ်းလည်း အရေးကြီးတယ်၊ မမခိုက် ကျွန်တော့်ကို အစိမ်းလိုက်ကြီး ချိုးချလိုက်တာ ကို နားမလည်ဘူး၊ မေးစရာတွေမှ အများကြီးပဲ”

“မေးလည်း ဘာမှထူးမလာနိုင်ပါဘူး ပင်လုံရာ”
“ကျွန်တော်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

ခိုက်သည် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အသံကလေးပင် တုန် ယင်လာကာ ...
“ပင်လုံမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး”
“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ မမခိုက်ရယ်”

ပင်လုံက ကားရှေ့မှပတ်ကာ ပြတင်းနံဘေးလက် ဆောက်ကိုင်ငံ့လိုက်၍ ခိုက်နှင့် အနီးကလေး ဖြစ်သွားရာ ခိုက် က ကိုယ်လေးကို အလန့်တကြား ယှိုရှောင်သည်။
“မ၊ ဒီကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားလို့ပါ”
“မမ ညာတာ”
“အောင်မာ ...၊ ညာတာဆိုတော့ ကျုပ်ကပဲ စိတ်ဝင်စား တယ်လို့လို့”

“အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းပြချက်ကိုညာ ပြီးပေးတာကို ပြောတာ၊ ဒီအချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးတွေ စိတ်မဝင်စားလို့ ကျွန်တော့်ကို ရှောင်မှာဆိုရင် ကျွန်တော် က ချစ်ပါတယ်လို့ ဖွင့်ပြောမှ ရှောင်ရမှာပေါ့၊ အခု ကျွန် တော်လည်း ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာ မမခိုက် ဖြတ်တာက အရင်၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်က ကမူးရှူးထိုး ဖွင့်ပြော ဖြစ်တာလေ”

“အို ... မပြောခင်ကတည်းက ရိပ်မိနေပြီပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ပင်လုံက တို့ထက်လည်း ငယ်တယ်လေ၊ အဲလိုကောင်လေး တစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို မျှော်လင့်ချက်ထားပြီး ကပ်နေတာ သိရက်သွားနဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပေးထားသလို ဖြစ်မှာလည်း စိုးလို့ ကြိုတင်ပြီး ခပ်တန်းတန်းနေဖို့ ကြိုးစားရတာပါ”

“ကျွန်တော့်ကို တကယ်မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာမှမပြောလိုပါဘူး မမခိုက်ရယ်၊ ခုဟာက မမခိုက်က မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း အဖြစ်တောင် မဆက်ဆံ၊ မဝင် ထွက်ရတော့ဘူး၊ စကားလေးတစ်လုံးနှစ်လုံးတောင် မပြော ရတော့ဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ အစိမ်းချိုးကြီး ဖြတ်ချပစ်တာလေ”

“ခက်ပါလား ပင်လုံရယ်”

“မမခိုက် သူငယ်ချင်းတွေ ဘာဝိုင်းပြောကြလဲ”

“ပြောတာပေါ့၊ သူတို့ကလည်း သူတို့စပ်ဟပ်တဲ့ သက်တူ ရွယ်တူထဲကတော့ ငြင်းချပြီး အများကြီးငယ်တဲ့ ကောင်လေး ကျတော့ ခင်ခင်မင်မင် ဖော်ဖော်ရွေရွေ နေတော့ ဝေဖန် တာပေါ့”

“သူတို့အပူလားဗျာ၊ သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“သူတို့က မမကို စေတနာထားကြပါတယ်”

“သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ပြန်မကြိုက်ရဘူးလို့ ပြောလိုလား”

“အဲလိုတော့ မပြောပါဘူး”

“ပြောလည်း ရမလား”

“မပြောပါဘူး ဆိုနေမှ ဒေါသတွေကြီးနေပြန်ပြီ၊ မမ စိတ်တွေရှုပ်တယ် ပင်လုံရယ်၊ သွားပါရစေတော့”

“မမခိုက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ရည်းစားထားတယ် ထင် မှာ စိုးရိမ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း စိတ်တွေရှုပ်ပြီး ဖြတ် ပစ်တာ ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ”

“အို ... ဖြတ်တယ်ဆိုတာက ရည်းစားဖြစ်နေမှ သုံးနှုန်းရ မှာပါ”

“ခုဟာက မမခိုက်က လုံးဝကို မပြောရ မဆိုရ မလာရ မတွေ့ရ လုပ်ပစ်တာလေ၊ အဲဒါ ဖြစ်တာပဲပေါ့”

“ကဲ ... ပြောလို့ ကျေနပ်ပြီလား ပင်လုံရယ်”

“မကျေနပ်ပါဘူး၊ ပြောစရာလည်း မကုန်သေးဘူး၊ မမခိုက် သွားစရာရှိတယ် ဆိုတာလည်း ဒီကိစ္စထက် ပိုအရေးမကြီး လောက်ဘူး၊ လာပါ မမခိုက်ရယ်၊ အပေါ်မှာ မွန်းဘိတ် ကရီထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပါရစေ”

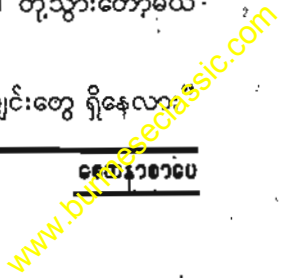
ခိုက်က ပြူးပြူးပျာပျာလေး ဖြစ်သွားရရင်း ...

“အို ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုလေ ... ဟိုဒင်းပေါ့၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ တို့သွားတော့မယ် ပင်လုံ”

“ဘာလဲ၊ အပေါ်မှာ မမခိုက် သူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေလား”

ပင်လုံက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆုံမှာကိုပဲ အလန်
တကြား ဖြစ်နေတဲ့ပုံရတဲ့ ခိုက်ကို သံသယမကင်းမေးသည်။
ခိုက်က သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ရှုံ့မဲ့ချရင်း ...

“တို့သူငယ်ချင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပင်လုံအစ်မ ရောက်နေ
တာ”

ခိုက်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်လေး ညည်းလိုက်ပါသည်။ သူ
အစ်မရှေ့မှာ သူ့ကို ရှောင်ဖို့ ပုန်းဖို့ စကားတွေလည်းပြောမိ
ဟိုက ဘာသဘောနှင့် လာအကဲခတ်တယ်မှန်း မသိဘဲ ကိုယ်က
တဖော်တရွေ စကားဆိုလိုဆိုမိ။ ဟိုအန်တီတစ်ယောက်က ပင်လုံ
အကြောင်း ပြောလိုက်ချိန်မှာ ခိုက် ရုတ်တရက် ထူပူကျဉ်းကျပ်
သွားချိန်မှာ အဲဒီ ပင်လုံအစ်မဟာ တန်းတူ ထူပူကျဉ်းကျပ်သွား
တဲ့ရုပ်၊ စိတ်မသက်မသာ ရုပ်မျိုးနဲ့ပါ။

ခိုက်ကို လာကြည့် လာအကဲခတ်တာရယ်၊ ပင်လုံ
အစ်မမှန်း သိစေချင်ပုံ မရတာရယ် ပေါင်းစပ်ကာ ခိုက် စိတ်တို့
မကြည်လင်နိုင်တော့ပါ။

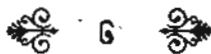
“ဟင် ... ကျွန်တော့်အစ်မမှန်း မမခိုက်က ဘယ်လိုလုပ်
သိလဲ”

“သိတယ်၊ ရှင်တို့အမျိုးချင်းကို လာဆုံနေတာ၊ ပြောနေကြ
တဲ့ စကားထဲမှာ ပင်လုံနာမည်လည်း ပါတယ်၊ ပင်လုံရယ်၊
ပင်လုံအစ်မတွေ အမေတွေကလည်း သူတို့သားအငယ်ဆုံး
လေးကို အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အလွယ်

တကူ ကြည်ဖြူချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့ကို မေ့လိုက်စမ်း
ပါ”

ထို့နောက် ခိုက်က စက်နှိုးထားလက်စ ကားကို
ပင်လုံ မတားနိုင်ခင် လျှောခနဲ သွက်သွက်မောင်းပြေးသွားပါတော့
သည်။

“မနက်ပိုင်းလေး ခဏတစ်ဖြုတ်ဟာကို၊ ညည်းဆိုင်တွေက နောက်ကျသွားလဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆိုင်တိုင်းက သူ့တာဝန်ခံနဲ့ သူပဲဟာ”

မနေ့ညက ထမင်းစားရင်း ဖေဖေ ပြောခဲ့တဲ့စကား ဖြစ်ပါသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် ထမင်းအတူစားဖြစ်တဲ့ပွဲက အတော်ရှားပါးနေတာပါ။ ခိုက်ကလည်း ဆိုင်တွေက အားလုံး ကိုးနာရီမှပိတ်တဲ့ဆိုင်တွေ။ ရှစ်နာရီလောက်မှာတော့ စ၊ သိမ်းပါပြီ။ တစ်ဆိုင်မှာပဲ ကိုယ်ရှိနိုင်ပြီး ကျန်ဆိုင်တွေကိုတော့ သူ့ဆိုင်တာဝန်ခံကပဲ ပိတ်ရသိမ်းရမြဲပင်။

ဖေဖေကလည်း ညအတော်များများမှာ သူ့ရဲ့ဆေးခန်းထိုင်ချိန်ဖြစ်ရာ ညစာကို တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးခန်းတစ်ခုကနေ နောက်တစ်ခုကို အကူးမှာ လူနာကို မခေါ်သေးခင် တစ်ခုခု ဆေးခန်းကို မှာစားရတဲ့အထိပင်။ တစ်ခါတလေများ သားအဖ ထမင်းစား မဆုံဆုံအောင် တကူးတက ချိန်းယူရလေ့ ရှိပါသည်။

အခု ဖေဖေက နောက်တစ်မနက် သူ့ကိုဖိတ်ထား အလှူပွဲတစ်ခုကို ခိုက် လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတာပင်။

“အင်းလေ ... ဖေဖေ လိုက်ခဲ့ဆိုရင် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ခိုက်က ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့အိမ်မို့ပါ။ အပန်းကြီးလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

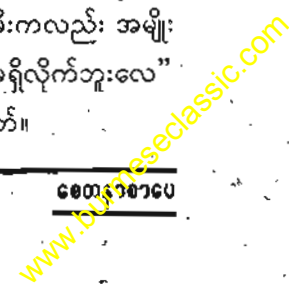
ဖေဖေက သွေးတိုး ဆီးချို နှလုံး အထူးကုသတဲ့ ဘေးတော်ကြီး ဖြစ်လေရာ ဖေဖေလူနာတွေဟာ ဖေဖေထံ ရေခဲခဲပြုသ ကုသရင်းက ဖေဖေနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားကြတာ များပါသည်။

“သမီးက မသိပေမယ့် သူတို့က သမီးကို သိကြတယ်”
“ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သူတို့လည်း သားသမီးတွေရှိတော့ Fascination ဆိုင်တွေကို သိကြတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဪ”

“အဲဒီ ဒေါ်တင်တင်ဝေတို့ ဆိုရင် လင်ရော မယားရော ဖေဖေ ကြည့်ပေးနေရတော့ အတော်ခင်တာ၊ သူတို့ပွဲလမ်းတွေ တောက်လျှောက် ဖိတ်တာပဲ၊ သမီးက မလိုက်လို့သာ သူတို့နဲ့ မဆုံရတာ၊ သီတင်းကျွတ်တုန်းက လာကန်တော့ တုန်းကလည်း သမီးနဲ့မဆုံပြန်ဘူး၊ သမီးကလည်း အမျိုးဆွ လိုက်ကန်တော့နေတော့ အိမ်မှာမရှိလိုက်ဘူးလေ”
ခိုက်က ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်။

“ခုတော့ သမီးကို ခေါ်ခေါ်မလာလို့ ဆိုပြီး စကားနာထိုး ဂျီကျနေကြတာ သမီးရဲ့။ သမီးကို တိုတယ်ပေါ့လေ ဖွက်ထားတယ်ပေါ့လေနဲ့”

ဖေဖေစကားကြောင့် ခိုက်က အာရုံနိုးကြား မျက်နှာကျယ်လာရကာ ...

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ သမီးကို အရမ်းတွေ့ချင် မြင်ကြတာလဲ”

“ခင်တာနေမှာပေါ့”

“အဲဒီအန်တီနာမည်က ဘယ်သူ !”

“ဒေါ်တင်တင်ဝေလေ၊ သမီး သိလို့လား”

“ဪ ... မသိပါဘူး ဖေဖေ”

ခိုက်က ရုတ်တရက်တွင် ခိုက်ကို ဒီလောက်စကားနာထိုးကာ ပူဆာကာ ခေါ်ခဲဖို့ ဖိတ်နေသူတွေဟာ နှိပ်ဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေးလိုက်မိလို့ပင်။ ပထမဆုံး ထင်ခနဲ စိတ်ယဉ်လိုက်မိတာက အဲဒီဖေဖေရဲ့လူနာဟာ ပင်လုံးမေမေမျှာနေလေသလားလို့။

ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ကျိတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်တကြီး စိတ်ကူးယဉ်လာတာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ပြန်ပြီးရှက် မျက်နှာပူလိုက်မိပါ

“အေး ... သမီး ပြောမှ ဖေဖေတောင် တွေးမိလာ

“ဘာများလဲ ဖေဖေ”

“သူတို့က ဘာကြောင့် သမီးကို ခေါ်ခဲဖို့ အတင်းတကျိကျိ တကျာကျာ လုပ်ကြတာပါလိမ့်။ အရင်ကတည်းကလည်း ဖေဖေကိုဖိတ်ရင် သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ကြွပါလို့ ဖိတ်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ အတင်းအကျပ်ကိုပဲ သမီးကို မခေါ်ခဲရင်ပဲ စိတ်ဆိုးတော့မှာလိုလို ထိအောင် သိပ်ကိုလိုလားနေကြတာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လို့ ဖေဖေ ထင်လို့လဲ”

“ပြောတတ်ပါဘူးလေ၊ ဒီအမျိုးသမီးကြီး သူ့မှာသားရှိလို့ များ ငါ့သမီးကို မျက်စိကျနေသလားလို့ ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိလို့ပါ ... ဟား ဟား ဟား”

ခိုက်က လည်းပင်းထဲ အလုံးကြီး နှင်သလို ဖြစ်ခဲ့ရရင်း ...

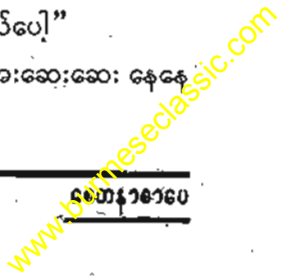
“ဖေဖေ အဲလိုတော့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ ဟား ဟား ... ဒါ ဖေဖေ တွေးမိတာကို ပြောကြည့်တာပါ သမီးရဲ့”

“တကယ်လို့များ အဲသလို ဟုတ်နေရင် နိုးနော် ဖေဖေ၊ ခိုက် အဲသလို လူကြီးသဘောတူ ပေးစားတာမျိုးတို့ စပ်ဟပ်တာမျိုးတို့ လုံးဝမကြိုက်ဘူး”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ရှာဖွေရွေးချယ်မယ်ပေါ့”

“ဖေဖေကလည်း ခိုက်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေနေတာ ဖေဖေ တွေးသားနဲ့”

“အင်း ... ငါ့သမီးလည်း မငယ်တော့ဘူးပဲ။ သုံးဆယ့်နှစ် နှစ်ဆိုတာ တော်တော်အရွယ်ဟိုင်းနေပြီလို့ ပြောလို့ရတယ် သမီးရဲ့”

“ဖေဖေနော် ... လုံးဝပဲ”

“အင်းပါ။ ဒါမျိုးတော့ ဖေဖေ မလုပ်ပါဘူး။ တစ်ဖက်က ပြောဆိုရင်လည်း ဖေဖေက ကျုပ်သမီးသဘောပဲလို့ ကျုပ် ကတော့ မစိစဉ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်မှာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ သမီး ကိုတော့ ဖေဖေက အချိန်ကြာလာလေ စိတ်မချနိုင်လေပဲ သမီးက အမေလည်းမရှိ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေ မရှိရင် တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်ပဲ ဘူး သမီးရယ် ...”

တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီး အရွယ်ရလာလေလေ ကိုယ့်အတွက် ရွေးချယ်စရာဘောင်က ကျဉ်းလာလေလေ ကိုယ့်ရဲ့ရနိုင်ချေ အခွင့်အရေးဟာလည်း အမြင့်ဆုံးကတည်း တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျကျလာတယ် သမီးရဲ့။ သမီးကို ဖေဖေ အတင်းအကျပ် ဘာမှမလုပ်မှာ သေချာပေမယ့် ဖေဖေ တော့ တိုက်တွန်းတဲ့ဘက်က ရပ်တည်ပြီး သမီးကို အခွင့်အလမ်း မနှောင်းခင် အဖော်တစ်ယောက် ရှာဖွေရွေးချယ်ဖို့ အကြံ ပေးချင်တယ်”

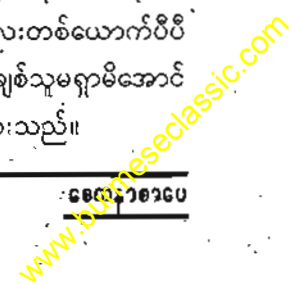
ဒီစကားမျိုးကို ခုလို တရှည်တလျား တလေးတလေ ဖေဖေ တစ်ခါမှ မပြောဖူးခဲ့တာပါ။ ဒီစကားမျိုး ဖေဖေ ပြော

ခါခါ ခိုက် ဝမ်းနည်းမိသည်။ ဖေဖေဟာ ခြောက်ဆယ့်သုံးနှစ်ထဲ ရောက်ကာ Retired ပင် ဖြစ်နေပေပြီ။ ကိုယ်တိုင် သွေးတိုးနည်း သီးချို့ အထူးကုသမားတော်ဖြစ်တဲ့ ဖေဖေဟာ နည်းအားနည်းတဲ့ ရောဂါရှိပါသည်။

ခုထိတော့ ကျန်းမာရေးက တစ်ကြိမ်မှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖောက်ပြန်ဖူးသေးပေမယ့် သက်ကြီးရွယ်အိုပိုင်းကိုတော့ ဝင်လေ ပြီပဲ။ ဖေဖေဟာ အခု ခိုက်ထက်ငယ်တဲ့အရွယ် အသက်သုံးဆယ် ဘဝ မေမေနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဖေဖေ သုံးဆယ်တစ်နှစ်မှာ ခိုက် ခဲ့ မွေးဖွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ မေမေအသက်ဆုံးဆယ်မှာ။ ဖေဖေနှင့် မေမေက တစ်နှစ်ပဲ ကွာပါသည်။

“မေမေ သမီးကို မွေးတဲ့အချိန်မှာ မေမေရော ဖေဖေပါ အခု သမီးအသက်ထက် ငယ်ကြသေးတယ် သမီး။ ဒါတောင် ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ အနှစ်သုံးဆယ် အသက်ကွာတယ်ဆိုတာ ကြီးလာတော့ မကောင်းဘူး သိသာတယ်”

ဖေဖေက ပြောလက်စနှင့် ခိုက်ကို ဆွေးဆွေးနွေးနွေး ပြောခဲ့သည်။ ခိုက်မှာ အမေမှမရှိဘဲ။ ဖေဖေပဲ ဒါမျိုးစကား ပြောရမှာ။ ဖေဖေကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ “ဖေဖေ သမီး ချစ်သူရှိနေပါပြီ” လို့ ဘယ်လိုမျိုး ပြောထွက်ရပါမလဲဆိုတာ မှာယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ထူမြေ့ရတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ပီပီ ကြောက်ဝန်လေးခဲ့တာကလည်း ခိုက်ကို ချစ်သူမရှာမိအောင် နှောင်းတဲ့ ကြီးသေးသေးတစ်မျှင် ဖြစ်သေးသည်။

ဖေဖေနဲ့ ဒီလောက်ထိ ပြောဆိုဖြစ်တယ် ဆိုတာပင် ဖေဖေဘက်မှာလည်း အတော်ကြီးကို ပြောသင့်ပြီထင်လို့ ပြောဖို့ စိတ်ကူးတာကြာပြီမို့ ခုလောက်ပြောဖြစ်တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုက်သည် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဖေဖေကိုလိုက်လျှော့တဲ့အနေနှင့် ဒီမနက်မှာ ဖေဖေရဲ့လူနာ ဦးမြသောင်း ဒေါ်တင်တင်ဝေ ဆိုတဲ့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ ရေစက်ချအလှူကို လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

အလှူက သူတို့ဘာသာ အပြင်မှာလှူဒါန်းပြီးစီးပြီ။ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးပင့်ကာ အလှူအတွက် သီးသန့်ရေစက်ချတာ ဖြစ်သည်။ ဝင်ဒါမိယာထဲက အသင့်အတင့် ကျယ်ဝန်းသောခြံထဲမှာ အိမ်ကြီးကတော့ ကြီးမားသည်။ ခိုက်တို့သားအဖကို ဒေါ်တင်တင်ဝေနှင့် သူ့သမီးပျိုနှစ်ယောက်က ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆီးကြိုကြပါသည်။

ခိုက် စိုးရိမ်သလို ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိ။ သူတို့ စကားထဲမှာပင် သားအကြီးက အိမ်ထောင်ကျပြီ။ သမီးနှစ်ယောက် ကျန်သည် ဆိုတာ သိရသည်။ အသက်အစိတ်နှင့် အစိတ်အောက် သမီးနှစ်ယောက်ဟာ ခိုက်အပေါ် ဖော်ရွေလိုက်လှဲလွန်းကြသည်။ ဒီလောက်ဝိုင်းတွေများ လူတွေများနေတဲ့ကြားက အဲဒီသမီးနှစ်ယောက်ဟာ ခိုက်အနားပဲ ကပ်နေသည်။

ထ၊ သွားကြလည်း တစ်ခဏပင်။ ခဏနေ ပြန်ရော့လာကာ စကားလက်ဆုံတွေ လာကျနေကြပြန်သည်။ အမိက တော့ ခိုက်ရဲ့ ဆိုင်အကြောင်း၊ ဖက်ရှင်အဝတ်အထည် အသံ

ဆောင်တွေအကြောင်း၊ ဗန်ကောက်ကို ဈေးဝယ်ထွက်တဲ့ အကြောင်း၊ ဘယ်နားတွေ ဘယ်လိုစည်ကားပြီး ဘယ်နား ဘယ်သက်ဈေးသက်သာကြောင်းတွေလည်း မေးကာ သူတို့ညီအစ်မ အငယ်ချင်းအုပ်စုတွေနှင့် Shopping သွားဖို့ရှိတဲ့အတွက် အတူ တွ လိုက်ခဲ့ပါလား ဆိုတဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုက ပါသေးသည်။

ခုမှတွေ့ဖူးကြသူချင်းအတွက် မြန်ဆန်ရှေ့ရောက် လှတဲ့ ရင်းနှီးမှုကို ခိုက် စိတ်ထဲ ထင်ကာ ထင်ကာတော့ တွေးရကျပ်သားပင်။ သူတို့ဟာက ထူးကိုထူးခြားနေတယ်လေ။ သူတို့ပုံစံတွေက ခိုက်ကိုလည်း ချစ်စနိုးရှိလှသည်။ အရုပ်လေး အရုပ်ရလို့ ရှေ့ချပြီး သဘောတကျ ကလိနေပုံနဲ့ပဲ တူသေးတော့။

“မမက အရမ်းချောတာပဲ၊ ချစ်စရာလေး၊ အစက ကြားဖူးတော့ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းမယ် မထင်ဘူး”

“အစက ဘယ်ကကြားဖူးလို့လဲ”

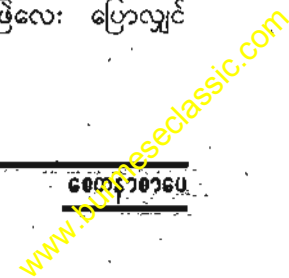
“ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ ... အဟီး”

“လူများပြီးပြောတာ နေပါလိမ့်မယ်”

“အမယ် ... မမကလည်း၊ ဘာမှမှားစရာမရှိဘူး၊ မမနဲ့ သိကျွမ်းရင်းနှီးရတာ အရမ်းပျော်တာပဲ၊ အမျိုးလေး ဘာလေး တော်လို့မရဘူးလား”

အငယ်တစ်ယောက်က စပ်ဖြဲဖြဲလေး ပြောလျှင် မမက မျတ်ခနဲရိုက်ကာ ...

“ဟဲ့ ... မမ စိတ်ဆိုးသွားဦးမယ်”

“မဆိုးပါဘူး ... နော် ... မမ နော်၊ ချစ်လို့စတာပဲဟာ ဟိုလေ ... မမကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“အစ်မတစ်ယောက်နဲ့ပါ။ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်နော် မမ”

အငယ်မက လှစ်ခနဲနှင့် အိမ်နောက်ဖုံးဘက် ထွက် ပြေးသွားပါသည်။ အစ်မတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်မည်ဆိုတော့ ခပ်အေးအေးပဲ လက်ဖက်ကလေး ခပ်စားရင်း စောင့်နေလိုက်တဲ့ ခိုက်ဟာ ထိုအငယ်မလေး ချိုင်းကြားမှာ အတင်းဆွဲညှပ်ခေါ်လာတဲ့ လက်တစ်ဖက်ရဲ့ပိုင်ရှင်ကို မြင်လျှင် ကိုယ်ခန္ဓာလေးက သတိအေး အထား တောင့်တင်းသွားရပါတော့သည်။

အင်း ... ဖေဖေကလည်း ဟိုးဘက်အမျိုးသားကြီး များဝိုင်းမှာ။ ဖေဖေ ပြောပြနေတဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာ ဗဟုသုတတွေကို တစ်ဝိုင်းလုံးက စိတ်ဝင်စား နေတာ။ ချက်ချင်းလှမ်းခေါ် ပြန်ဖို့ကလည်း မဖြစ်သေး။ အို ဘာလို့ ထပြန်ဖို့ထိ ဖြစ်ရမှာလဲ။ သူလည်း မိန်းမသား။ ကိုယ် လည်းမိန်းမသား။ အသက်အရွယ်တွေလည်း မတိမ်းမယိမ်း။

အငယ်မလေးက မျက်နှာပူပူနှင့် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ပါလာတဲ့ သူတို့ရဲ့ဝမ်းကွဲအစ်မ စိမ့်ကို ခိုက်ရဲ့နံ့ဘေး ထိုင်ခေါ် လိုက်ပြီးလျှင် ...

“အဟဲ ... ဒီမှာလေ မမ၊ ဒါက မစိမ့်၊ ထိမီးတို့က မလေး ပဲ ခေါ်တာ၊ သမီးတို့နဲ့ Cousin တွေပဲလေ”

ခိုက်ကိုတော့ ဘယ်သူပါလို့ ညွှန်ကာ မိတ်ဆက်ပေး မနေပေ။ အင်းလေ ... သူတို့ သိပြီးသားတွေပဲ။ ကြည့်ရတာ သူ တို့တစ်မျိုးလုံး ခိုက်ကို အနည်းဆုံးတော့ နာမည်တော့ သိပြီးကြ ပြီဆိုတဲ့ ပုံမျိုးတောင် ဖြစ်နေသည်။

ခိုက်က ချက်ချင်းပဲ ဣန္ဒြေရရဟန်ပန်လေးနှင့် တည်ငြိမ်အောင် စိတ်ကိုစုစည်းလိုက်နိုင်ပါသည်။ ကိုယ်ကတုန့် လှုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ရှက်စရာဖြစ်သွားမှာပေါ့။

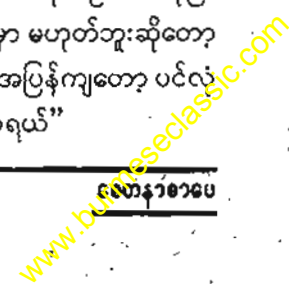
“ဪ ... ဟိုတစ်နေ့က ဆိုင်ကိုလာသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကျော်က၊ မမ မှတ်မိ တယ်နော်”

ဒီတစ်ချိန်တော့ သူ့ကို ခိုက်က “မမ” ပြန်ခေါ်ဖို့မသင့် တော့။ သူက ခိုက်ထက်ငယ်တာ ခိုက် သိနေတာပဲလေ။

“ဪ ... မှတ်မိပါတယ်၊ ကိုယ့်ဆိုင်မှာ အားပေးတဲ့ ဖောက်သည်တွေပဲ။ နာမည်တွေ မသိတောင် မျက်မှန်းတော့ တန်းနေတာပါပဲ”

“အဲဒီနေ့ကလေ စိမ့်တို့ ဈေးဝယ်ထွက်ရင်း ဆိုင်မှာ မမ ရှိနေတာလည်း မြင်လိုက်တော့ ဝင်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဝင်လိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မမ စိမ့်ကိုသိမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ နှုတ်လည်းမဆက်ရဘူး။ အဲဒီနေ့က အပြန်ကျတော့ ပင်လယ် ကလည်း စိမ့်ကို ဆုလိုက်တာ မမရယ်”

ခိုက်သည် သူ့ကို ပင်လုံး အစစ်မှန် မဆက်စပ်မိ သလိုလို ဖောက်သည်တစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ သိသလိုလို နေလိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်ကာ စကားကို မယုတ်မလွန် ပြောနေရာက စိမ့်က ရုတ်တရက် အချင်းချင်း သိပြီးသားဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနှင့် ပင်လုံး အမည်ပါ ထည့်ပြောလိုက်တဲ့အခါ မျက်နှာထားရ ခက်သွားပါ သည်။

ရိုးရိုးပဲ သိပြီးတာကို သိပြီးသလို နေလိုက်မလား။ “ဟင် ... ပင်လုံး အစစ်မလား?” ဘာညာနှင့် ဟန်ဆောင်ပြီး မသိ ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်မလား၊ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း စဉ်းစား ရပါသည်။

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ ဘာလဲ ညာလဲနဲ့၊ စိမ့်ကလည်း အပြစ်ပေါ့အောင် ပြောတာပေါ့၊ ငါတို့လာမှန်း မမခိုက် သိချင်မှ သိမှာပါလို့၊ သူက မသိဘဲနေမလားတဲ့၊ မမ သိတယ်တဲ့၊ သူ့ကို မမခိုက်ပဲ ပြောပြတာတဲ့”

ခိုက်သည် ဖုံးကွယ်နေဖို့ မဖြစ်တော့ဘဲ ...

“ဪ ... ခိုက်က ပင်လုံးအစစ်မကို တွေ့လိုက်တယ်ပဲ ပြောတာပါ၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ စိမ့်ကို စိတ်တွေတိုရတာ လဲ”

“သူက အမေနဲ့ အစစ်တွေကို သိပ်နိုင်တာ မမရဲ့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ဝင်ပြော တာဖြစ်သည်။

“အိမ်မှာ ဗိုလ်ပဲဟာ၊ ကြီးကြီးကလည်း သူ့မျက်နှာမှအညို မခံတာ၊ အစစ်တွေကလည်း တအားအလိုလိုက် အရေးပေး တာကိုး”

“စိမ့်ကလည်း မမြင်ဖူးလို့ ဝင်ကြည့်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူက အခုတလော Mood မကောင်းဘူးလေ၊ မမ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မမက ဖုန်းပိတ်ပစ်လို့ဆိုပြီး အိမ်မှာ မဆိုင်ရာ လှည့်မဲတတ်တယ်”

ခိုက် မျက်နှာမှာ နီခြမ်းသွားရပါသည်။ ဘာပြောရ နယ် မသိဘဲ မျက်နှာလေးလည်း ထားရခက်နေပါသည်။ သို့သော် နီခြမ်းစက ဘာသဘောမှပါပုံမရ၊ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောပုံ အက် ဘာမှမပို။

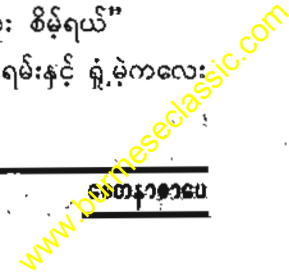
“မမနဲ့ သူနဲ့ ခုလို နည်းနည်းအဆင်မပြေချိန်မှာ စိမ့်က ဆိုင်ကိုရောက်သွားတာ မမက ဟိုထင် ဒီထင် ထင်သွား ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုပြီး စိမ့်ကို ဆူတာ”

“ကျွတ် ... ပင်လုံကလည်း ဆိုးလိုက်တာ၊ ကိုယ့်အစစ်မကို ကိုယ်ဆူစရာလား”

“မွန်ထူနေတယ်လေ မမရဲ့၊ ဘာပြဿနာတွေရှိလဲဆိုတာ လည်း စိမ့်လည်း တကယ့်ကို ဘာမှသိတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အို ... ဘာပြဿနာမှလဲ မရှိပါဘူး စိမ့်ရယ်”

ခိုက်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ် ရှက်ရမ်းရမ်းနှင့် ရှုံ့မဲကလေး သုံးညှို့မိသည်။

“သူ ဖုန်းဆက်ရင် မမက ...”

“ဪ ... အဲဒါကလည်း ပြဿနာကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး စိမ့်ရယ်၊ သူလည်း မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ။ ပြဿနာတက်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး စိမ့်ရယ်။ ခိုက်ကလည်း ဒီလိုပါ ဘာမှ ပတ်သက်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သိပ်ပြီး ရောနှောရင်းနှီးမှု စိပ်လွန်းအားကြီးရင် အများအပြင် မတင့်တယ်မှာစိုးလို့ သာမန်မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ ကိစ္စရှိရင်လည်း ဆက်သွယ်ပေါ့၊ ခပ်အေးအေးပဲ ဆက်ဆံဖို့ပါ။ အဲဒီသဘောပါပဲ၊ တခြားပြဿနာ မရှိပါဘူး စိမ့်ရယ်”

ခိုက်မှာ မျက်နှာကလေးပူပူနှင့် ပြောရပါသည်။

“မသိပါဘူး မမရယ်၊ မမက ဖုန်းချပစ်လို့၊ ဖုန်းပိတ်ထားလို့၊ ဖုန်းမပြောရလို့၊ သွားရှာတာ မတွေ့လို့နဲ့ အိမ်မှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပြဿနာရှာနေတာ”

“ဪ ... ပင်လုံ တစ်ယောက်က ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲလိုကြီးလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေတွေလို ဆက်ဆံလို့ရပါတယ်။ “ပင်လုံ ပရိုပိုစ် လုပ်တာကိုတော့ ငြင်းတယ်ပေါ့နော် မမ”

ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လို အစ်မတွေ ညီမတွေပါလိမ့် သူတို့ပါ ဝိုင်းချစ်ရေးဆိုကြတော့မယ့်ပုံ ဖြစ်နေရာ ခိုက်မှာ နေထိုင်ရခက် မျက်နှာတွေပူ ရှက်လည်းရှက် ကသိကအောက် ရှိလေသည်။

“မမမှာ ချစ်သူရှိတာလား၊ ဟုတ်လား”

“ဪ ... အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်”

ခိုက်မှာ ဆိုင်ကဝန်ထမ်းလေးတွေကို သမီး သမီးနှင့် ခေါ်ဖြစ်တာ နှုတ်ကျိုးနေ၍ ပင်လုံညီမဝမ်းကွဲလေးကိုလည်း သမီးလို့ ယောင်ပြီးသုံးမိပါသည်။

“မရှိဘူးပေါ့”

“အင်း ... မရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ပဲ ဒါတွေအာရုံ မပြုမိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကိုပင်လုံကို မချစ်လို့လား”

“အို ... ဒုက္ခပါပဲနော်”

“အင်းလေ ... မမကလည်း၊ ကိုပင်လုံက သဘောလည်း ကောင်းပြီး ရုပ်လည်းချောပါတယ်၊ သမီးတို့ဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေကို မိတ်တောင်ဆက်မပေးဘူး၊ အစ်ကို့ကို တိုတာ၊ သမီးတို့က တကယ်အစ်ကိုရင်း ကျိကြီးသက် ကိုပင်လုံကို ပိုချစ်တာ၊ ကိုပင်လုံက သဘောကောင်းတယ်၊ သူ့ဆိုင်ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး လက်ဖြန့်လိုက်ရင် မုန့်ဖိုးတစ်သောင်းကတော့ ရပြီးသား ... အဟိ”

ခိုက်မှာ ပင်လုံညီမ ဇွတ်ကလေးတွေကြောင့် ပြုံးနေမလို့ ရယ်ရမလို့ မဲရမလို့။

“အစ်ကို့ကို တိုပေမယ့် မမနဲ့ကျတော့ သဘောတူတယ် အဟိ၊ မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက၊ ဘာလို့လဲ သိလား၊ မမ

အဖေကလည်း မေမေတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာဝန်ကြီး၊ မမ
ကလည်း ချစ်စရာလေးမို့လို့၊ ချမ်းခိုက်ခိုက် ဆိုတဲ့ နာမည်
ကြားကတည်းက နာမည်လေးကို စ, ချစ်နေတာ”

“အေး ... အေး ... နင်တို့ပဲ ပြောကြ”

“မလေးလည်း လှပြောပေါ့”

“အောင်မာ ... ငါကပဲ နင်တို့နဲ့ လှပြောရဦးမယ်၊ နင်တို့
က တိတ်ကြဦးပေါ့”

“ကဲ ... ပြော ... ပြော”

“မမရယ် ... စိမ့် အဲဒီနေ့က မမဆိုင်ကို လာလိုက်တာ
မမ စိတ်ဆိုးလား၊ အမှန်တိုင်း ပြောပါ၊ မမ စိတ်ဆိုးရင်
လည်း စိမ့်က ရှင်းပြမှာ”

“အို ... ဘာလို့စိတ်ဆိုးရမှာလဲ၊ မဆိုးပါဘူး၊ ဆိုင်က
အိတ်တစ်လုံးတောင် အားပေးလိုက်ရသေးတယ်၊ ခိုက်ကို
မြင်ဖူးအောင် လာကြည့်တာဆိုလည်း ပစ္စည်းဝယ်နေစရာ
မလိုပါဘူး စိမ့်ရယ်၊ ဆိုင်ထဲဝင်တိုင်း ဝယ်ရမယ်မှ မဟုတ်
တာ၊ အပိုကုန်သွားပြီ”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအိတ်လေး စိမ့်ကလည်း ကြိုက်လို့ပါ”

“အဲဒီနေ့က စိမ့်ကသာ ပင်လုံအစ်မပါလို့ ဖွင့်ပြောလိုက်
ရင် ခိုက်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောလိုရတာပေါ့၊
ခုတော့ ခိုက်လည်း သွားခါနီးမှ မတော်တဆကြားပြီး သိ
လိုက်ရလို့ပါ”

“အဲဒါက မာမို့ညီမအငယ်ဆုံး၊ ဒီအန်တီဝေက မာမိနဲ့
ဖတ်စိကစင်လေ”

“အဲဒီအန်တီက ပင်လုံအကြောင်း ပြောသံကြားလိုက်တော့
ဝေဝေဝါနဲ့ပဲ ခိုက်လည်း ထွက်သွားခဲ့တာ၊ ဒါဖြင့် ဒါဟာ
ပင်လုံအစ်မပေါ့လို့ သိလိုက်ပေမယ့် စိမ့်ကလည်း လာမိတ်
မဆက်ထားတော့ ခိုက် နှုတ်ဆက်သင့်မသင့်လည်း တွေး
မတတ်လို့ပါ၊ တော်ကြာ စိမ့်က နှုတ်ဆက်ချင် အသိခံချင်
တာ မဟုတ်ဘဲ ခိုက်က နှုတ်ဆက်မိရင် မှားသွားမလား
လည်း စဉ်းစားမိလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီနေ့က စိမ့် လှကြည့်တာကို မမ တကယ်
စိတ်မဆိုးဘူးနော်”

“ကြံကြီးစည်ရာ၊ စိတ်ဆိုးစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ခုမှ ပင်လုံကို ပြန်ပြောလို့ရပြီ၊ စိမ့်ကို
အပြစ်ချည်း ပြောနေတာပဲ မမရယ်၊ စိမ့်မှာကိုယ့်ကြောင့်ပဲ
သူ့အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားပြီလားလို့ ဘာမှကို ပြန်မပြောရဲ
ပါဘူး”

“ပင်လုံက အတော်ဆိုးပါလား၊ အစ်မကို ဖိုလ်ကျလိုက်တာ”

“အဲဒါနဲ့ စိမ့်တို့က ဒီနေ့ အန်တီဝေ အလှူရှိတယ်၊ သူ့
ဆရာကြီးကိုလည်း ဖိတ်ထားတယ်ဆိုတာ ကြားတော့
မမခိုက်ကိုလည်း ရအောင်ဖိတ်ပေးပါလို့ ပူဆာရတာပဲ
ပါမှပါလာပါ့မလားလို့၊ မိုးတို့ နိုးတို့က မမခိုက် ပါလာတယ်

www.burmeseclassic.com

လာပြောတော့လည်း နောက်ကနေ ထွက်မလာရဲဘူး၊ ရင်
တွေခုန်နေတာ”

“အမယ်လေး ... မမစိမ့်ကလည်း ပိုကိုပိုတယ်၊ သူ့ရည်းစား
ပဲ ကျနေတော့တာပဲ၊ သူကပါ ရင်ခုန်နေရသေးတယ်”

“တကယ်ပြောတာ မိုးရဲ့”

“ဖြစ်ရလေ စိမ့်ရယ်၊ ပင်လုံ ပါပါ မပါပါ စိမ့်နဲ့ ခိုက်နဲ့
ခင်လို့ရပါတယ်”

“အမယ်လေး ... သူ့ မပါလို့ မဖြစ်ပါဘူးနော်၊ သူ့ကိုကျော်
ပြီး သူ့ထက်ပိုခင်နေရင် တစ်မျိုးရန်လုပ်နေပါဦးမယ်၊
ခုလည်း မမခိုက်ကိုပါ အတင်းခေါ်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ထားတာတို့
ဘာတို့ သူ့ကိုမပြောဘူး၊ ပါလာ မလာလည်း မသေချာလို့
ပါ၊ သူကလည်း အလှူတွေ ပွဲလမ်းတွေဆိုရင် သိပ်မုန်း
တာ၊ သွားလေ့မရှိဘူး၊ အမျိုးအလှူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်
ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လို့ဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ
မသွားတာ၊ ဒီနေ့ အန်တီဝေ အလှူကို မမ ပါလာတယ်
ဆိုတာ သူ့သိရင် ခုန်ပေါက်သွားတော့မှာ၊ အော်ဟစ်သွား
တော့မှာ ကြိုမြင်ယောင်တယ်”

ခိုက်သည် စိတ်လေး ဖြူစင်ရှင်းမြောင့်လှပုံရတဲ့၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နိမ့်ချတတ်ပုံရတဲ့ စိမ့်ကို ဆက်ဆံဖူးသည်
နှင့် ချက်ချင်း တစ်ပြိုင်နက်ပင် ချစ်ခင်သွားမိပါသည်။ သူက
ငယ်တယ်ဆိုပေမယ့် မတိမ်းမိယိမ်းလောက်ပါပင်။ ဒါပေမဲ့ သူက

...ကို အစ်မတစ်ယောက်လို လေးလေးစားစား ပြောဆိုဆက်ဆံ
ဖြစ်သည်။ အငယ်နေရာမှာ လျှိုဝင်တာမျိုးဖြစ်သည်။

“မမ ... အန်တီဝေတို့ စားပွဲမှာပဲလေ၊ ခရမ်းရောင်အင်္ကျီ
နဲ့ တွေ့လား”

“အင်း”

“အဲဒါ စိမ့်တို့မာမိပါ”

“ဪ ... အန်တီက နုတယ်နော်”

စိမ့်တို့ရဲ့အမေက မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေ ပင်လုံနှင့်
ညှပ်ပါသည်။ စိမ့်နှင့် သိပ်မဆင်လှ။ ပင်လုံက အမေတူဖြစ်သည်။

အမေကလည်း ချောတော့ ပင်လုံလည်း ချောမောကြည့်ကောင်း
တူသည်ပေါ့။

“မမ”

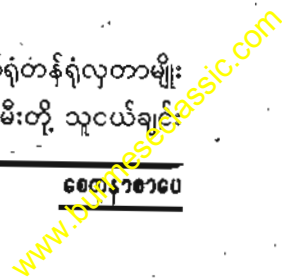
“ဟင်”

“ပင်လုံကို နည်းနည်း စိတ်ကူးထဲထည့် စဉ်းစားပေးလိုက်
ပါ မမရယ်၊ စိမ့်တို့ နားညည်းလွန်းလို့ပါ”

ခိုက် မျက်နှာက ရှက်သွေးဖျန်းကာ နီမြန်းသွားရ
သည်။

“ပင်လုံက တူတူတန်တန်ကို ရည်းစားကို ထားဖူးတာမဟုတ်
ပါဘူး မမရယ်”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ ကိုပင်လုံက တော်ရုံတန်ရုံလှတာမျိုး
လောက်တော့ လှည့်ကိုမကြည့်ဘူး၊ သမီးတို့ သူငယ်ချင်း

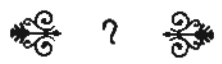
အချောအလှလေးတွေဆိုလည်းလေ သူတို့ကသာ ကိုပင်
သွားတက်ကလေးမြင်ပြီး ခိုက်ပြီး ကတုန်ကယင် ဖြစ်
ကြတာ၊ ကိုပင်လုံက လှည့်တောင်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘဲ
မမကိုကျမှ တဖွဖွ ပြောမဆုံးအောင်ပဲ၊ မမနဲ့ကျမှ တအ
စွဲလမ်းတာ မမရဲ့”

“အမယ်လေးနော် ... ပင်လုံက အတော်ကို ကံကောင်း
သူပဲ၊ ဘယ်သူမှ သူ့လောက် ညီမတွေရဲ့ ထောက်ခံအား
မှုကို ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကွယ်ရာမှာပါ ကိုယ့်ကို အမွမ်း
ပေးမယ့် ညီမမျိုးတွေဆိုတာ ရှားကရှားနဲ့”

“အာ ... မမကလည်း၊ အမွန်းတင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ
အမှန်တွေ ပြောနေတာပါ”

ဘာလိုလိုနှင့် ခိုက်သည် စိမ့်၊ စိုး၊ မိုးတို့ ညီအ
တွေနှင့် စကားတွေလည်း အတော်ပြောဖြစ်ကာ ရင်းနှီးမှုလည်း
အတော်ရသွားခဲ့ပါသည်။ ခိုက်ရဲ့စိတ်နှလုံးတွေလည်း ကြည်
သာသာ နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်လို့ပင်။ ပင်လုံရဲ့မိသားစုဟာ
အပေါ် နှစ်သက်လိုလားမှု ရှိပါကလားလို့ နားလည်လိုက်
အသိသည် ခိုက်ရင်ကို ရွန်းပိတ် ဝှမ်းဆီထိစေသည်။

နှုတ်က ဘာတွေ ဘယ်လိုပြောနေနေ ဒီအဖြစ်အ
ကြည်နူးမိတဲ့ ခိုက်အဖြစ်ကို ခိုက်ညာလို့မရပါ။ ရင်ထဲ ငြိမ်း
စွာ ဖိုလှိုက်နေခဲ့ပါသည်။

“ငါကတော့ ဒီနေ့ ကိုသက်ရဲ့ရုံးပိတ်ရက်လည်း ဖြစ်တယ်
ဆိုပြီးတော့လေ၊ အိမ်မှာ လူစုံနေမှာပဲဆိုပြီး ဟောပေါ့လုပ်
စားရအောင် အစုံဝင်ဝယ်လာတာ၊ ဒီကိုရောက်မှ ဟိုဟာမ
နှစ်ကောင်ကိုပါ ဖုန်းဆက်ပြီး လာနိုင်ရင် လာဖို့ခေါ်မယ်လို့”

ခိုက်က ပြောရင်း စန္ဒီမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်
သည်။ စန္ဒီသည် ခိုက် စကားတွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စားလှဘဲ
တိကျတန်းကျေ “အင်း” လိုက်ကာ သူ့ဖုန်းကိုသာ တရစပ်နှိပ်
ခဲ့ပါသည်။

ခိုက်က သက်ပြင်းချရင်း ...
“မိနော်ရေ ... ရော၊ ငါ ဝယ်လာတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်
သားငါးတွေ ရေခဲသေတ္တာထဲသိမ်းစမ်း”

စန္ဒီအိမ်က မိနော်တို့ အားမူတို့ဟာ ခိုက်တို့နှင့်လည်း
မိတ်ဆက်ရင်းနှီးပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ပုစွန်တွေ ခွာထားနှင့်ရမလား”

“နေဦး ... ကြည့်သာသိမ်းလိုက်တော့၊ ဒီနေ့အဖို့ ဟောပေါ့ လုပ်စားဖြစ်ဖို့က သိပ်မမြင်ဘူး၊ နင့်အစ်မ ဗျာများနေပြန်ပြီ”

စန္ဒီတို့လင်မယားအကြောင်းကို စန္ဒီတို့အိမ်မှာ လောကာ အိမ်ထောင်ကျက်တည်းကဖြစ်တဲ့ ဒီကောင်မလေးတွေလည်း ဆွေလိုမျိုးလို သိနေတာမို့ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ ပြောဆော်နေကျ။

မိနော်က ကုပ်ကလေးပုရင်း ...

“ညက ဦး ဖုန်းခိုးဆက်နေတာ ကျွန်မ ကြားတယ်၊ အစ်မကို မပြောရဲလို့”

“ဘာလဲ”

“ဖူးဖူးဆီ ဆက်တာ”

“ဘယ်သူလဲ ဖူးဖူး ဆိုတာ၊ အသစ်ပါလား၊ ငါတစ်ခါတောင် မကြားဖူးဘူး”

“ဖူးဖူး ဆိုတာက ဦးရဲ့အမေနဲ့ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့သမီး၊ အဲဒီလူကြီးက သူ့သမီးကို အလုပ်သင်ပေးပါပြီ၊ ဦးရုံးမှာ အတင်းအပ်ထားတာ”

“ငယ်ငယ်လေးပေါ့”

“အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပေါ့”

“သူနဲ့ ဘာတွေဖုန်းဆက်နေတာလဲ”

“အဲဒီကောင်မလေးက ဒီနေ့ ဘွဲ့ယူမှာ၊ ရီဟာဇယ်လ်နေ့တဲ့ မမခိုက်ရဲ့၊ အဲဒါ ဦးကို မနက်စိုးမလင်းခင်ကတည်းက အလှပြင်ဆိုင်ပို့ဖို့၊ ခန်းမကိုပို့ဖို့ လူရော ကားပါ ချောဆွဲထားတာ၊ ဟိုးရက်တွေကတည်းက ကျွန်မ ကြားသားပဲ၊ အစ်မလည်း ဘာမှတတ်နိုင်တာ မဟုတ်လို့ ပြောမနေတော့ပါဘူး၊ ညကတော့ အချိန်တွေ ဘာတွေ အတိအကျ ချိန်းနေတာ၊ အလှပြင်ဆိုင်က ‘... ..’လေ၊ နာမည်ကြီးပဲ”

“ဟုတ်လား”

စန္ဒီက ထမင်းစားခန်းဘက် ဝင်လာကာ ခိုက် ဘာလဲနေလဲ လာကြည့်လိုက်၊ ဧည့်ခန်းဘက်ထွက်လိုက်၊ အိမ်တံခါးအပြင်ဖွင့်ထွက်လိုက်၊ သူ့ဖုန်းက လှိုင်းမမိလို့ ခေါ်မရဘူးထင်ကာ ရာပေါင်းစုံရွေ့၍ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေသည်။

“မိနိုက် ခဏနေဦး သိလား”

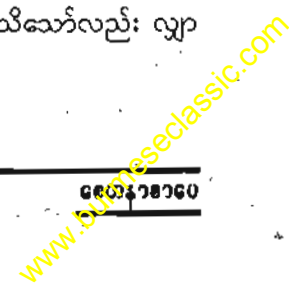
“သိတယ်၊ နင့်ဟာနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်”

“ငါ ... ကိုအေးမောင်ဦး မိန်းမဆီ ဆက်နေတာ သိလား”

“အေး ... အေး ... ဆက်”

ကိုအေးမောင်ဦး ဆိုတာကို မသိသော်လည်း လျှာပြန်မေးမနေတော့ပါ။

“သူနဲ့ ဂေါက်ရိုက်ဖက်ပဲလေ”

“ဪ ... အေး ... အေး”

“သူတို့ချင်းကလည်း သိပ်ပင်းကြတာဟဲ့၊ ယောက်ျားတွေများ၊ ငါက ကိုအေးမောင်ဦးဆီသာ ဆက်လိုက်ရင် ဂေါက်ကွင်းမှာ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ဟုတ်တယ်ပဲ ပြောမှာပဲ၊ ကိုသက်ရော ဆိုရင် ဟိုးရှေ့ကျင်းရောက်နေတယ်၊ လှမ်းခေါ်မရဘူး၊ နောက်မှ ပြန်ဆက်ခိုင်းမယ်ဆိုပြီး သူပဲ အသည်းအသန် ကိုသက်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး သတိလှမ်းပေးရော၊ မိန်းမတွေ ချက်ကင်လိုက်မရ ဖော်မရအောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပင်းကြတာ”

“ကိုသက်ဆီ တန်းမဆက်ဘူးလား”

“ဖုန်းပိတ်ထားလို့ဟေ့၊ ဒါကြောင့် မသင်္ကာဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဂေါက်ရိုက်နေတုန်းတောင် ဖုန်းမပိတ်ဘူး၊ ဖွင့်ထားတတ်တာ၊ ဒီမနက် ထွက်သွားတာတော့ အစောကြီး ငါးနာရီခွဲပဲဟဲ့၊ တကယ်ပဲ ဂေါက်ရိုက်ထင်ပါရဲ့လေ၊ တခြားကိုဆို ဘာအစောကြီး ထွက်စရာလိုသလဲနော်”

ခိုက်က သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

ရင်တွေ လေးလိုက်တာ။ ရင်တွေ မောလိုက်တာ။

ဒါတွေကို ကြောက်တာ။ ခုဆို ကိုယ့်ရင်ခွင် ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ ဘာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ ရှိတာမဟုတ်။ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခါမှ ဒဏ်ရာဝေဒနာတွေ ခံစားရမှာ ကြောက်လှသည်။

ဒေါ်တင်တင်ဝေတို့အိမ် အလှူပွဲပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း

ပင်လုံတို့မိသားစုဘက်က ခြေလှမ်းတွေ ကျလာခဲ့ကြတာ ခပ်ခြေကြီးနင့်ပဲ ဖေဖေထံ ဒေါ်တင်တင်ဝေက တစ်ဆင့်နားဖောက်ထိတောင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဒေါ်တင်တင်ဝေက ပြောတော့ သူ့တူနဲ့က သမီးနဲ့လည်း သိပြီးသားဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါများ ဖေဖေကတစ်ဆင့် လူကြီးချင်း နားဖောက်နေသေးလား၊ ဖေဖေကတော့ သမီးကို ဒီကိစ္စ တိုက်တွန်းနားချခြင်း မပြုလိုဘူးလို့ ပြောထားတယ်”

“ဟိုလေ ဖေဖေ၊ သိတယ် ဆိုတာက သိရုံပါပဲ၊ တခြားတော့ မပတ်သက်ပါဘူး”

“သမီးကို ပရိပို့စ် လုပ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်”

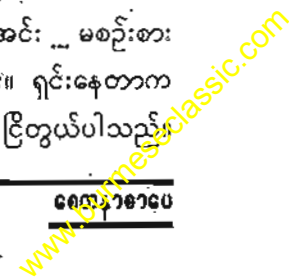
“သမီးက လက်မခံသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်”

“စဉ်းစားနေတဲ့ သဘောလား”

“ဟို ... ဖေဖေ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖေဖေကို ဘာကြောင့်များ “ဟင့်အင်း ... မစဉ်းစားစိတ်မဝင်စားဘူး” လို့ မပြောမိပါသနည်း။ ရှင်းနေတာက ခိုက်သည် ပင်လုံကို ရင်ခုန်ပါသည်။ ငြိတွယ်ပါသည်။

စိတ်ထဲလည်း ရှိပါသည်။ တစ်သက်လုံးအတွက်လည်း စိတ်က
ယဉ်ကြည့်မိပြီးပါပြီ။ ချစ်ပါသည်လို့ ပြောရမှာ ရှက်တာကလွဲ
သူ့ကို လက်ခံချင်တာလည်း တစ်ပိုင်းသေနေတယ်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် သိပါပြီ။

ကိုယ်က အသက်ကြီးတော့ ပင်လုံအိမ်ဘက်က
သဘောတူပါမလား ဆိုတဲ့ စိတ်ထင်မှု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်
ချက်နည်းမှုတို့ ရှိနေ၍ ဒါတွေကို ဖုံးကွယ်ကာ ဟန်ဆောင်
ဆောင် ကင်းကင်းနေဖို့ ကြိုးစားမိတာ။ ဖေဖေကို ဒီကိစ္စတိုင်
ဖွင့်ပြောရမှာ ရှက်ကြောက်တာရော၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ယောက်
တစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီလို့ ဝန်ခံရမှာ ရှက်ပြီး ဝန်လေးတာကြော
ရော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာနေခဲ့တာ။

ခုတော့ ... ပင်လုံမိသားစုက ခိုက်ကို လိုတာထက်
တောင် ပိုပြီးလိုလိုလားလား ဟက်ဟက်ပက်ပက် Welcome
လုပ်ကြသည်။ ဖေဖေကိုလည်း ခိုက်ကစပြီး ဖွင့်ပြောဖို့ မလိုလို
ပဲ ပင်လုံတို့ဘက်က (အဒေါ်ကတစ်ဆင့်) နားသွင်းနားဖောက်
လိုက်ပြီ။

ခိုက် ရင်ဆိုင်ရမည်မှာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
ထိုသူငယ်ချင်းများကို အိမ်ထောင်ရေး လုံးဝစီ
မဝင်စားဘူး၊ ဘာဘူး ညာဘူး လုပ်ထားပြီးမှ ကိုယ့်ထက်ငယ်
ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီလို့ ဝန်ခံရမှာ အတော်ရှက်
သည်။ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ ကောင်လေးငယ်ငယ်တစ်ယောက်

ကို ချစ်မိတာဟာ ကိုယ်ကပဲ ကဲလိုလိုလို့ လော်လီလိုလို ကဲ့ရဲ့
ခံရမှာ စိုးရိမ်ပိုနေပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အခုကစပြီး သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
ကို အသိပေးဖို့ စီမံကိန်းကြီး စစ်ဆင်ရေးကြီး စတော့မည်ရယ်
လို့ အားလုံးထဲမှာ အဆိပ်အကင်းဆုံး နားလည်လက်ခံအလွယ်
ဆုံး စန္ဒီဆီ အရင်ချီတက်လာတာ။ သုံးယောက်စလုံး လူစုံရှေ့
မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံလိုက်ဖို့ ရှက်လှ၍ တစ်ယောက်ချင်း
ထဲမှာ မသိမသာ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ စကားပစ်ပေါက်သွင်းရင်း
သိစေမလို့။

ခုတော့ စကတည်းက ယဉ်သကို။
အရင်ဆုံးရွေးလိုက်တဲ့ စန္ဒီအိမ်မှာ စိတ်ရှုပ်စရာနှင့်
ဦးစွာလာတိုးနေပါသည်။ တကယ်ပဲ ... အစကတည်းက ခပ်တွန့်
တွန့် ခပ်လန့်လန့်ရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးဟာ ဆပ်ပြာပူဖောင်း
လို ဖျတ်ခနဲ ကွဲကြေတော့မှာပဲ။

“ဟယ်လို”
ဟော ...။ တစ်ယောက်ယောက်ထံကိုတော့ ဖုန်းဝင်
သွားပြီ။

“ဟယ်လို ... မောင်လား၊ စန္ဒီပါ”
“... ..”
“ဪ ... နံပါတ်(... ..)မဟုတ်ဘူးလား”
“... ..”

“ဪ ... ဖုန်းမှားသွားတာပေါ့၊ ဆော့ရီးနော်”

“ကျွတ် ... ဖုန်းကလည်း မှားဝင်ရသေးတယ်၊ ဖုန်းကိုပိတ်ထားတာ၊ တကယ်ပဲ ဂေါ်ဖ်ရိုက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုထင်နေတာ ခိုက်ရဲ့၊ မနေ့က ကတည်းက နက်ဖြန် ကိုအေးမောင်ဦးတို့နဲ့ ဂေါ်ဖ်သွားရိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့ မျက်နှာကို အလိုလိုနေရင်းကို မသင်္ကာတာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ဆက်မနေပါနဲ့တော့ စန္ဒီရယ်”

“အေးပါ ... ကိုအေးမောင်ဦး မိန်းမဆီတော့ ဆက်ကြည့်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် ကိုသက်ဆီကိုတော့ မဆက်တော့ပါဘူး”

စန္ဒီ တစ်နှစ်ခွဲသွားလေးက စန္ဒီဆီ လက်ထိုးကာ

လိုက်ချင်နေသော်လည်း ...

“သားလေး ... နေဦး၊ ဒီမှာ မာမီ အလုပ်များနေတယ်၊ မမအားမူနဲ့ နေလိုက်ဦး၊ သွား ... သွား ... အားမူ ခေါ်သွား”

ဒီနေ့အဖို့တော့ ဟော့ပေါ့နှင့် နီးစပ်ဖို့လည်း မမြင်

ပေ။ ခိုက်ဟာလည်း အားနာရမည်သူ မဟုတ်တော့ စန္ဒီသည် ဖုန်းလှိုင်းမိဖို့ပဲ အာရုံထား စူးစိုက်ကြိုးပမ်းနေသည်။ ဖုန်းသုံးတဲ့သူတွေထဲမတော့ အဲဒီ စန္ဒီ တစ်ယောက် အတန်ဆုံးပဲလို့ တွေးမိသည်။ ဖုန်းကို ကိုင်ထားတာနဲ့ တန်အောင်ကိုဆက်တာ။ သူ့လက်ထဲက ဖုန်းဆိုတာ တော်ကြာခေါ်လိုက်၊ တော်ကြာခေါ်လိုက်နှင့် ဖွတ်ဖွတ်ကြေ ပူထူနေမှာပဲ ထင်ရသည်။

“ဟယ်လို ... မမိလား၊ အမယ်လေး ... မမိရယ်၊ ခုမှဖုန်းဝင်တော့တယ်၊ စန္ဒီ ခေါ်နေတာ ကြာပြီ သိလား၊ Busy ဖြစ်လိုက် ဧရိယာပြင်ပရောက်လိုက် မမိရယ်”

“ဘာမှလဲ မပြောဘူး၊ လေဝင်လေထွက်ကောင်းတဲ့ နေရာ ချိတ်ထားတာပဲ စန္ဒီရေ၊ ပြော ... ပြော”

“ကိုအေးမောင်ဦး ဂေါ်ဖ်သွားရိုက်လား မမိ”

“ဟင့်အင်း ... ဒီနေ့ ဂေါ်ဖ်မသွားဖြစ်ဘူး”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ မလိုက်ဖြစ်ဖူးလား၊ ချိန်းတော့ထားတယ် မဟုတ်လား”

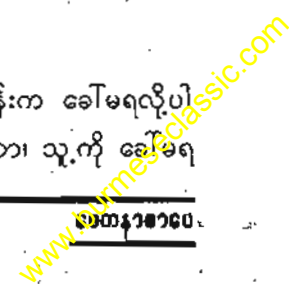
“ဟင့်အင်း ... ဘယ်လိုလုပ်ချိန်းမလဲ၊ သူ မရှိဘူး စန္ဒီရဲ့၊ စစ်ကိုင်း သွားတယ်၊ သူ့အမေ နေမကောင်းဘူးလေ၊ ဆေးရုံတွေဘာတွေ တင်ထားရတာ၊ အဲဒါ သူလည်း အနားသွားနေနေရတာ၊ ခုပဲ ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီ၊ နောက်လေး ငါးရက်နေလို့တောင် ပြန်လာနိုင်မယ် မထင်ဘူး ...

အစ်မတောင် ကလေးတွေ စာမေးပွဲနဲ့မို့ လိုက်မသွားဖြစ်တာ၊ ဒီကပဲ ဖုန်းဆက် အကျိုးအကြောင်း မေးနေရတာပေါ့”

“ဪ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... စန္ဒီ”

“ဪ ... ကိုသက်မောင်မောင် ဖုန်းက ခေါ်မရလို့ပါ မမိရယ်၊ ပြောစရာလေးရှိလို့ ဆက်တာ၊ သူ့ကို ခေါ်မရ

တော့ ဘေးမှာရှိမယ်ထင်တဲ့လူရဲ့ ဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်တာပါ။
ကိုအေးမောင်ဦး ဖုန်းကလည်း ခေါ်မရလို့ သူပါသွားလား
မပါသွားလား မမိဆီ လှမ်းမေးကြည့်တာပါ။”

“ဦးဟန်ရွှေတို့ ကိုကျော်စွာတို့ ပါရင်ပါမှာပေါ့၊ ဖုန်းနံပါတ်
တွေ သိတယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ်၊ ဒါဆို ကျေးဇူးပဲနော် မမိ”

ဟန်မပျက် ဖုန်းကိုပိတ်ချပြီးမှ ရင်တွေနိမ့်ချည်ဖြင့်
ချည်ဖြစ်အောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားပူလောင်လာဟန်ရှိတဲ့ စန္ဒီ့ကို
ခိုက်က စိတ်မသက်မသာနှင့် လှမ်းကြည့်နေရာမှ ...

“ဟိုလူ မပါဘူးပေါ့”

“မပါဘူး”

စန္ဒီ့အသံက တုန်နေသည်။

“မပါတဲ့အပြင် ရန်ကုန်မှာတောင် မရှိတာ ဆယ်ရက်ရှိပြီ”

ခိုက်သည် စန္ဒီ့ စိတ်သက်သာရာ ရလိုရငြား ...

“ဒီလူနဲ့ မဟုတ်လည်း တခြားလူတွေနဲ့ သွားတာ နေမှာ
ပေါ့ဟယ်”

“ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူနဲ့ သွားတယ် မသွားဘူး ဆိုတာထက်
ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ကိုအေးမောင်ဦးနဲ့ တူတူ ဂေါ်ဖ်သွားရိုက်
တယ်ဆိုတာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေက
ခုထိ ခုနစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတာလေ၊ ကိုအေးမောင်ဦး မရှိတာ
ကဆယ်ရက်ရှိပြီ၊ ကိုအေးမောင်ဦး မရှိတာတောင် ကိုသက်

သိပုံမပေါ်ဘူး ခိုက်၊ ကိုအေးမောင်ဦးကို ငါ ဖုန်းဆက်မေး
လိုက်ရင်လည်း ဟိုက ဟုတ်တယ်၊ အတူဂေါ်ဖ်ရိုက်ကြ
တယ်ပဲ ဖြေမှာဆိုတာ ကိုသက်က သိပြီးသား၊ ဒီတော့
လှမ်းတောင် ပိတ်မထားတော့ဘူးနော်”

“ဟိုအပတ်က မဟုတ်လည်းပဲ ဒီအပတ်တော့ တခြားလူ
တွေနဲ့ သွားရိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် စန္ဒီ့ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ ငါ သိတယ်၊ သူ တခြားရောက်
နေပြီ၊ ငါ သိတယ်၊ နို့မို့ရင် ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပိတ်ထားသေး
လဲ”

စန္ဒီ့အသံဟာ ကတုန်ကယင်နှင့် ရှိုက်သံစွက်နေ
သည်။ ခိုက်လည်း ဘယ်လိုနားချ အားပေးရမယ် မသိဘဲ လက်
ချနေရပါသည်။

“ငါသိပါတယ်၊ သူ မရိုးသားတာ ငါအမြဲသိပါတယ်၊ ငါ
ငတုံးမ ငအေမ မဟုတ်ဘူး ခိုက်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
လည်ပါတယ် ထက်ပါတယ် ဆိုပြီး သူလုပ်သမျှ လိုက်
ဖော်နိုင်တော့ရော ဘာအကျိုးရှိသလဲ ခိုက်၊ လင်မယား
ပြဿနာထက်ရတာကလွဲရင် သူက သူ့ 'စ' အတိုင်းပဲ၊
ဒါတွေပဲ ဆက်လုပ်မှာပဲ ...

သူ့ကိုလည်း မပြောင်းလဲနိုင်ဘဲနဲ့ ခဏခဏ လျှို့ဝှက်
ချက် လိုက်ဖော်နေတော့ရော ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ငါထပ်ခါ
ထပ်ခါ သိကွာကျရတာပဲ ရှိတာလေ၊ ငါ သူ့အပြစ်ကို

www.burmeseclassic.com

ဖော်ရင် သူ့ကိုငါ ဝမ်းနင်ပေးရတော့မယ်၊ ခြိမ်းခြောက်တော့မယ်၊ အပြစ်ကိုတော့ဖော်ပြီး ဘာဝမ်းနင်မှ မပေးဘဲ ဒီတိုင်းကြီးနေတော့ရော ငါ သောက်ပေါဖြစ်ရုံပေါ့ ...

ဝမ်းနင်ပေးရပြန်တော့လည်း သူ မလိုက်နာရင် ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း ငါ အပြစ်ယူရတော့မှာ၊ ရှင် နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး ထပ်လုပ်ရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ အပြတ်ပဲ ဆိုတာမျိုး ငါလည်း ပြောချင်တယ်၊ ပြောမိရင် နောက်တစ်ခါ ထပ်လုပ်တဲ့အခါ ငါ့စကားနဲ့ငါ သူ့ကိုပြတ်ရတော့မယ်၊ ငါ့ပြတ်နိုင်လို့လား၊ ငါ့အိမ်ထောင်အကွဲခံနိုင်လို့လား၊ ငါ့သားလေးက ဒီအရွယ်လေးနဲ့ အဖမဲ့ ခံနိုင်လို့လား ...

သူကလည်း နောက်တစ်ခါလုပ်မှာပဲ၊ မိရင်လည်း မိန်းမရာ ဘာကွာ ညာကွာနဲ့ နောက်မလုပ်ပါဘူးကွာဘဲ တာမျိုး အချို့သတ်ပြီး နောက်လုပ်ဦးမှာပဲ၊ ဒီအခြေအနေကြီးကို ငါ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှာလဲ ခိုက်၊ ဟင် ! သူ ငါ့ကို မုန်းလို့လည်း မဟုတ်၊ အချစ်လျော့လို့လည်း မဟုတ်တာလည်း ငါသိနေတယ်၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း ... ဒီလောကက လေးဆိုရင် ဟိုတစ်နေ့ကမှ အသစ်ဝယ်လာပေးတာ၊ ငါ့ရည်းစားစဖြစ်တာ ရှစ်နှစ်မြောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေ ...

ဒီတော့ ... ငါ့မှာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အတုံးအ၊ အမလို နေနေရတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဟော

ရင်ထဲက အသည်းကနာတယ် ခိုက်ရဲ့၊ ငါ မရှက်ပါဘူးဟယ်၊ ဒါတောင် လဲဝါတို့ အိမ်တို့ကိုဆိုရင် နည်းနည်း ပိုရှက်တယ်၊ သူတို့ယောက်ျားတွေက ကိုသက်လို မျက်နှာမများ ဇယားမရှုပ်ကြဘူးမို့လား၊ နင့်ကျတော့ ယှဉ်စရာယောက်ျားမရှိလို့”

“ဪ ... စန္ဒီရယ်၊ သူတို့ယောက်ျားတွေက ဇယားမရှုပ်ပေမယ့်လည်း တခြားအပြစ်တွေ ဆိုးကွက်တွေတော့ ရှိတာပဲ၊ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ယောက်ျားတော့ ဘယ်ရှိမလဲ၊ ကိုသက်ကလည်း ဇယားရှုပ်တာလေး ရှိပေမယ့် မယားငယ် ယူသွားတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငွေလည်း အများကြီးရှာနိုင်ပြီး နင့်ကို အများကြီး အပ်နိုင်တာပဲ၊ နင့်အပေါ်လည်း လေသံမာမာကြမ်းကြမ်း မဆက်ဆံဘူးလေ၊ စိတ်သဘောထားလည်း ကောင်းရှာပါတယ်ဟယ်”

“နင်ကတော့ ငါ ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် ပြောပေးတာပေါ့လေ”

“တကယ်လည်း ဟုတ်တာပဲလေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ပုထုဇဉ်လူသားပဲဟယ်၊ အဆိုးလည်းရှိ အကောင်းလည်းရှိတာပေါ့၊ နင့်အပေါ် ကြင်နာတာ တော်လှပြီပဲ”

“ငါ့အပေါ် ကြင်နာတယ်ဆိုတာလည်း ငါက သူ့ကိုပြဿနာမရှာလို့ပါ ခိုက်ရယ်၊ ပြဿနာမဖြစ်ချင်တော့ ရူးသလိုပေါသလိုနဲ့ ငတုံးမယောင် ဆောင်နေလို့ပါ၊ ငါ့အပြစ်ကို ဖော်ပြီး သူ့ကို ရန်လုပ်ရင် ငါ့ကို ကြင်နာဦးမလား ...

www.burmeseclassic.com

ဟင်၊ သူ့ဘက်ကလည်း တစ်ပြန်စီး ပြန်ပြီးရန်လုပ်မှာပေါ့”

စန္ဒီက စကားပြောရင်းနှင့်ပင် ဖုန်းကိုထပ်ကာ ထပ်ကာ နှိပ်နေပြန်ပါသည်။

“ကဲ ... နင် ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ငါစိတ္တဖြစ်နေပြီ၊ သူနဲ့ အဆက်အသွယ်ရလိုက်မှ ပြီးသွားမယ်”

“ဖုန်းပိတ်ထားတဲ့ဟာ ဘယ်လိုလုပ် အဆက်အသွယ်ရမှာလဲ”

“တစ်ချိန်ချိန်တော့ ဖွင့်ရဦးမှာပဲလေ”

ထပ်ထပ်ခါခါ ခေါ်လိုက် ခေါ်မရလိုက်။ စန္ဒီသည် ဒေါသလည်းထွက် ဝမ်းနည်းနည်းကာ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်။

“ခိုက်”

“ဘာလဲ”

“နှင့်ကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် ငါ့ကိုလိုက် ပို့စမ်းပါ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“သူ့ကို ပတ်ရှာမယ်”

“အာ ... နင်ကလည်းဟာ၊ ရူးနေတာ ကျနေတာပဲ”

“အေး ... မရဘူး၊ နင် လိုက်မပို့ရင်လည်း ငါကတက္ကစီ တစ်စင်းငှားပြီး ပတ်ရှာတော့မှာပဲ”

“သူ့ကိုတွေ့ရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ငါ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပဲ နှုတ်ဆက်မှာပါ၊ ငါ တစ်ခါကြိုဖူးပြီးပါပြီ၊ သူ့ဘေးမှာတွေ့တဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူကလည်း ပေါက်ကရလေးဆယ် ပါးစပ်ထဲကထွက် ရာပြောပြီး ညာတာပဲ၊ ဒါကိုပဲ ငါကလည်း ယုံချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လက်ခံလိုက်တာပဲ ခိုက်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ အကြာကြီး ဆက်ထိုင်နေလို့မရ၊ အကြာကြီး ဆက်လျှောက်သွားနေလို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

ခိုက်သည် စန္ဒီကို ရင်မောမောနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲတလုပ်လုပ်နှင့် ဒါမျိုးကို ကြုံရမှာ ကြောက်လှပါသည်။

“ကဲ ... နင် ပို့မှာလား”

“အင်း ... ပို့ပါမယ်ဟယ်၊ ပို့ပါမယ်”

“ခိုက်”

“အင် ...”

“နင် ပင်လုံးကို လက်ခံဖို့ အများကြီး စဉ်းစားဦး ...”

“.....”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ယောက်ျားယူမနေနဲ့၊ မယူလို့လည်း နင်က ခွေးဖြစ်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း စီးပွားရှာနိုင်တယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... လာ သွားမယ်”

ခိုက်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်လေး မျက်မှောင်ကုတ်ကာ အိတ်နှင့် ကားသော ကောက်ဆွဲပြီး အိမ်ကထွက်ဖို့ပြင်တော့သည်။ ကဲ ... ဒီနေ့အဖို့တော့ သွားပေးဦးတော့ပေါ့။ ကိုယ် ရင်ဖွင့်ချင်တာ တော့ မျှိုသိပ်ပြီး သူ ရင်ဖွင့်ချင်တာတွေကိုပဲ ကြိတ်မိုတ်နားထောင် လိုက်ပေတော့။

“မိနော်နဲ့ အားမူ၊ ကလေးကို ဂရုစိုက်နော်၊ ငါ သိပ်တော့ မကြာပါဘူး၊ ပြန်လာမယ်၊ ထမင်းစားချိန်ကျရင် ကြက်သား ပြုတ်ကြော်လေးနဲ့ ကျွေးထားလိုက်၊ အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်မယ် နင်တို့ ငါမရှိလို့ ဖုန်းကလိမနေနဲ့ဦး၊ ငါ ခေါ်ရင် ဖုန်း အားအောင်ထား”
“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

စန္ဒီသည် ဖုန်းနှိပ်မပျက် ခိုက် နောက်က ပါလာသည် ကားပေါ်ထိုင်မိလည်း ဒီဖုန်းကို နှိပ်တုန်း။

“ကဲ ... ဒီဖုန်းက ဘယ်ကိုနှိပ်နေရသေးတာလဲ”
“မတော်တဆ ဖွင့်လိုက်မလားလို့ပါဟာ”
“အဲဒါဆိုလည်း ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ်ခြားပြီးမှ တစ်နာရီ နှိပ်ကြည့်ပါလား၊ ဒီလောက် ဆက်တိုက်ကြီးနှိပ်နေတာ ဘာထူးမှာလဲ”
“ငါ အချိန်ခြားထားတုန်း သူ ခဏဖွင့်ပြီး ပြန်ပိတ်သွားစဉ်း လို့ပါ ခိုက်ရာ”
“ကဲ ... ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ ပြော”

“အရင်ဆုံး ကန်တော်ကြီးဘက် မောင်းလိုက်”
“အင်း ... တလွဲကြီး၊ ငါတော့ ဆီကုန်ရချင်သေးရဲ့”
“ဘာရယ် ခိုက်”
“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး”

စန္ဒီတို့အိမ်က ပါရမီလမ်းသွယ်ထဲမှာမို့ ပါရမီက ဘစ်ဆင့် ခိုက်က ပြည်လမ်းပေါ်အထိ ဆင်းလာသည်။

“ဟဲ့ ... ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းမှာပဲ မြို့ထဲဘက်တွေ့လိုက် တော့လေ”
“ပြည်လမ်းကပဲ သွားမယ်ဟာ”
“လှည်းတန်းမီးပျံင့်ကြီး စောင့်နေရမယ်”
“နင့်ဒီကမ္ဘာအေးစေတီလမ်း သွားတော့လည်း ရွှေဂုံတိုင် မီးပျံင့်ကြီးနဲ့တိုးမှာပဲ”
“ပြီးရောဟယ် မြို့ထဲသာတန်းမောင်း”

ခိုက်က ကားကိုတော့ မောင်းမပျက်ဘဲ ...
“နင် ရူးနေလား စန္ဒီ၊ မြို့ထဲ ဒီလောက်အကျယ်ပြန့်ကြီးကို နင် ဘယ်မြို့နယ် ဘယ်ဧရိယာထဲမှာ လိုက်ရှာမလို့လဲ”
“မသိဘူးလေ၊ သိမှတော့ အဲဒီကဲ့ပဲ တန်းပြီးသွားလိုက်ပြီ ပေါ့၊ ဘယ်မှန်းမသိလို့သာ ဟိုနီးနီး ဒီနီးနီးနဲ့ ပတ်ရှာရမှာ”
“နင်လုပ်တာ တကယ်တော့ အဝီပဲ စန္ဒီ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး”
“ငါ တွေ့ချင်တယ်”

“တွေ့လိုက်ရင် နင် စိတ်ချမ်းသာမှာမို့လို့လား စန္ဒီ”
 “စိတ်ကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မချမ်းသာဘူး၊ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့
 မြင်လိုက်ရရင်တော့ သူ့ကို သတိပေးပြီးသားလည်းဖြစ်
 အဲဒီဟာမကိုလည်း ဘယ်လိုပုံလဲ သိချင်တာ၊ ငယ်လို့လား
 လှလို့လား၊ ချွတ်တတ်လို့လား၊ ငါ့ထက်သာလား ဒါတွေ
 သိချင်တယ်”

ခိုက်က စန္ဒီအပေါ် ကရုဏာသက်တဲ့စိတ်နှင့် ဘက်
 ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိပါသည်။ အချစ်နတ်ဆိုးရဲ့ ဖမ်းစား
 လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် မျက်စိကန်းသလို အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပုံဟာ
 တရားကျစရာ ကောင်းလှပါဘိတော့။

“ခုဆိုရင် ငါလေ သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲလေးပဲ တစ်ချက်
 လှမ်းကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဒီနေ့အဖို့ သူ့မှာ အချိန်းအချက်နဲ့
 သလား၊ မရိုးသားတဲ့ကိစ္စ သွားမလို့လား တန်းခနဲကောက်
 ချက်ချနိုင်နေပြီ ခိုက်၊ ဒါပေမဲ့ မသိချင်ယောင်လည်းဆောင်
 တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မသွားပါနဲ့တားလည်း မရမှာကို
 သိနေလို့၊ ဇွတ်တားရင် စကားများရမယ်၊ ဒီအခြေအနေတွေ
 မှာ လင်မယားရန်ဖြစ်မနေချင်လို့ ငါပဲ အလျှော့ပေးလိုက်
 ပါတယ် ခိုက်ရယ်”

“အလျှော့ပေးထားနေမှပဲဟယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ခုလို စိတ်
 ဒုက္ခ လူဒုက္ခခံစားနေသေးလဲ၊ ခေါင်းထဲကထုတ်ထားလို့
 ပေါ့ဟယ်”

“မနေနိုင်ပါဘူး၊ နင်ကြုံရရင် သိလာပါလိမ့်မယ်၊ ခွင့်လွှတ်
 ရမှာပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကတခြား၊ ရင်နာနာနဲ့ပဲ ငါ
 လိုက်ချောင်းကြည့်ချင်သေးတာ”

“နင့်အဖြစ်က အနာကိုဖွဲ့တတ်တဲ့လူလိုပဲ”
 “ဘယ်လိုလဲ”

“အနာလေးတစ်ခုရှိရင် တချို့လူတွေဟာ ဖွဲ့ချင် ဆွဲချင်
 ကလိုချင်ကြတယ်၊ အနာပေးလေးကို ခွာလိုက်ရင် နာမယ်၊
 သွေးစို့လာမယ်၊ နောက်တစ်ချိ အနာပြန်ရင်းလာမယ်ဆို
 တာသိသိနဲ့ အနာခံပြီး ခွာရဖို့ရတာကို အရသာတွေ့တတ်
 တဲ့လူစားမျိုးလိုပေါ့၊ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ့်ရှာတာပဲ စန္ဒီရယ်”

“နင် ကိုယ်ချင်းမစာတတ်လို့ပါ၊ ဘယ်သူက ဆီသိနဲ့
 ဥပေက္ခာပြုပြီး စိတ်မဝင်စားသလို ပစ်ထားနိုင်မှာလဲ”

“အကျိုးရှိမှာကို စဉ်းစားပြီးလုပ်ပါ”

“ကဲ ... ဥပမာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကိုသက်ကို နင် ခပ်တင်းတင်း တားမြစ်ရမှာပေါ့”

“တားပါပြီတဲ့ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဆက်လုပ်တယ်ဟာ၊ နင်
 ဘာထပ်လုပ်မလဲ”

“ဆက်လုပ်နေရင် မပေါင်းဘူးလို့ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောရမှာ
 ပေါ့၊ ကွဲရမှာပေါ့”

“ငါ မကွဲနိုင်ဘူး၊ ကဲ ... အဲလိုဆိုရင်ရော”

“သေလိုက်တော့ဟယ်”

ခိုက်က ရှဲ့့မဲ့ပြီး ပြောမိသည်။

“ပင်လုံကို နင် စဉ်းစားတော့မယ်လို့များ ကြိုရင်တော့ ငါ့ဆီ တရင်းတနီးနဲ့ သုံးလေးခါ လွှတ်ပေးစမ်းပါ”

“အလိုတော် !... ဘာလုပ်ဖို့ !...”

“သူ့ကို အက်ခတ်နိုင်ဖို့ရယ်၊ ကြိုတင်ပြီးတော့ သတိပေးစီရယ်၊ ဘယ်လိုပြုမှုလာရင် နည်းနည်းမှ သည်းညည်းမခံနိုင်ဘူးဆိုတာကို ဒီလူတစ်ယောက်နဲ့ မယူခင်ကတည်းက ကြိုပြီး အသိပေးထားရမယ်၊ မယူခင်က ဘာမှ ကြိုမတင်ကျပ်ဘဲ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ် ခွင့်လွှတ်ထားခဲ့တော့ယူပြီးတဲ့ထိ အကျင့်ပါတယ်၊ ကြိုပြီးကတိတွေတောင်းနားလည်မှုတွေ ယူထားနိုင်ရင် သက်သာမှာပေါ့”

“ထားပါတော့၊ ဒီအတွက် ငါက နင့်ဆီ လွှတ်ပေးမယ် !!...”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ကောင်းကောင်း လက်ချာရိုက်ပေးမယ်”

“နင် လက်ချာရိုက်မှ အစကမလုပ်မယ့်သူ လုပ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားပါဦးမယ်”

“နင် ငါ့ကို အထင်မသေးစမ်းပါနဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်လုံကို စိတ်ကူးထဲထည့်ပြီ ဆိုရင်တော့ အိမ်ကိုသာလွှတ်ပေး”

“ဇွတ်”

“နင် ဘာကိစ္စ ကားကို ဒီဘက်ကွေ့ဖို့နေရာယူထားပြန်တာလဲ၊ တည့်တည့်ပဲ ဆက်သွားလေ၊ ဒီကကွေ့ရင် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းလေ၊ အင်းလျားလမ်းက ပြန်တက်မလို့ဆိုလည်း ခုနကတည်းက အင်းလျားလမ်းကို ကန်ပေါင်ကနေ ချိုးတက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပေရှည်အောင်”

“ကျောင်းထဲဝင်မှာ စန္ဒီ”

“ဟာ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဟိုမှာဘွဲ့သမားတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ဟာ”

“အဲဒီဘွဲ့သမားတွေကြောင့်ပဲ လာတာဟယ်”

“နင် ဘာပြောနေတာလဲ နားမလည်ဘူး”

“စန္ဒီ”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ကို တခြားဟာတွေ ထပ်မမေးနဲ့ နင့် ကိုသက် ဒီမှာ ရောက်နေတယ်၊ သို့မဟုတ် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟင် ...”

စန္ဒီသည် မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ခိုက်ကို အံ့အားတသင့် ဩဇာနေသည်။

“နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုသိသလဲ မမေးနဲ့နော်”

“အင်း ... မမေးဘူး”

“နင် ဖူးဖူး သိတယ် မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“ဖူးဖူး !... သိတာပေါ့၊ သူ့ အမေမိတ်ဆွေရဲ့သမီးပဲ။ သူ့ ဆီအလုပ်ဝင်လုပ်နေတာလေ။ အလုပ်သင် အဆင့်လောက်ပဲ”

“အေး ... အဲဒီ ဖူးဖူး ဒီနေ့ဘွဲ့ ယူမှာ၊ ကိုသက်က အဲဒါကို ကြိုပို့ပေးမှာ၊ မနက်စောစောကြီး ထွက်သွားရတာက အလှပြင်ဆိုင်ကို အစောကြီး လိုက်ပို့ရလို့၊ အလှပြင်ဆိုင်က ‘.....’၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကို မလိုက်တော့ဘူး၊ ခုလောက်ဆို ပြင်ဆင်ပြီးပြီ၊ ဒီကိုရောက်လောက်ပြီ”

စန္ဒီ ပါးစပ်မှာ အဟောင်းသားပွင့်ဟနေပြီး တုန်ယင်ယင်နှင့် ခိုက်ကိုကြည့်နေပါသည်။ အဲဒီနောက်တော့ မျက်ရည်ပြည့်လျှံလာကာ အတော်နာကျင်ခံစားရတဲ့ရုပ်နှင့် မျက်နှာကကြေကွဲလာသည်။

“သူ့ အကြောင်းက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွေမှာပါ လူသိရှင်ကြား ကျော်ကြားနေပြီပေါ့နော်၊ မိန်းမလုပ်တဲ့သူ ဘာမှမသိသေးတဲ့သတင်းက တခြားလူတွေနားထံ ရောက်ပြီးနေပြီနော်”

“အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ဒီသတင်း မပျံ့နှံ့သေးပါဘူး”

“လဲ့ဝါတို့ကော သိနေပြီလား”

“မသိပါဘူး စန္ဒီရယ်၊ ပြီးတော့လည်းဟာ ကိုသက်က အဲဒီကောင်မလေးကို မျက်နှာတွေလုပ် အခွင့်အရေးတွေပေးနေတဲ့ အခြေအနေလောက်ပဲ ရှိဦးမှာပါ၊ ဟိုလိုကြီးတော့ဖြစ်နေမယ်

မထင်ပါဘူး၊ ကဲဟာ ... ဘယ်ကသိလဲ မမေးနဲ့ဆိုပေမယ့် ငါပဲ ပြောပြမယ်၊ ဇာတ်ကြာ လူတကာသိပြီးသား ထင်ပြီး နင်ပိုစိတ်ဆင်းရဲနေဦးမယ်၊ ငါ့ကို မိနော် ပြောပြတာပါ၊ မိနော်က မနေ့က ကိုသက် ဖုန်းပြောနေတုန်း ကြားလိုက်လို့ပါ”

“ကြည့်စမ်း ... ငါ့ကျ နီဟာမ မပြောပြဘူး”

“နင် မိနော်ကို လုံးဝပြဿနာမရှာနဲ့၊ သူ့နေရာကနေ အပြောမတတ်ရင် နင်ကတောင် ပြန်စိတ်ဆိုးတာခံရင်ခံရမှာလေ၊ ကိုသက် သိရင်လည်း သူ့မှာ လွှင့်ရင်တောင်လွှင့်ရမှာ၊ နင်လုပ်သင့်တာက မိနော်ကို ကိုယ့်ဖက်သားလုပ်ထားပြီး သူပါ ဝိုင်းပြီးမျက်စိဒေါက်ထောက် နားဒေါက်ထောက် နေဖို့ပဲ၊ နင်က အရေးလုပ်ပြီး သူတို့နဲ့ ဒီကိစ္စတွေ မပြော ဖြစ်ပေမယ့် သူတို့ ကြားသိနေကြတာပဲဟာ”

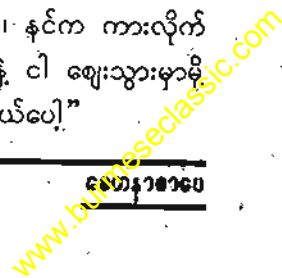
“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ နင်ပြောသလိုပဲ လုပ်မယ်”

“ကဲ ... ငါ ကားကို ရပ်ရမလား၊ နင် ဝင်ကြည့်မှာလား၊ ကားဝင်လို့မရဘူး၊ ကားပါစိမရှိဘူး”

“အေး ... ဝင်ကြည့်မယ်၊ ကွန်ဗိုကေးရှင်းအဆောက်အအုံရဲ့အပေါက်ဝကကို ထိုင်စောင့်မယ်”

“ကဲ ... တည့်တည့်တွေ့ပြီ ဆိုပါတော့”

“နင့်ညီမဝမ်းကွဲ ဘွဲ့ယူလို့ပေါ့ဟယ်၊ နင်က ကားလိုက်မောင်းပို့ရတယ်ပေါ့၊ ဒါပြီးရင် နင်နဲ့ ငါ ဈေးသွားမှာမို့ ငါ့ကို တစ်ခါတည်း ဝင်ခေါ်လာတယ်ပေါ့”

ဖမ်းမိရင်တောင်မှ ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီသတင်းကြားလို့ ရှင်ကို တမင်သက်သက်ကို လိုက်ချောင်းဖမ်းတာ” ဆိုတာမျိုးတောင် မပြောဝံ့ရတဲ့ မိန်းမဘဝ။ ခိုက်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ပင် ကားကို နေရာရှာ ပါကင်လုပ်။ လမ်းကူးပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲကို နှစ်ယောက်သား လျှောက်ဝင်လာကြပါသည်။

“ခိုက်”

ကွန်ပိုကေးရှင်း အဆောက်အအုံဆီတောင် မရောက်လိုက်ရ။ စာကြည့်တိုက်ဘက်ချိုးဝင်တဲ့လမ်းလေးပေါ်မှာ ကိုသက်မောင်မောင်နှင့် သားအမိနှစ်ယောက်တို့ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ကောင်မလေး အမေကြီးက လေးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်အရွယ်မှာ ခေတ်ဆန်ဆန် ပြင်ဆင်ထားသည်။ သူ့သမီး ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ကို ကိုသက်မောင်မောင်က ဘယ်လိုလုပ် ဘယ်လိုနေ ညွှန်ကြားနေတာကို သဘောတူကျေနပ်တဲ့ အပြုံးမြိန်မြိန်ကြီးနှင့် ကြည့်နေပါသည်။

“မောင်”

စန္ဒီရဲ့ ‘မောင်’ ‘မောင်’ ဆိုတဲ့ ခေါ်သံတွေ ရာထောင်ချီ ကြားဖူးသော်လည်း ဒီတစ်ခါ ‘မောင်’ ကတော့ ဂန္ဓဝင် ‘မောင်’ လို့ ပင်ပြောရအောင် တကယ့်အကယ်ဒမီရှော့ ‘မောင်’။ ဒေါ်ချိုဖြိုး ရုဖုတ် အကယ်ဒမီတစ်ဆူထဲမှာ မွန်းတည့်ချိန်တွင်နေဝင်သည်ထဲက လူမမြင်ရ အသံသာကြားရတဲ့ ဓာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုဟာ အထင်ကရ ဖြစ်ဖူးပါသည်။ အဲဒီအကယ်ဒမီသံ ‘ရှင် စစ်ကလက်ပါရင် တစ်လိပ်လောက်’နဲ့ အခု ‘မောင်’ဟာ အမျိုးအစားမတူပေမယ့် အကယ်ဒမီပေးထိုက်တာချင်းတော့တူသည်။

ရှင်းမပြတတ်။ သူ့ရဲ့ ‘မောင်’ သံဟာ အပြစ်ကင်းစင် ထုပါသည်။

စန္ဒီအသံအပြစ်ကင်းစင်ကာ အသားပါလှသလောက် တိုသက်ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ ရုပ်ကြီးကတော့ ‘ဝမ်းစမိုး’ လို့ ငါးပိသံ ခါပါ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မြင်ချင်စရာကောင်းအောင် ကျေနပ်စွာ ကောင်းလှသည်။ ခြေကားယား လက်ကားယားနဲ့။ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် စတိုင်ကျကျ ကိုသက်မှာ ဒီလောက် ကိုးရိုးကားယား အခြေပျက်တဲ့ အမူအရာမျိုး ရှိမယ်တောင် မထင်ရ။

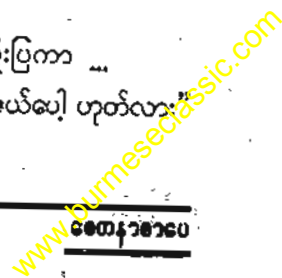
“မောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟိုဟာကွာ စန္ဒီရာ၊ အတော်ပဲ၊ နို့မို့ မောင်က ခုပဲ စန္ဒီဆီ ဖုန်းဆက်တော့မလို့ပဲ၊ ခုတော့ ဖုန်းဆက်ပြောနေစရာမလို တော့ဘူး၊ လူချင်းတွေ ပြောလို့ရသွားပြီ၊ ရုတ်တရက်ကွာဖူးဖူးလေး ဘွဲ့ယူဖို့ အဆင်မပြေလို့ အကူအညီတောင်းတာနဲ့ ကိုယ်လည်း ဂေါ်ဖ်တောင်မသွားဖြစ်တော့ဘူး”

“ဪ... မောင် ဂေါ်ဖ်အိတ်နဲ့ အပြင်ထွက်သွားပြီး လမ်းကျမှ အကူအညီတောင်းတာပေါ့”

“အဲဒါပေါ့”

စန္ဒီက ဖူးဖူးထဲလည်း လှမ်းပြုံးပြကာ ... “ဖူးဖူး တယ်လှပါလား၊ ဒီနေ့က ရီဟာပယ်ပေါ့ ဟုတ်လား” “ဟုတ်”

ကင်မရာရှေ့မှာ မပြုံးနိုင်အောင် ဖူးဖူး မျက်နှာက
မထိတ်သာ မလန့်သာဖြစ်နေသလို သူ့အမေကြီးဆိုတာရဲ့ မျက်နှာ
ကတော့ ခပ်စုအောင်အောင်ပင်ရှိနေတာကို အံ့ဩလက်ဖျားခါချင်
စရာ မြင်ရသည်။ သူ့ပုံစံက နောက်ကြောင်းကို သေချာမရှင်းခဲ့ဘူး
ဆိုပြီးတော့တောင် ကိုသက်ကို ဟိန်းဟောက်ချင်ချင်ပုံစံ။

လောကကြီးမှာ အခွင့်အရေးလိုအင်ဆန္ဒတွေကို သမီး
နဲ့ လဲစားတတ်တဲ့ အမေမျိုးတွေ တကယ်ကိုရှိတာ တရားကျရပါ
သည်။ တရားလည်းကျ အရသာလည်းခပ်ရှိရှိနှင့် ထိုမိန်းမကြီးကို
ခိုက်က ခိုက်ကြည့်နေပေးလိုက်သည်။ စန္ဒီကတော့ သူ့ဝတ္တရားအရ
အပြုံးမျက်နှာနှင့်သာ နေနေရတာ။ ခိုက်သာလျှင် မျက်ဝန်းလေးနဲ့
သင်းတို့ကို သရော်သလို နှိမ်သလို ခပ်ထိထိ ကြည့်နေလိုက်တာပါ။

ပင်လုံက မေးကိုထောက်ကာ ခိုက်ကို တစ်မိမိစိမ့်
ကြည့်ရင်း ခိုက်ပြောတဲ့စကားတွေကို ပြုံးပြုံးလေးနားစွင့်နေသည်။

“ကောင်းကောင်းကော နားထောင်နေရဲ့လား”

“နားထောင်နေတယ်လေ မမကလည်း”

“အကုန်ရော ကြားလား”

“ဟာ ... နားကောင်းတာပဲဟာ၊ အကုန်ကြားတာပေါ့၊
ဘာလဲ ... မမခိုက်က ဟိန်းဒီဖုန်း လိုင်းမကြည်ရင်ဖြစ်
သလို တစ်လုံးကြားလိုက် တစ်လုံးမကြားလိုက် တစ်လုံး
ပေါ်လိုက် တစ်လုံးပျောက်လိုက် ဖြစ်နေမယ် ထင်လို့လား”

“ကဲပါ၊ ကြားရင် ပြီးတာပဲ”

“ကြားတယ်၊ အဲဒီမမစန္ဒီယောက်ျား ဒီလိုအကျင့်စရိုက်ရှိ
တာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဪ ... ယောက်ျားယူရမှာ ကြောက်တာပေါ့၊ ယောက်ျားတွေဆိုတာ ဒီလိုဟာတွေချည်းပဲလားလို့ တွေးလိုက်ရင် သိပ်စိတ်ရှုပ်ပြီး ရင်လေးတယ်”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ထမင်းရည်ပူလာ လျှာမလွှဲနဲ့နော် မမ ခိုက်၊ အန်ကယ်ကလည်း သဘောတူတယ် ပြောပြီးပြီ”

“အို ... မပြောပါဘူး၊ ဖေဖေက သူ့အနေနဲ့တော့ ဘာမှကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး၊ သမီး ကြည်ဖြူရင် ကျေနပ်ပဲတယ်လို့ အဲဒီစကားလုံးအတိုင်း ပြောတာ”

“မမခိုက် သင်ပေးလိုက်တာလား၊ အလွတ်ရနေပုံထောက်တော့ ... !”

ခိုက်သည် ဘာစကားပဲပြောပြော အူဖြူးမဆုံးသဖြစ်နေတဲ့ ပင်လုံကို မျက်စောင်းထိုးမိသည်။ ခုတော့ အခြေအနေတွေက လျှပ်တစ်ပြက် ပြောင်းလဲတိုးတက်ပြီးခဲ့ပြီ။ ခိုက်ရဲ့ ခါးခါးသီးသီး မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အနေအထားကို စိမ့်က သူ့အမေကိုတပြု။ သူ့အမေက ညီမဝမ်းကွဲ ဒေါ်တင်တင်ဝေကို စကားသွင်းခိုင်းဒေါ်တင်တင်ဝေတို့ဇနီးမောင်နှံက ခိုက်အဖေထံ အကြိမ်ကြိမ်ထွက်ကမ်းလှမ်း။ အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ကမ်းလှမ်းဝံ့တယ် ဆိုတာတည်းက သူ့သမီးနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ အတိုင်းအတာတစ်ခုတော့ သိကျွမ်းပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ရမှာမို့ ဖေဖေက ခိုက်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေး။

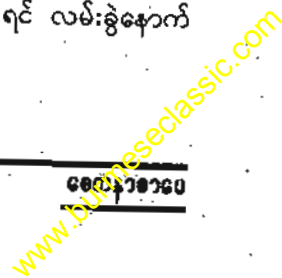
သိပုံကျွမ်းပုံ အနေအထားတွေကို ခိုက် ရှင်းပြတုန်း ခိုက်ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေမယ့် အမူအရာကလည်း ရိုးရှင်းနေခဲ့မှာမဟုတ်ပါ။ ရှက်စနိုး မျက်နှာမထားတတ်သလိုတော့ အနည်းဆုံးရှိနေမှာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေက ...

“သမီး ... ကိုယ် လက်ခံနိုင်မယ်ထင်ရင် သံယောဇဉ်ရှိရင် အလကားနေရင် အချိန်မဆွဲပါနဲ့၊ သမီးလည်း အချိန်ဆွဲသင့်တဲ့ အသက်အရွယ် မဟုတ်တော့သလို ဟိုသူငယ်လေးကလည်း သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အသက်အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ခါးခါးသီးသီး လက်မခံနိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မူယာမာယာများနေပြန်လည်း ကြည့်လို့မကောင်း အမြင်မတော်ဘူး သမီးရဲ့၊ မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်”

ဒီလိုနှင့်ပဲ ...။
ခုတော့ ပင်လုံဟာ ခိုက်အနား ပြန်ကပ်ခွင့်ရပြီ။ ခိုက်က အပျိုကြီးလေးပီပီ “ချစ်ပါသည်” ဆိုတဲ့ စကားကိုပြောဖို့ အင်လှသဖြင့် မပြောပါ။

“လောလောဆယ် ယေဘုယျသဘော လက်ခံစဉ်းစားမည်။ လေးငါးလအချိန်ယူပြီး အပြုအမူ အကျင့်စရိုက်တို့ကို လေ့လာအကဲခတ်မှာဖြစ်ပြီး ဒီအချိန်ကာလအတွင်း လက်သင့်မခံနိုင်စရာ အနေအထား တွေ့ခဲ့ရင် လမ်းခွဲနောက်ဆုတ်မှာဖြစ်သည်”

ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ...။

“မမဟာလေ နည်းနည်းကလေးကို ရစ်ထား ထစ်ထားသေးတယ်။ ချစ်တယ်ဆိုလည်း ချစ်တယ်ပေါ့။ လက်ခံတယ်ဆိုလည်း လက်ခံတယ်ပေါ့။ ဘာမှန်းကိုမသိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအခြေအနေကို ချစ်သူတွေ ရည်းစားတွေဆိုတဲ့ အခြေအနေလို့ပဲ ယူဆထားလိုက်မယ်”

“အောင်မယ် ... ချစ်သူမဟုတ်သေးပါဘူးနော်”

“မမခိုက်ဘာသာ ဟုတ်ချင်ဟုတ် မဟုတ်ချင်နေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဟုတ်တယ်”

ဒီတော့လည်း ခိုက်သည် မျက်စောင်းရွယ်ရုံထက် ဘာမှပိုအရေးယူတာ မဟုတ်။ တကယ်တော့ ခိုက်မှာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို ကြည့်တာနဲ့တင် အိမ်ထောင်ပြုရမှာကို တွန့်ဆုတ်ကြောက်ရွံ့နေမိပြန်သည်။ သို့ပေမယ့် ပင်လုံကိုတော့ ရင်ထဲမှတိတ်တခိုး တမြတ်တနိုး စွဲလမ်းချစ်ခင်လှတာကို ဘယ်လိုလိမ်ညှာပျောက်ပျက်လို့ မရနိုင်ပါ။

“စကားကောင်းကောင်း ပြောနေရင်ကွာ”

“ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်းနားထောင်နေတာပဲ”

“စား ... စား ... မြန်မြန်စား၊ အေးကုန်တော့မယ်”

“ပူတာကြီးကို မှုတ်မစားတတ်ဘူး၊ အေးအောင် စောင့်တာပဲဟာ”

“မြန်မြန်မပြီးရင် မြန်မြန်မပြန်ရအောင် အချိန်ဆွဲနေတာမသိရင် ခက်မယ်”

“ပြန်မှာ မဟုတ်လို့ အချိန်ဆွဲစရာကို မလိုဘူး၊ ဒီနေ့ ဒီဒဂုံစင်တာဆိုင်မှာပဲနေမှာ၊ ပြည်လမ်းဆိုင် မပြန်ဘူး”

“အောင်မယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ နှစ်ဆိုင်လုံး ကိုယ့်ဆိုင်ပဲ၊ ဘယ်ဆိုင် ကိုယ်နေနေပေါ့”

“အင်း ... အင်း ... စီးပွားဖြစ်ဦးမယ်”

“စီးပွားဖြစ်လို့ နောက်တစ်ဆိုင် ထပ်ဖွင့်တာပေါ့”

“ဟိုဆိုင်က အကြီးကြီးဟာ၊ ပင်လုံ အမြဲရှိရင် ကောင်းမှာပေါ့”

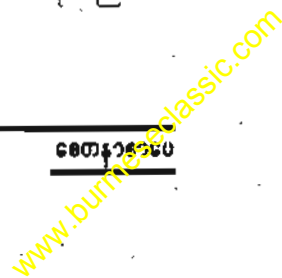
“ဟင့်အင်း၊ မန်နေဂျာလည်း အစကတည်းက ထားထားတာ၊ အခု မလေးတောင် ဝင်ထိုင်ပေးနေတယ်၊ ကျွန်တော် ဒဂုံစင်တာကို လစ်လို့ရအောင်ပေါ့”

“အောင်မယ်၊ ကျုပ်က ဒဂုံစင်တာမှာချည်း နေ့တိုင်းနေမှာ ကျနေတာပဲ”

“တစ်နေ့အတွင်းမှာ တစ်ခေါက်တော့ ရောက်လာနိုင်တာပဲလေ၊ မမခိုက် မလာလည်း ရတာပဲ၊ ကျွန်တော် ဟိုဘက်တွေကို လိုက်တွေ့လို့ရပါတယ်”

“အချိန်ပြည့် လိုက်တွေ့ဖို့၊ စကားပြောဖို့၊ မေးထောက်ပြီး ကြည့်ဖို့တွေချည်း စိတ်ကူးမနေနဲ့၊ အလုပ်ထဲကိုလည်းစိတ်ရောက်ဦး”

“ရောက်သားပဲ”

“ယောက်ျားတွေက ရည်းစားဘဝ ဆိုရင်တော့ သူတို့လောက် အနားကပ်ချင်တာ မရှိတော့ဘူးနော်၊ အိမ်ထောင်သည်ဘဝလည်း ရောက်ရော မိန်းမအနား မကပ်ရလေ ကြိုက်လေပေးလေ ကောင်းလေ”

“အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ မမ ခေါင်းထဲမှာ မမဘော်ဒါတွေ မဟုတ်တဲ့ သြဝါဒတွေ စွဲနေတယ်၊ အဲဒီ မလဲ့တို့ မအိမ်မစနို့တို့က ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ် Anti လုပ်ထားအမျိုးသမီးတွေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ပင်လုံရယ်၊ သူတို့ယောက်ျားတွေကို သူ့သိပ်ချစ်တာပါ၊ မ၊ သိတာပေါ့”

“ချစ်တာသတ်သတ်၊ အမြင်တွေကိုက ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်နေတာက သတ်သတ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ယောက်ျားဆိုတာတွေက မကောင်းအကျင့်စရိုက်တွေ များတယ်”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး ... နော် ... မမ၊ အသက်လေး သုံးဆယ့်ကျော်ရဲ့နဲ့ ဆံပင်တွေ ဖြူလာဦးမယ်၊ သိပ်မစဉ်းစားဒီတစ်ယောက်ဆိုးတာနဲ့ နောက်ထပ်အများလည်း ဒီအတိုလိုက်ဆိုးရမလား မမခိုက်ရဲ့”

“မင်းမှာလည်း မ၊သည်းမခံနိုင်တဲ့ အကျင့်ဆိုး ရှိမှာ”

“တစ်ခုတည်းပါ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“မမနားကို မမစိတ်ညစ်ရလောက်အောင်၊ ငေါက်လွတ်ရလောက်အောင် တကောက်ကောက် လိုက်ကပ်နေမယ့် အကျင့်”

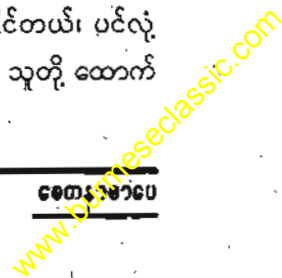
“ဟွန်း”

ခိုက်က ပြုံးချင်တာကို အောင်ရကာ မျက်စောင်းရဲကလွဲလို့ ဘာမှမတုံ့ပြန်တတ်။

“ဒါပေမဲ့ ပင်လုံကို မ၊ပြောပြီးသားနော်၊ မ၊သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေကို ပင်လုံ ကြည့်ရမယ်၊ လှေလာရမယ်၊ ဘယ်အချက်တွေဟာ ဇနီးမယားတွေကို စိတ်ဒုက္ခရောက်စေသလဲဆိုတာ ပင်လုံ သိလာအောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒါတွေကို ရှောင်နိုင်ဖို့ ပင်လုံ ကြိုးစားရမယ်”

“အာ ... မမခိုက်ကလည်းကွာ”

“မရဘူး ပင်လုံ၊ မ၊ရင်ထဲမှာ ခုထိ ချီတုံချီတုံစိတ် ရှိဆဲပဲ၊ အချိန်မရွေး နောက်ဆုတ်လိုက်တဲ့ဘက်ကိုလည်း ယိမ်းယိုင်သွားနိုင်တယ်၊ စိတ်ပျက်ကြောက်ရွံ့သွားနိုင်တယ်၊ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်တွေကို ပင်လုံ သိစေချင်တယ်၊ သူတို့ ဘာတွေကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတယ်၊ ဘယ်လိုဆိုရင် ဇနီးသည်တွေရဲ့စိတ်နှလုံးကို ကြည်လင်ချမ်းမြေ့စေမယ်ဆိုတာတွေ ပင်လုံကို သူတို့က ညွှန်ပြပေးနိုင်တယ်၊ ပင်လုံ မှာ ဘာတွေလိုအပ်နေတယ် ဆိုတာလည်း သူတို့ ထောက်ပြနိုင်တယ်”

ပင်လုံသည် သက်ပြင်းကို ရှုံ့မဲ့ရှိုက်ကာ ခေါင်း
တဂျစ်ဂျစ် ကုတ်နေမိပါသည်။ တယ်ခက်ပါလား။

“မမခိုက်ရယ်၊ မိန်းကလေးမိဘဆီ အင်တာဗျူးဝင်ရ
မျိုးပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ အခုက ကျွန်တော့်မှာ မိန်းက
ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ အင်တာဗျူးဝင်ရမလို့ ဖြစ်နေပါလား။
“ဘယ်လိုသဘောမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မ,ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က
ရှင်းလေးပဲ။ မ,လက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားဟာ အိမ်ထောင်
တချို့ကို နမူနာယူပြီး ဆင်ခြင်စရာရှိတာ ဆင်ခြင်စရာ
ပြီးသား၊ ရှောင်ရှားစရာတွေ ရှောင်ရှားပြီးသား၊ လိုက်နာ
စရာတွေ နားလည်ပြီးသား၊ ပြည့်ဝနေတဲ့ ယောက်ျား
ယောက်၊ နားလည်မှုတွေ ရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဖြစ်စေချင်တယ်။ အဲဒါပါပဲ”

ပင်လုံက ခေါင်းတညိတ်တညိတ် လုပ်နေရာက
တစ်ချက် တွန့်လိုက်ရင်း ...

“အိုကေပါ၊ မမခိုက် လုပ်စေချင်တာကို ကျွန်တော်
မှာပါ။ မမခိုက်ကို ကျွန်တော်က ချစ်တာကိုး”

ဘဲလ်နီပီပြီး ခဏစောင့်နေလိုက်ပြီးသော် အ
ကျွန်းတံခါးမကြီးက ပွင့်လာပါသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်သူက
ပင်။

“ဟော ... ပင်လုံ၊ လာ ... အစောကြီးပါလား”

“ဟုတ်လား၊ စောသွားလား မမလဲ့၊ ကျွန်တော်က ကိုးနာရီ
လောက်ဆိုရင် အဆင်ပြေတယ်ထင်ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်
တာ”

လဲ့ဝါက သံပန်းတံခါးကို သော့ခလောက်ဖွင့်၍
ဖွင့်ပေးလိုက်ကာ ...

“သူများအတွက် စောဘူး ပင်လုံရေ၊ အစ်မတို့က
ဒီဈေးပိတ်ရက်လေး တစ်ရက်ပဲ နားရတာမို့လို့ ဈေးပိတ်
ရက်ဆိုရင် မနက်အိပ်ရာက မထတော့ဘူး၊ အစ်မတောင်
ဒီနေ့အဖို့ တမင်စောထတာတောင် ခဲ့လေးတင် အိပ်ရာထ
က ထွက်တယ်၊ ခါတိုင်း ဈေးပိတ်ရက်တွေဆိုရင် ဆယ်
နာရီလောက်မှ သားအမိ သားအဖတွေ အိပ်ရာထတယ်၊
ဒီနေ့တော့ ပင်လုံ လာမယ်ဆိုလို့လေ”

“ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ မမလဲ့ အိပ်ရေးပျက်သွားပြီပေါ့”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲနော်၊ အိပ်ရေးပျက်ရတယ်
မမှတ်ပါဘူး၊ အစ်မကိုက ပင်လုံကို စကားသေချာရင်းရင်း
နီးနီး ပြောချင်တာ”

“စကားလည်း ပြောတာပေါ့၊ မနက်စာပါ၊ စားရအောင်
ဒီမှာ ကျွန်တော် ဟင်းနည်းနည်း ဝယ်လာတယ်”

“ဟာ ... ပင်လုံကလည်း ဘာလို့ဝယ်ရတာလဲ၊ အားနာ
ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ အိမ်ရှင်က ကျွေးရမှာကို၊ ပင်လုံကို

www.burmeseclassic.com

ထမင်းကျွေးဖို့ဆိုပြီး ဟင်းတွေတောင် ညကတည်းက ဖွဲ့ဖွယ်ရာရာ စီစဉ်ထားတာ၊ အိမ်ကကောင်မလေး နော်က က တဲ့နွေးနွေးနဲ့ဖို့ အခု ချက်ပြုတ်ကုဖို့ ထ၊လာတာပင်လုံက လက်ထဲက ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးကို လဲလက်ထဲ ကမ်းလိုက်ပါသည်။

“ဟယ် ... လေးလိုက်တာ၊ ဘယ်နမိုးတောင် ဝယ်လာပင်လုံရယ်”

“ငါးချိုင့်ပါနေတော့ ငါးမျိုး ဝယ်လာလိုက်တာ”

“အမယ်လေး ... ဟင်းတွေ များနေပြီ၊ အိမ်မှာလည်း လေးငါးမျိုး၊ ပင်လုံကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်လာရတာ အစ်မတို့က ဧည့်သည်ကို ကျွေးရမယ့်ကိစ္စကို”

အိမ်နေရင်း စပန်ဂါဝန်ပွဉ်နှင့် ဆံပင်တွေစုခေါက်တင်ထားတဲ့ မလဲဝါ ပုံစံက သွက်လက်ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ်သည်။ ပင်လုံချိုင့်ကို မီးဖိုထဲဝင်ကာ တစ်ပန်းကန်ပြီး တစ်ကန် လှယ်ထည့်ရင်း ပင်လုံကိုလည်း စကားပြောမပျက်။

“မမလဲ ဒီနေ့ ဈေးပိတ်ရက်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒီရက် ချိန်းလိုက်တာနိုက်က သူလည်း လိုက်လာမယ် လုပ်သေးတာ၊ အစ်မလိုက်လာနဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ သူပါရင် ပင်လုံစကားလွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

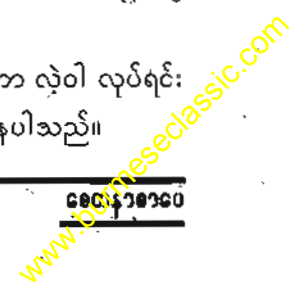
ပင်လုံက သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ရယ်ရင်း ...

“ဘာတွေပြောမှာလဲလို့ ရင်တွေတုန်ပြီး ကြားချင်နေပြီဗျ၊ ကျွန်တော်က မမခိုက်ရဲ့ မိသားစု ဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အားလုံးနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ချင်တာပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မောင်တစ်ယောက်လို သဘောထားပါမမလဲ”

“အေးပေါ့ ... ပင်လုံက ငယ်နေတော့ မောင်ပဲပေါ့၊ ထွေထွေထူးထူးကြီးတွေ စကားကြီး စကားကျယ်တွေပြောဖို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး ပင်လုံရယ်၊ ခုမှစသိကြတော့ ရင်းနှီးမှုလေးလည်း တည့်ဆောက်ရင်းပေါ့ ...

နောက်တစ်ခုက ပင်လုံ အိမ်ထောင်မပြုခင်မှာ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က ရင်းနှီးတဲ့ အိမ်ထောင်သည်တွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေမျိုးစုံကို လိုက်လေ့လာဖို့လိုတယ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မိသားစုတစ်ခုထဲမှာ နေနေတဲ့အတွက် ကိုယ့်မိဘရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ မြင်တွေ့နေရမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့အသက်အရွယ်မတိုက်မီမိမိ၊ ကိုယ်နဲ့ Generation တစ်ခုတည်းက အိမ်ထောင်တချို့ကို သေချာဂရုစိုက်လေ့လာသင့်တာ၊ ဒါမှ ကိုယ့်အတွက် ဆောင်ရန်တွေ ရှောင်ရန်တွေ ပြင်လာနိုင်မယ်”

ပင်လုံက မီးဖိုအဝမှာပဲ ရပ်နေကာ လဲဝါ လုပ်ရင်းရင်း စကားပြောနေတာကို နားထောင်နေပါသည်။

“ဟဲ့ ... နင့် ဟော့ထပ်ပလိုက်က ကျွိုင်တစ်ခွေ ပျက်နေတယ်ဟာကို ခုထိ မပြင်ရသေးဘူး၊ နင် ဒါနဲ့ပဲ စိတ်အေးလက်အေး ချက်နေသလား ဟုတ်လား၊ ထမင်းအိုး ပြီးမသွားဘူးလား။”

“မပြောပါဘူး မမ”

“ဟိုအပတ်ကတည်းက ပျက်နေတာ၊ ငါ နင့်ကိုမှာခွဲတယ် နင့်ဦး ဓာတ်ဆီထည့် ထွက်ရင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ တုတ်ကို မှုတ်ပို့ရင်းဖြစ်ဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်လို့၊ ဆိုင်က ကားနဲ့သွားရတာတစ်ခါတည်း ပြင်ခဲ့နိုင်အောင်၊ နင် မပြောဘူးလား၊ ကာပေါ်လိုက်မတင်ပေးဘူးလား။”

“ဟိုတစ်နေ့က တစ်ခါတော့ ပြောတယ်”

“ပြောမယ့်သူကလည်း သတိမရ၊ သတိမရရအောင် နင် ဒါနဲ့ချက်နေတာ၊ မီးအားမကောင်းလို့ အကြာကြီးဖြစ်နေမှာ၊ နင်ပဲ လက်တွေ့အသိဆုံး၊ တစ်ပတ်လုံး ဂက်စ်နဲ့ ချနေတာပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်”

“ယူသွားပြီး ပြင်ပေးရမယ့်သူကလည်း ဟော့ ... တင်ပေးလိုက်လို့ တစ်ခွန်းမပြော၊ သူလည်း သယ်မသွား၊ သူလည်း ငါ မှာထားတာပဲ၊ လုံးဝသတိမရ ဝိရိယမရှိ၊ ငါမှသတိမပေးရင် ဘယ်သူမှ ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့တော့၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

ဤလိုကိစ္စများဟာ နိစ္စဓူဝ လဲဝါ မြည်တွန်တောက်တီးနေရတဲ့ကိစ္စများပင်။

“ကဲ ... ဂက်စ်မီးဖို ဖွင့်တော့လေ၊ ဒါနဲ့ချက်နေလို့ ဘယ်ပြီးတော့မလဲ”

“ဂက်စ် ကုန်နေလို့ အစ်မ”

“ဘာ”

“ဂက်စ် ကုန်သွားလို့”

“ဘယ်တုန်းကလည်း”

“မနေ့ကညနေ ထမင်းအိုးတည့်တုန်း ကုန်သွားတာ”

“ဒါဆိုရင် နင် ငါ့ကို ငါပြန်လာတဲ့ ငါးနာရီခွဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ မပြောလဲ၊ သူတို့ ဂက်စ်ဆိုင်က ညရှစ်နာရီအထိဖွင့်တယ်”

“ကျွန်မ မေ့သွားလို့ အစ်မ”

“နင်ထမင်းစားဖို့ကျ နင်မေ့လား၊ ကျန်တာအားလုံးကို ဟိုမေ့ ဒီမေ့နဲ့ တောက် ...၊ အိမ်မှာ ပစ္စည်းကုန်နေပြီး အချိန်မီထပ်မဝယ်ထားနိုင်တာကို ငါ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ပြောလွန်းအားကြီးလို့ နင် အလွတ်ရနေပါပြီ၊ နင့်တာဝန်က ကုန်ပြီ အစ်မလို့ သတိပေးရုံပါ၊ ဒါကို ဝယ်ဖြစ်အောင် စီမံဖို့နဲ့ ဝယ်စရာငွေရှာဖို့ ငါ့မှာတာဝန်ရှိသေးတာ၊ ကုန်နေပြီ တစ်ခွန်းပြောဖို့ ဘာမှမခက်တဲ့ တာဝန်ကိုတောင် နင်တို့ မကျေနိုင်ဘူးလား။”

www.burmeseclassic.com

လဲဝါသည် သူ့နောက်ကျောမှာ ပင်လုံ ရှိနေတာကို ပင် မေ့သွားပြီ ဖြစ်ပုံရပါသည်။ ဂက်စ်မီးဖိုကို သွားဖွင့်ကြည့်နေကာ တောက်တခေါက်ခေါက်။ မီးတောက်က ထမလာ။ တကယ် ဂက်စ်ကုန်နေပြီ။

“တောက် ...၊ ငါ ချက်မယ် စဉ်းစားထားတဲ့ ဟင်းမည် တွေက အများကြီး၊ ဒါ ... အခု ထမင်းအိုးနဲ့ အရည်ဟင်း ပဲ ပြီးသေးတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကိုးနာရီခွဲနေပြီလေ”

လဲဝါ အသံဟာ ဒေါသနှင့် ပိုပိုကျယ်လောင်လာ သည်။

“လိုတဲ့ပစ္စည်း လိုတဲ့အချိန်မှာ မရဘဲ မရှိဘူး ကုန်နေတယ် ဆိုတာလောက် ငါ ဒေါသဖြစ်တာ မရှိဘူး”

“မမလဲ”

“ဟင် ... ပင်လုံ၊ ဆောရီးပဲ၊ ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး ပင်လုံ ဒီနားရပ်နေတာတောင် မေ့ပြီ”

“မမလဲ ... ဟင်းတွေ ထပ်ချက်မနေပါနဲ့တော့၊ ညနေစာ ကျမှ ချက်ပေါ့၊ ခုတော့ ကျွန်တော် ဝယ်လာတဲ့ဟင်းနဲ့ပဲ စားလိုက်ကြရအောင်ပါ၊ အတော်ပဲ ... ကျွန်တော်က အရည်ဟင်း မပါဘူး၊ မမလဲတို့အိမ်မှာ အရည်ဟင်းက ကျက်နေပြီ၊ လာပါ မမလဲ၊ ဝရန်တာဘက် ထွက်ပြီး အသက်လေး ပြင်းပြင်းရှူ၊ ဘာမှမလုပ်ပဲ ဆယ်မိနစ်လောက် ထိုင်နေလိုက်၊ အိမ်မှာ မာမီဒေါသတွေ ကြီးနေရင် ကျွန်တော် အဲလိုလုပ်ခိုင်းလိုက်ရင် သက်သာသွားရော”

“ဧည့်သည်ရဲ့ဟင်းတွေနဲ့ပဲ ကပ်စားရမယ်လို့ကွယ်”

“ဧည့်သည်လည်း မဟုတ်ပါဘူး မမလဲရယ်”

“ဒီဟာမကိုလည်း ဒေါသဖြစ်ရတာ ငါ့ရုပ်ကျတယ်၊ နေ့စဉ် နဲ့အမျှပဲ”

ပင်လုံက အကြိတ်ပြောနေတဲ့ မလဲဝါ ပုံစံကို ရယ် ရသည်။

“ဘာတစ်ခုမှ ခေါင်းထဲမှတ်မှတ်ရရ မထားဘူး၊ စိတ်က လေလွင့်နေတာပဲ၊ ဘာပြီးရင် ဘာလုပ်ဖို့ရှိတယ်၊ ဘာလေး လုပ်ဖို့လိုသေးတယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ အစ်မ ဘယ်သွားမှာ မို့ ဘာအစီလုပ်ရမယ် ဆိုတာတွေ ဘယ်တော့မှ သတိလေး နဲ့ယှဉ်ပြီး မှတ်မှတ်သားသား မလုပ်ဘူး၊ အမြဲသတိလက် လွတ်”

“ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ သူများအိမ်မှာပဲ အလုပ်ဝင်လုပ် နေရတာပေါ့ မမလဲရယ်၊ ဒီထက်တော်ရင် ရုံးမှာလုပ်မှာ ပေါ့ ... ဟား ဟား”

“ပင်လုံ ရှိနေလို့၊ နေဦး ... အစ်မ ဂက်စ်ဆိုင် ဖုန်းဆက်လိုက် ဦးမယ်”

လဲဝါက အိမ်ရှေ့ထွက်ကာ ဂက်စ်အိုးမှာယူတဲ့ဆိုင် ဖုန်းဆက်သည်။

“နေ့လယ်နှစ်နာရီမှ ရောက်မယ်တဲ့၊ သူတို့လည်း ချက်ချင်း ဘယ်လိုကပ်ပို့နိုင်မလဲ၊ ဆယ်ဦးလောက်ရှိမှ တစ်ကြိမ်ထွက်

www.burmeseclassic.com

ပို့နိုင်တာပေါ့၊ ဆီဖိုးကလည်း ရှိသေးတော့ ခုမှာ ခုပို့ မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် အစ်မက ကုန်ရင်ချက်ချင်း ပြော ချက်ချင်းပြော မှာတာ”

“မမလဲ့တို့ တစ်လ ဘယ်လောက်ကုန်လဲ”

“ဆိုင်ကအခေါ် ရှစ်ပိဿာအိုးဆိုတဲ့ဟာကို တစ်လ နှစ်အိုး လောက် လဲရတယ်”

“အား ... များလိုက်တာ မမလဲ့ရ၊ လူက လေးယောက် တည်းကို”

“ဟုတ်ပဲ ပင်လုံရေ၊ များမှန်းသိတယ်၊ ကိုယ်က မီးဖိုထဲ အချိန်ပြည့် ဝင်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဈေးသွားနေရတာ၊ နော်ဖော့ သဘောရှိ ဖြစ်နေတာ”

“ရေခွေးအိုးကို ဂက်စ်နဲ့ကျိုပြီး ရေခွေးတွေက ဆူလို့၊ သူ တို့က မီးဖိုထဲမရှိ တခြားမှာ၊ မီးမပိတ် ဓာတ်ဘူးထဲမဖြည့်၊ ဂက်စ်တွေ ဒလဟောဖြန်းနေတာမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဂက်စ် အိုးကို ဖွင့်ရင်လည်း ခလုတ်ကို တဆုံးတင်တာ၊ မီးပြင်း တိုင်း ဟင်းက စားကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂက်စ်တွေ က တအားကုန်တာပေါ့၊ သူတို့ဖွင့်ထားတဲ့ မီးဖိုကို ပြန် ပိတ်ကြည့်ရင် ခလုတ်ကို လှည့်ပိတ်လို့ကို မဆုံးတော့ဘူး”

“ကြည့်စမ်း ... ပင်လုံက ဒါတွေသိသားပဲ”

“သိတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က အိမ်မှာ ကောင်မလေးတွေကို ဝင်အော်နေရတာပဲ၊ မာမီက ဒါတွေပြောရင်း ဒေါသဖြစ်

ရင် သွေးကတိုးတယ်၊ မလေးကကျတော့ မပြောရဲဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်က အိမ်ဖော်အလုပ်သမားအပေါ်တောင် မလေးက အားနာတယ် ကြောက်တယ်၊ မလေး ကြည့်ပြောဦးဆိုရင် လေသံလေး သွောင်နာနာနဲ့ နင်တို့ကလည်းဟယ် ဆိုတာ ကလေးပဲ စ၊ ရသေး ဟိုဟာတွေက တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း စောဒကတက်ကြ ဆင်ခြေလဲကြ အော်ဟစ် လှပြောကြ တော့ မလေးပဲ အဆူခံရသလိုဖြစ်ပြီး မီးဖိုထဲက ထွက်လာ တာ ...

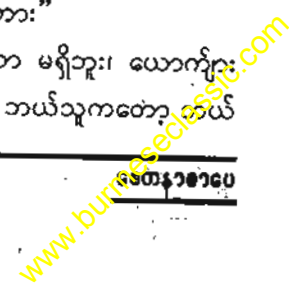
ကျွန်တော်က မရဘူး၊ ကောင်းကောင်းလည်း သင် တယ်၊ အော်ဟစ်ပြီးလည်း ဆူတယ်၊ မာမီနဲ့ မလေး မလုပ်ရင် ကျွန်တော် လုပ်ရမှာဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဒက်ဒီက ရေခဲတုံး၊ မကြီးရှိတုန်းက မကြီးက ချောတစ်ခါ ခြောက် တစ်လှည့်ရတယ်၊ အခု မကြီးမှမရှိတာ ကျွန်တော့်တာဝန် ပေါ့”

လဲ့ဝါမျက်လုံးတွေက ပင်လုံကို တအံ့တဩတောက်ပ ခွာကြည့်နေရင်း ...

“ပင်လုံ ... ရှင် ရောက်လာတာ ဆယ့်ငါးမိနစ်မပြည့်ခင် ရှင့်ကို အမှတ်နှစ်မှတ် ပေးလိုက်ပြီ”

“ဘာတွေလဲ မမလဲ့ ... ဟား ဟား”

“တစ်က တွန့်တိုကပ်စေးနည်းတာ မရှိဘူး၊ ယောက်ျား ဖြစ်ပြီးတော့ ကုတ်ကတ်သတ်ပြီး ဘယ်သူကတော့ ဘယ်

လောက်စားသွားလို့ ဘယ်သူကတော့ အချိုးချထည့်ဖို့ကို ဘယ်လောက်ပဲထည့်တယ်၊ သူများပြီး ငါနည်းပြီး မိန်းမ တစ်ခုခုဝယ်ရင် ဈေးများလိုက်တာ စသဖြင့် ပစ်ပစ်များ ပြီး ကုတ်စေးတဲ့ ယောက်ျားတွေ ရှိကြတယ်။ ပရမ်းပတာ လက်ဖွာတာ မကောင်းပေမယ့် ကုတ်စေးကတ်စေးဆိုရင် အစ်မက အမြင်ကတ်တယ်။ မိန်းမကို မသထားတဲ့ယောက်ျား တွေဆိုရင် အရှံဆုံးပဲ။ ဟင်းဝယ်လာတာ ကြည့်ခြင်းအား ဖြင့် ပင်လုံဟာ လူမှုရေးသိပြီး ကတ်စေးလည်း မနည်းတာ သိရတယ်။ လက်မဖွာဖို့ပဲ ကြည့်ရမယ်”

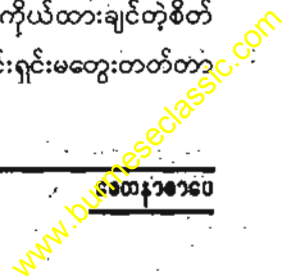
“ကျွန်တော် လက်မဖွာပါဘူး၊ တန်တန် မတန်တန် ကြိုက်လို့ မျက်စိမှိတ်ဝယ်တယ် ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ လိုအပ်လား စဉ်းစားတယ်။ လိုအပ်တယ် ဝယ်သင့်တယ် ထင်ရင် မနမြောဘူး။ ပြီးတော့ သူများကျွေးတာချည်းပဲ မှေးကပ်မစားချင်ဘူး။ ကျွန်တော် အမြဲစဉ်းစားတာက တစ်ဖက်လူဟာ တိုယ့်လောက် အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုတာ ကိုယ်ပို အဆင်ပြေရင် ကိုယ်က အကုန်ခံသင့်ပါတယ်။ အညီအမျှတွက်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ ...

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဆိုင်မှာဆိုရင် သိန်းချီအင် တန်တဲ့ ဂွေကောင်တွေ Jean တွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က သာမန်အသင့်အတင့်ဝတ်စုံပဲ ဝတ်တယ်။ ကိုယ်တတ်နိုင် တာပဲဆိုပြီး မဝတ်ဘူး”

“ပင်လုံက အားလုံးကို စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တဲ့သဘောပဲ။ အဲဒါလည်း ကောင်းတဲ့အချက်ပဲ။ လူမှုရေးကျေညက်ပြီး စေးမနည်းဘူး။ နောက် အိမ်မှုကိစ္စတွေပါ အောက်သက် ကြေကြေသိတယ်။ အစ်မရဲ့အဖေဆိုရင် အမေက ဘာမှ အောက်သက်မကြေလို့ အပြစ်တင်ရင် ငါယောက်ျား ငါ ဒါတွေမသိဘူးလို့ အမြဲပြောလေ့ရှိတာ။ အဲဒီစကားကို သိပ် မုန်းတာပဲ ...

ဒါဟာ တာဝန်ယူတတ်မှု၊ တာဝန်သိမှု၊ ထိုးထွင်း မြင်မှုတွေပါ။ ကျားပဲဖြစ်ဖြစ် မ၊ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခေါင်းတလှစ် လှစ်ပြေးနေတဲ့လူတွေဟာ ဒါတွေအားလုံးကို သိတယ်မြင် တယ်။ ဝင်မပြောရင်သာရှိမယ် သိနေရမှာပေါ့။ မသိတာဟာ သတိလက်လွတ် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေလို့၊ တုံးလို့မသိတာ၊ တချို့ယောက်ျားတွေက သူတို့တုံးတိုင်း မသိတိုင်း ဒါတွေ လိုက်သိလိုက်မြင်နေရင် မိန်းမဆန်တယ် ...

အဲသလိုကဲ့ရဲ့သူရှိတော့ တချို့ယောက်ျားတွေ ကိုယ့် မိန်းမကို သိတတ်ချင် ကူညီချင်တာတောင်မှ ဒီပေါင်း၊ အသင်း ကဲ့ရဲ့တာခံရမှာကြောက်လို့၊ နားမလည်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး အချောင်ခိုတတ်တယ်။ ကိုယ်ထားချင်တဲ့စိတ် ထားကို ဖြောင့်ဖြောင့်မထားရဲဘူး။ ရှင်းရှင်းမတွေးတတ်တာ ပေါ့”

“အဲဒါမျိုး နိုင်ငံခြားမှာ အထူးသဖြင့် အနောက်နိုင်ငံပေါ့၊ အမေရိကန်တို့ အင်္ဂလန်တို့မှာ မရှိဘူး၊ ယောက်ျားက အဝတ်လျှော်ရရင်လည်း ဘာမှမထူးခြားဘူး၊ ဒါသူ စိတ်နှံ့ဆိုင်တယ်၊ သူက မိန်းမလုပ်ရမှာကို ငါ လုပ်နေရတယ်ထင်ရင် ဒါကို အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေတော့မှာပဲ၊ စိတ်နှံ့ဆိုင်တယ်၊ ဟိုမှာယောက်ျားက Break fast ပြင်တယ်၊ အဝတ်လျှော်ပေးတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ...

မြန်မာပြည်မှာက ယောက်ျားကိုအိမ်ဦးခန်းမှာ သခင်ကြီးလုပ်ပြီး ထားရမယ်ဆိုတဲ့ ရှေးရိုးစွဲကြီး စွဲနေတယ်၊ မရီသေရဘူး မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရီသေရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ သခင်မဟုတ်၊ ဘယ်သူမှ ကျွန်မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ် ပိုက်ဆံပေးခိုင်းတဲ့ အလုပ်သမား အိမ်အဖော်အပေါ် တောင် ကိုယ်က သခင်လုပ်ခွင့် မရှိဘူး၊ မိသားစုအပေါ် ဆိုရင် ပိုထောင်လုပ်ခွင့်မရှိဘူး ...

တစ်သားတည်း အခွင့်အရေးတန်းတူ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာမိသားစုထဲမှာ “နင်တို့အဖေဖို့ အသားတုံး အသည်းတုံး သီးသန့်ခပ်ထား”ဆိုပြီး ကျန်တဲ့လူ အရိုးအသား မျှကိုက်ရတဲ့ အကျင့်စွဲနေတယ်၊ လင်နဲ့မယားမှာ လင်က ...ဦးစားဖျားစား၊ မယားက အရိုးအရင်းစားဆိုတဲ့ အကျင့်ကြီးပါနေတယ်၊ အဲဒါလင်ဖြစ်သူက နိုင်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မယားဖြစ်သူကိုက ရှေးရိုးစွဲနေတာ

ကျွေးချင်တဲ့ စေတနာကိုကလည်း ရှိနေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေ လင်တွေကကော ကိုယ့်မယားအပေါ် ဒီ စေတနာ မထားနိုင်တော့ဘူးလား အစ်မ၊ ထားနိုင်ရမှာပေါ့”

“ပင်လုံ၊ ကျုပ် ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်၊ ကြက်သီးတွေ တောင် ထလိုက်တာ၊ ငါတို့မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဒီလိုယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိနေတာတောင် ဂုဏ်ယူလှပါပြီ”

“ခုနောက်ပိုင်း အမြင်ကျယ်လာ ခေတ်မီလာ ... ကမ္ဘာမှာ မိန်းမတွေပါ ယောက်ျားနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းလာ ရှေ့တန်း ရောက်လာ တခြားနိုင်ငံတွေကိုလည်း ချက်ချင်းလှမ်းမြင်နိုင်အောင် အစစ တိုးတက်ထွန်းကားလာတော့ မိန်းမတွေဟာ သူတို့လည်း စီးပွားရေး အိမ်ထောင်တာဝန်ယူလာကြပြီး အိမ်တွင်းမှုတွေ မီးဖိုချောင်တွေမှာပဲ ကိုယ့်ဘဝကို Sacrifice မလုပ်လိုတော့ဘူး၊ ကိုယ်က ရှေ့တန်းကိုမျှဝင် သလို ယောက်ျားကိုလည်း နောက်တန်းကိုမျှ ဝင်စေချင် လာတယ်”

“အဲဒါဟာ အဲဒီယောက်ျားကို ပန်းကန်ဆေး အိုးတိုက်ရမယ်၊ လက်နှီးကြီးကိုင်ပြီး ထမင်းအိုးငဲ့ရမယ်ရယ်လို မဟုတ်ပါဘူး၊ ပင်လုံရယ်၊ တစ်ချက်လောက် ငဲ့ကြည့်ပြီး နှုတ်အား ဖြင့်ဖြစ်စေ စောင်မရင်ပဲ ဘိုမြန်မာအိမ်ရှင်မတွေက အတော် ကျေနပ်နေပါပြီ”

“ဒါပေမဲ့ဗျ ... ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားအများစုက အကျင့်ပါသွားမှာ ကြောက်လို့နဲ့တူတယ်၊ ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန် လုပ်နေကြတယ်၊ မိန်းမကိုတော့ မချစ်လို့ မကြင်နာလို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဝင်ပြီးရင် ပြန်ထွက်လို့မရတော့မှာစိုးလို့နဲ့တူပါရဲ့ ... ဟား ဟား ဟား”

“ဟုတ်ပါ ... ပင်လုံရေ ... ဟား ဟား”

“အကျင့်ဆိုတာ ပါတတ်တယ်လေ၊ ခုပဲ မိန်းမတွေကိုကြည့်ပါလား၊ အကျင့်ပါနေရတာ၊ အကျင့်မပါချင်လည်း ပါနေရတာ၊ ရှေးတုန်းကတည်းက စွဲခဲ့တဲ့ အကျင့်က ခုထိဖျက်မရတာ ကြည့်ပါလား မမလဲ့”

“အေးလေ”

“ယောက်ျားတွေကလည်း ဒါကိုမြင်နေမှာပဲ၊ သူတို့ စတင်လိုက်ရင် အကျင့်ပါသွားပြီး နောင်အနှစ်ငါးဆယ်တစ်ခုမှာ မိန်းမတွေ အပြင်ထွက် အလုပ်လုပ်၊ မိန်းမဖို့ ကြံအသည်းတုံးလေး ဦးဖယ်ထား၊ မိန်းမသွားခါနီး ဖိနပ်ထုပေး၊ ညောင်းလိုက်တာယောက်ျားရာဆိုရင် မိန်းမကိုပေး၊ မိန်းမက အလုပ်ကပြန်လာရင် အိမ်ရှေ့ခရမ်းဘက်မှာ စီးကရက်လေးခဲပြီး အပန်းဖြေပြီး မိန်းမနေတဲ့ ယောက်ျားက ရေလေးတစ်ဖန်ခွက်ခပ်ပေး၊ ယောက်ျားငါ ဒီညနည်းနည်းချမယ်ကွာ၊ အမြီးလေး ဘာရှိလဲဆိုဝက်ခေါင်းသုပ်လေးဖြေပယ်၊ ငါးမုန့်လေးကြော်ပေး၊ ဘီယို

ပုလင်းလေး ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ထားပေး၊ ယောက်ျားရေကျုပ်ရဲ့ ဟိုဖိုင်တွဲလေး ရှာစမ်းဆိုရင် ကုပ်ကုပ် ကုပ်ကုပ်နဲ့ရှာ၊ ညကျ တီဗီကတစ်လုံးတည်းရှိရင် ယောက်ျားဘောပွဲပိတ်စမ်းပါ၊ ငါ ဒီမှာ ကိုရီးယားကား အရေးကြီးနေလို့ဆိုပြီး မိန်းမက ဗိုလ်ကျ၊ ယောက်ျားက သားနဲ့သမီးကို လွယ်အိတ်တွေစစ်၊ ခဲတံချွန်ပေး စာတွေမေး၊ ကျောင်းက မိဘခေါ်ရင် ယောက်ျားပဲ ထီးလေးချိုင်းကြားညှပ်ပြီးလိုက်”

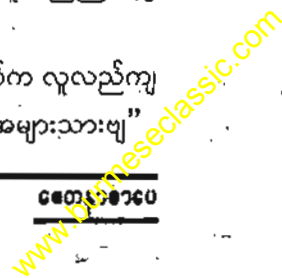
“ဟား ဟား ဟား ... ပင်လုံရယ် တော်ပါတော့၊ ကျုပ်မိုက်တွေအောင်လှပါပြီဟယ်၊ ဒီလောက်ကြီး မရယ်ရတာ ကြာလှပါပြီ၊ တကယ်ပဲ အူတွေတောင် ခေါက်ကုန်ပြီထင်တယ် ပင်လုံရယ် ... ဟား ဟား ဟား”

လဲ့ဝါမှာ ရယ်ရလွန်း၍ မိုက်တွေနှိပ်ပြီး မျက်ရည်ထွက်လာပါသည်။ ပင်လုံကိုလည်း တစ်ထိုင်တည်း မင်မင်သွားတော့တာပင်။

“အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်သွားရင် အဲဒီဘဝကြီးထဲက ပြန်ရန်မထွက်နိုင်ပဲ အကျင့်ပါသွားမှာ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေက အသေကြောက်ကြတာပေါ့ မမလဲ့ရ”

“ရှင်တို့ယောက်ျားတွေက တကယ်တော့ လူလည်ကြီးတွေပါကွာ”

“ဘချို့မိန်းမတွေကျတော့လည်း တစ်ဖက်က လူလည်ကျ ခင်လာအောင် တောင်းဆိုချက်တွေက အများသားဗျ”

“ဒါ ပါးစပ်ကလေးနဲ့ပဲ ပြီးနေကြရတာပါ ပင်လုံရယ် တကယ်တမ်း အစ်မတို့မိန်းမတွေဟာ တစ်ဖက်စောင်းနှင့် နဲ့ မနိုင်ဝန် ထမ်းရလှပါတယ်။ မိန်းမဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ပုံကိုက ယောက်ျားထက် အားနဲ့ပါတယ်။”

“တကယ်တော့ မိသားစုတစ်စုမှာ အမေဖြစ်သူကို ယောက်ျားတို့ သားတို့က ဝိုင်းပြီး ဦးစားပေး အရေးပေး ပြီး သခင်မကြီးလို ထားသင့်တယ်”

“ဟား ဟား ... ရှင် နည်းနည်းများ ငေါ့ပြီ၊ ရွဲ့ပြောလား သလား ပင်လုံ”

“မဟုတ်ဘူး မမလဲ့ရ၊ တကယ်ပြောတာလေ၊ မိန်းမက ဒီမိသားစုတစ်ခုလုံးအတွက် အရေးကြီးဆုံး အပင်ပန်း အဆင်းရဲဆုံး အန္တရာယ်အများဆုံးဖြစ်တဲ့ သားမွေးခြင်းဆို တဲ့ တာဝန်ကြီးကို ဘယ်သူမှ မှု့လို့မရဘဲ တစ်ယောက် တည်း ကျုံးရုန်းဒဏ်ခံခဲ့ရပြီးပြီလေ၊ ကိုယ့်မိန်းမကို ဘယ် လောက်ချစ်ချစ် ဘယ်လောက်ပဲ ညှာချင် ညှာချင်၊ ဒီတာဝန် ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က ခွဲဝေယူပေးလို့ မရပါဘူး။ သေစရာရှိလည်း ဝင်သေပေးလို့ မရပါဘူး။ ကိုယ်တော် မယူရတဲ့တာဝန်တစ်ခုကို သဘာဝအရ၊ ကိုယ့်ရဲ့မိန်းမ သက်စွန့်ဆံဖျား ခွဲသတ္တိရှိရှိနဲ့ တာဝန်ယူခဲ့ပါလား ဆိုတာ ကို တွေးကြည့်ရမယ်။ လူသားမျိုးဆက် သားတွေ သမီးတွေ ကို မွေးပေးရတဲ့ ဒီဇနီးသည် ဒီမိန်းမကို အစစဦးစားပေး ရမယ် မဟုတ်လား။”

“မိန်းမတွေဟာ အဲသလောက်ထိ တွေးပေးဖို့အထိတောင် မျှော်လင့်မထားပါဘူး ပင်လုံရယ်၊ အထိုက်အလျောက် သိတတ်မှုလေးပေးရင် ငဲ့ညှာမှုလေးပေးရင် တော်ပါပြီ၊ ကျေနပ်နေကြမှာပါ”

ပင်လုံက သွားတက်လေးနှင့် ပြုံးကာ ...

“မငိုလိုက်နဲ့ဦးနော်”

“အေး ... ကျုပ်က ငိုတောင် ငိုချင်လာတာ”

“နေဦး ... အခု ထမင်းစားဖို့လည်း စောနေသေးတယ်၊ အစ်ကိုတို့တောင် မနီးသေးဘူးဆိုတော့ ဟော့ပလိတ်ကို ယူသွားပြီး ကျွန်တော် ကျွိုင်သွားပြင်ပေးမယ်”

“ဒီနားမှာ ဆိုင်မရှိဘူး ပင်လုံရဲ့”

“ကားနဲ့သွားလိုက်မှာပေါ့၊ ခုလည်း ဘာအိုးမှ ချက်စရာမှ မရှိသေးတာ၊ အားနေတာပဲ ကျွန်တော် သွားပြင်လိုက်ပါ မယ်”

လဲ့ဝါ မျက်နှာက ပုပ်စပ်စပ် ဖြစ်လာကာ ...

“မသွားနဲ့၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ့ကို ကန်တယ်၊ သင်းကိုသွား ပြင်ခိုင်းထားတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ ဘာမဆို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့၊ မေ့တာနဲ့ လျော့တာနဲ့၊ တာဝန်ကိုမဲ့တယ်၊ တကယ်ဆိုရင် ဒီနေ့အဖို့ ကျွိုင်လည်းမကောင်း၊ ဂက်စ်လည်းကုန်ပြီဆိုပြီး ဟာမှမချက်ပဲ သင်းကို အငတ်ထားရမှာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ မမလဲ့ရယ်၊ အစ်ကိုက အေးပုံရပါတယ်၊ မမလဲ့ ထားရာနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါက ဘယ်နားနေရမလဲ စဉ်းစားဖို့ကို ပျင်းနေတာမှမစဉ်းစားပဲ ကျုပ် ထားရာပဲ နေနေတာ”

“ဟား ဟား ဟား ... မမလဲ့ စကားလည်း နားထောင်တယ်ဆို”

“ပြန်ပြောရမှာ ပျင်းလို့”

“မမလဲ့ ပူညံ ပူညံ လုပ်သမျှ သည်းခံတယ်မို့လား”

“သည်းခံလိုက်မှ နားအေးမှာကိုး၊ သည်းမခံရင် သူ့ဘာသာဝန်တွေ မြားဦးလှည့်လာမှာလေ၊ ပြန်မပြော နားထောင်၊ နှုတ်ပိတ် မလိုက်နာ ဆိုတာ သူမှအစစ်ပါ ပင်လယ်ရယ်၊ ခိုက်က ရှင်ကို အတုခိုးစေချင်တဲ့ ကောင်းကွက်တွေ ရှာကြပြီး ထားရာနေတယ် စေရာသွားတယ် သည်းခံတယ် ဆိုတာတွေ ရွေးပြောနေတာဟေ့ ...

ဒါတွေက ရှားပါးတဲ့ ကောင်းကွက်၊ လက်ရှိတစ်ဖက် မပြည့်သေးဘူး၊ ဟင် ... ဘာကျန်သေးလဲ စဉ်းစားလည်း ထွက်မလာတော့ဘူး၊ ဆိုးကွက်တွေက များချက်၊ သူတို့အညာလေနဲ့ ပြောရရင် ဆိုးချက်တွေ ပျင်းချက်တော့”

ပင်လုံက မရပ်မနား ရယ်နေတော့ပြီးလျှင် “ကျွန်တော်တို့ ဒီလောက်တောင် ရယ်နေတာ အစ်ကို သွားပါဦးမယ်”

“နှိုးလည်း နှိုးသင့်နေတာပဲဟာ”

“နှိုးရင်လည်းနှိုး၊ ကျွန်တော် ဟော့တပ်ပလိတ်သွားပြင်ပေးမယ်”

“အားနာလိုက်တာ ပင်လုံရယ်”

“အားမနာနဲ့ ဘာပြင်စရာ ဘာမှာစရာရှိသေးလဲ”

“တော်ပါပြီ၊ ပင်လုံ အားလို့လား”

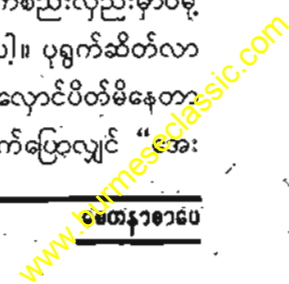
“ထမင်းစားပြီးချိန်အထိ အားအောင် ရှင်းထားတာ”

“ပြန်လာနော် ပင်လုံ”

“ဪ ... ပြန်မလာဘဲ မမလဲ့ မီးဖိုကြီးအလစ်သုတ်ပြီး ဘယ်သွားထားရမှာမို့လို့လဲ”

လဲဝါက အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကာ အဲကွန်းလေးနဲ့ ကျကျ ကွေးနေတဲ့ လင်ယောက်ျားကို ခါးထောက်မဲ့ရှဲ့ကြည့်သည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးညှို့ပြီး သူ့ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးပေါ် ယောင်းရည်နှစ်စက် သုံးစက် ချလိုက်ချင်လိုက်တာ။ လန့်ဖျပ် နှိုးသွားအောင်လေ၊ ခုတင်ရဲ့ သူ့ဘက်နံဘေးမှာတော့ အာလူးကြော်အိတ်ခွဲရယ်၊ ဂျူးမြစ် ပဲပုပ်ကြော်အိတ်ခွဲရယ်။ ဒါတွေကို ကြည့်ရင် ဝါးမည် ဘူးမည်။ ပြီးရင် လွယ်လိုက်တာ ဘေးထစ်ချလိုက်ရုံပဲ။ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့။

မနက်ကျ နော်ဖော့ တံမြက်စည်းလှည်းမှာပဲမို့ နည်းခင်းလေးပဲ ပွနေတာ ဘာအရေးလဲပေါ့။ ပုရွက်ဆိတ်လာ အဲကွန်းခန်းကလုံတော့ ပဲပုပ်နဲ့တွေ လှောင်ပိတ်မိနေတာတွေ မစဉ်းစား။ ပါးစပ်က ပွစိဗျစ်တောက်ပြောလျှင် “အေး

ပါကွာ ... မိန်းမရာ၊ မင်း ကိုယ့်ကို အပြစ်တွေ မမြင်တဲ့နေ့တွေများ တစ်နေ့လောက် ရှိချင်လိုက်တာ” ဘာညာနဲ့။

သူ့ အပြစ်မလုပ်တဲ့နေ့ ရှိမှ အပြစ်မမြင်တဲ့နေ့လည်း ရှိနိုင်မှာပေါ့။ သူကမှ အပြစ်နေ့စဉ်လုပ်နေတော့ အဲဒီအပြစ်မမြင်တဲ့နေ့လို့ ရှိပါတော့မလား။

“ကဲ ... ကိုမင်းဦးရေ”

“.....”

“ကိုမင်းဦး ... ကိုမင်းဦး”

လဲဝါက ခုတင်ခြေရင်းသွားကာ သူ့ခြေဖဝါးဆွဲကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။

“ကိုမင်းဦး ... ထ ... ထ”

“အင် ... ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းမ”

“ဧည့်သည်လာလို့”

ကိုမင်းဦးက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ကြီး လူးလဲထပြီးလျှင်

“ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအချိန်ကြီး ငါ့ဆီ ဘယ်ဧည့်သည်လာလဲ”

“ဘယ်အချိန်ကြီးလဲ၊ အမယ်လေး ... ဆယ်နာရီထိုးပေးတာကို”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်သူလာလို့လဲ မိန်းမရဲ့”

“ပင်လုံ ... ပင်လုံ”

“ပင်လုံ ! ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

“ပင်လုံ ဆိုတာ ခိုက်နဲ့ကြည့်နေတဲ့သူ၊ ခိုက်ရဲ့ချစ်သူ”

“ဪ ... အဲဒါ ကိုယ့်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ မိန်းမရယ်၊ မင်းဆီလာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အိုး ... ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းဆီ ကွက်ပြီးလာစရာလား၊ ဒီအိမ်လာလည်ပါတယ်ဆိုမှ ရှင်လည်းပါတာပေါ့၊ ရှင်ပါဧည့်ခံရမယ် ... ထ”

“အေးပါကွာ၊ အိပ်လို့ကကောင်းတုန်း၊ မိန်းမကတော့ကွာ”

“ရှင်ကတော့ နေဖင်ထိုးရင်တောင် နွေးတေးတေးနဲ့ ဇိမ်ပိုရှိတယ် ပိုအိပ်လို့ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ လူစား၊ ရှင့်ဖင်ကို အမြောက်နဲ့ထိုးမှ၊ ဘုဒ္ဓိဇာနဲ့ကော်မှ တော်ကာကျမှ”

“မိန်းမကလည်းကွာ၊ ဘာတွေ ပေါက်ကရ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဧည့်သည်ကြားရင် ရှက်စရာကြီး”

“ရှက်မနေနဲ့တော့၊ မြန်မြန်ထတော့ ထွက်တော့လေ”

ကိုမင်းဦးက အဆီပြန်သော အိပ်မုန်စုန်ဝါးရုပ်ကြီးနှင့်ပင် အိပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်ထွက်သွားပါသည်။ ဧည့်သည်က ဧည့်ခန်းထဲမရှိ။ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းမို့ တစ်ကွေ့ပတ်ကာ မီးဖိုဝါးရောက်သွားလျှင် နော်ဖော့ အကူအညီနှင့် ဟော့တ်ပလိတ်ကို သုတ်သင်ဆေးကြောနေတဲ့ ပင်လုံကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ ... လဲဝါ၊ မင်း ဧည့်သည်ကိုကွာ ဘာတွေလုပ်ခိုင်းထားတာလဲ”

ပင်လုံက မော့ကြည့်လိုက်ကာ ...

www.burmeseclassic.com

“အဟား ဟား ... မမလဲ့ မခိုင်းမိဘူး အစ်ကိုရဲ့”
 “ဟော့ထပ်ပလိတ် ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
 “ရှင်သွားမပြင်လို့ ပင်လုံက သွားပြင်ပေးမလို့”
 “ဘာဆိုလဲ၊ ဧည့်သည်က ဘာလို့ပြင်ပေးရမှာလဲ၊ ငါ့ဟာ
 ငါ ဖြည်းဖြည်းသွားပြင်မှာပေါ့ မိန်းမရာ”
 “အခုထက်ထိတောင် ဖြည်းဖြည်းပြင်မယ် ရှိသေးတယ်”
 “ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုလည်းမနိုး
 သေးတော့ စောင့်ရင်း အားနေတာနဲ့၊ ထမင်းစားပြီးမှပြန်
 မှာ အစ်ကိုရဲ့၊ အချိန်လည်း ရနေတော့ သွားပြင်ပေးလိုက်
 မလို့ပါ၊ အပန်းမကြီးပါဘူး”
 “မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ တစ်သက်လုံး ပြောစမှတ်တွင်ပြီး လုံးဝါ
 ပြောမဆုံး ဖြစ်နေပါ့မယ်၊ အိမ်က ဟော့ထပ်ပလိတ်ကို ငါ
 မပြင်လို့ ဧည့်သည်က ယူပြင်ပေးရတယ်ဆိုပြီး လူလာတိုင်း
 သူ ပြောတော့မှာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မလုပ်ပါနဲ့ ငါ့ညီရာ၊ ငါ
 သွားပြင်ပါ့မယ်”
 “ရှင် ဒီနေ့ပြင်မှာမို့လား”
 “အေးပါ၊ ဒီနေ့ ပြင်ပါ့မယ်”
 “ဒါဆိုပြီးရော၊ ပင်လုံ ထားလိုက်တော့”
 “အစ်ကိုက အလကား အားတွေနာနေတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး
 အစ်ကိုရဲ့”

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့၊ ကြည့်ဦး ... မင်းမီးဖိုကလည်း ခုမှ
 ကြေးသုတ်နေရတယ်၊ ဟုတ်လား”
 “ကြေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုနက ဖွင့်ထားတော့ မီးဖိုကလည်း
 ပူနေတာနဲ့ သယ်သွားဖို့ခက်လို့ ဖုန်လည်းစင်အောင် တစ်
 ခါတည်း ရေပတ်သုတ်နေတာပါ”
 “ကြေးက ကြေးပါကွာ၊ ငါ့သာ ယူသွားဖို့ သွားပြင်ဖို့
 ပြောနေတယ်၊ နော်ဖော့ကဖြင့် ကြေးတွေ ဖုန်တွေတောင်
 မသုတ်ရသေးဘူး၊ မီးဖိုရုပ်က ယူသွားရမှာ ရှက်စရာရုပ်၊
 ဟွန်း”
 “ဟုတ်ပ ... အဲဒီ နော်ဖော့ တစ်ယောက်လည်း အာပေါက်
 အောင်ပြောလည်း သူလုပ်ချင်တာပဲ၊ ရွေးလုပ်တာ၊ ရွှေ့လို့
 ရသမျှအလုပ် အကုန်ရွှေ့ထားတာပဲ၊ အိမ်ကိုက အပျင်းတို့
 ဂေဟာ ဖြစ်နေပြီ၊ သွား ... နော်ဖော့၊ တုတု သွားနှိုး၊
 မျက်နှာသစ်ပေးတော့၊ အဲဒီ နော်ဖော့လည်း ပြောသမျှ
 ဒီဘက်နားကဝင် ဟိုဘက်နားကထွက်၊ သူမေ့နေတာနဲ့ပဲ
 ဒီနေ့အဖို့ ပင်လုံသာ မလာရင် တစ်အိမ်သားလုံး ထမင်း
 တော်ဦးမယ်၊ မီးဖိုတွေက တစ်ခုမှ ချက်မရဘူးလေ ကိုမင်းဦး
 ရေ၊ ဒီဟာက ကျွိုင်ပြတ်၊ ဂက်စ်က ကုန်၊ ဒီနေ့အဖို့ ရှင်
 အားနာတဲ့ဧည့်သည်က ဝယ်လာပေးတဲ့ ဟင်းတွေနဲ့ပဲ
 ထမင်းစားရမှာ”
 “ဟာကွာ”
 “မဟာကွာနဲ့လေ၊ ရှင်ကြောင့်လည်း ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကဲ ... ကဲ ... တော်ပါတော့ မိန်းမရာ၊ ဧည့်သည်လာ တုန်း ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်တယ်ဆိုတာ ဧည့်သည် ကို ဘယ်လောက် အားနာစရာကောင်းထားသလဲ၊ ညီလေး ရာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားနဲ့ကွာ၊ လဲဝါက ဒီလိုပဲ ဝသီ ပါနေတယ်”

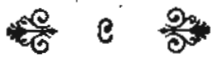
ကိုမင်းဦး ပုံသဏ္ဍာန်က ပင်လုံကို တကယ်အားနာနေ ပုံပင်။ ကိုမင်းဦးဟာ စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့သူလို ပင်လုံ မှန်းဆနိုင် ပါသည်။ ပျင်းတတ်တာ အချောင်ခိုတာတွေ ခိုက်ထဲက ကြားဖူး ခဲ့ပေမယ့် အဲဒီ အားနည်းချက်ကလွဲရင် ကိုမင်းဦးဟာ လူကောင်း တစ်ယောက်ပင်။

အနေအထားတွေကိုကလည်း ဒီလိုပဲ တွန်းပို့ခဲ့သလို ဖြစ်သွားသလား။ အပျိုဘဝကတည်းက ဆိုင်ဖွင့်ခဲ့တဲ့ မလဲဝါက အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့လည်း မိဘအမွေပေးတဲ့ ဝင်ငွေကြီးမားတဲ့ ထိုဆိုင်ကိုပဲ ဦးစီးဆက်လုပ်နေတော့ အဓိက စီးပွားရှာသူ ဖြစ်ခဲ့ ရတာပင်။ ကိုမင်းဦးက အရင်ကတော့ ကွန်ပျူတာဝန်ထမ်းတစ် ယောက်လို ဆိုသည်။ ကလေး ရလာပြီးတော့ ဝင်ငွေနည်းပါးတဲ့ ကိုမင်းဦးကပဲ အလုပ်က ထွက်ခဲ့ရကာ သူ့ကွန်ပျူတာပညာက လည်း အိမ်မှာ ဂိမ်းမိဆော့ဖို့ပဲ အသုံးဝင်တော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်မှာနေ၊ မိန်းမဈေးပို့၊ ဈေးကြို၊ ကလေးထိန်း၊ ဓာတ်ဆီတည့်။ ဒီလူတစ်ယောက် ဒီလို အပျင်းတစ်သွားတာဟာ လည်း ပျင်းဖို့အခြေအနေတွေက ဖန်တီးခဲ့တာလည်း ပါသည်။

ကိုမင်းဦး မီးဖိုထွက်ပြင်တုန်းလည်း ဘေးကအဖော် လိုက်သွားပေးတဲ့ ပင်လုံဟာ မလဲဝါဘက်က စကားတွေရော၊ ကိုမင်းဦးဘက်က စကားတွေရော ကြားရကာ ဗဟုသုတနှစ်မျိုး ရတယ်ဆိုရတော့မှာပင်။

www.burmeseclassic.com

“ငါ သေချာမြင်လိုက်တာကို၊ အက်စ်အီးလီမိတက်အဖြူ ရောင်ကားနဲ့တော့၊ အဲဒီမိန်းမက မောင်းတာ”

ခိုက်က အလုံးကြီးကျသွားသူလို စိတ်အေးသွားတဲ့

အပြုံးနှင့် ...

“မမဝင်နီရယ်၊ အဲဒါ ခိုက် သူငယ်ချင်းပါ၊ အိမ်ထောင် သည် ကလေးအမေ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ရှင်က ရှင်ကောင်လေး အပြစ်အနာအဆာ ကို ဖုံးချင်တာနဲ့ပဲ ရှင်သူငယ်ချင်း ဖမ်းလုပ်နေပြန်ပြီထင် ထယ်၊ ရှင်သူငယ်ချင်းနဲ့ ပင်လုံက တွဲခတ်စရာလား”

“တွဲခတ်တာမှ မဟုတ်တာ မမဝင်နီကလည်း”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ခိုက် သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီသုံးယောက် က အိမ်ထောင်သည်တွေလေ၊ မမဝင်နီနဲ့တောင် တစ်ခါ

တစ်ရုံ အမှတ်တမဲ့ ဆုံဖူးပါလိမ့်မယ်၊ မမဝင်နီ မမှတ်မိလို့ နေပါလိမ့်မယ်၊ သူတို့သုံးယောက်က ပင်လုံကို သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေကိုနမူနာပြုပြီး အိမ်ထောင်ရေးအဘိဓမ္မာ တွေ ပို့ချကြမလို့”

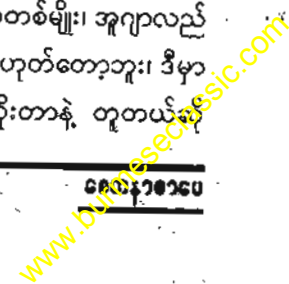
“အို ... အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ”

“သိပါဘူး မမဝင်နီရယ်၊ သူတို့ကတော့ ခိုက် အတွက် လုပ်ပေးကြတာပါ၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ က ပင်လုံထို့အပြင် အနီးကပ် လက်ချာတွေ ပို့ချနေကြ တာလေ”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်လို့ ရှင်က ထင်လို့လား”

“ခိုက်လည်း မသိဘူးလေ၊ ခိုက်ကတော့ ဘာမှနားလည် တာမှ မဟုတ်တာ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ယောက်ျားတွေ ဟာ ဘယ်လို အားနည်းချက်တွေ ရှိတတ်တယ်ဆိုတာတွေ၊ ပြီးတော့ ပင်လုံကို ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုထိုင် ဘယ်လိုလုပ် ဆိုတာတွေ၊ ဘာတွေပြောဆို ပညတ်ရမယ်ဆိုတာ ခိုက်မှ မသိတာ”

“ကောင်ကလေးတော့ ကြားထဲကနေ လည်ကုန်တော့မယ်၊ ဟိုအိမ်ထောင်ကိုမြင်တော့ သင်ခန်းစာကတစ်မျိုး၊ ဒီအိမ် ထောင်ဆီရောက်တော့ သင်ခန်းစာကတစ်မျိုး၊ အူဂျာလည် ပြီး ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမယ်ကို သိမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီမှာ ခိုက်ရဲ့၊ အိမ်ထောင်ပြုတာဟာ ထိထိုးတာနဲ့ တူတယ်ဆို

တာ အမှန်ဆုံးပဲ၊ ကံသက်သက်ပဲ၊ တွက်ယူလို့ကို မရပါဘူး၊ ကံဆိုးရမယ့်သူလက်ထဲ သူ့ဌေးသားရောက်လည်း သုံးဖြန်းပစ်ပြီး အမွေတွေကုန် ကြွေးတွေတင် အရက်သမားဖြစ် ဖြစ်ကုန်မှာပဲ”

“ကံတစ်ခုတည်းတော့ ဟုတ်ပါ့မလား၊ မမဝင်နီရယ်၊ ကံကလည်း ကံပေါ့၊ ကိုယ့်ကလည်းပဲ ကံကိုချည်းယုံပြီး မျက်ကန်းတောတိုး ဆုံးဖြတ်လို့ ရပါ့မလား၊ ကိုယ့်ရဲ့ဉာဏ်လေးလည်းသုံးပြီး ရွေးရဦးမှာပေါ့၊ ခုလိုလုပ်တာကလည်း ကိုယ့်အလှည့်ကျ အမှားနည်းအောင် မပြေလည်မှုနည်းအောင် ဝီရိယစိုက်ထုတ်ပြီး လေ့လာမှတ်သားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကံရော ဉာဏ်ရော ဝီရိယရောပေါ့”

“အင်းလေ ... ကိုယ့်ဘက်က ကောင်းအောင်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်တာကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ကောင်းစေချင်လို့ လုပ်ကာမှ ဆေးအတွက်လေး ဆိုသလို ပိုဆိုးသွားမှာ စိုးရတာ”

ခိုက်သည် ငိုငိုငိုငိုကလေး မှိုငိုနေမိပါသည်။ ဆရာများ သားသေတော့ ဖြစ်တော့မည် ထင်သည်။ ခုချိန်ထိတော့ ခိုက်တစ်ယောက် ချစ်သူရှိနေပြီ၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ရည်ရွယ်သည် ကြားကြသူတိုင်းသည် ဘယ်လိုဟဲ့ ဘယ်ဝါဟဲ့နှင့် ဆရာလုပ်ချင်သူသာ များနေပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့်လည်း ကောင်းမယ်ထင်ရာ အကြံပြုနေကြပါသည်။

“ကဲ ... ဒါတွေက ထားပါတော့၊ သူ့အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နမူနာယူသင့်တာယူ၊ သင်ခန်းစာယူသင့်တာယူရမယ့် အထဲမှာ သူ့နဲ့နှစ်ယောက်တည်း ကားတစ်စီးနဲ့ လျှောက်လည်ဖို့ ပါလား”

မမဝင်နီဟာ သူ ခင်မင်လှတဲ့ ပင်လုံကို အတော်ကို ခိုနေပါသည်။ ခိုက်လည်း စိတ်ညစ်လှသည်။ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ ခိုဝါနှင့် ပင်လုံကို သဝန်တိုဖို့ ခိုက်တွင် စိတ်ကူးလေးနည်းနည်း တောင်မရှိ။

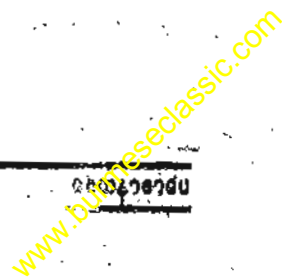
ဒါပေမဲ့ မမဝင်နီက ဒီလိုပြောလာတော့ စိတ်တွေ ချိတ်ရသည်။

“အိမ်ထောင်သည် ကလေးအမေသာ ဆိုတယ်၊ ဒီအမျိုးသမီးက ခပ်မိမိနော်၊ နေကာမျက်မှန်ကြီးနဲ့ ကားမောင်းနေပုံက ဟော့ရှေ့ပဲ၊ ဝတုတ်ဘုတ်ပြီလည်း မဟုတ်ဘူးနော် သွယ်သွယ်ပဲ၊ နှစ်ယောက်သား ရယ်လို့ မောလို့၊ ဒီလိုပဲ အပျော်ခရီး ထွက်နေစရာလား၊ ဒါအိမ်ထောင်ရေးလက်ချာတွေ ပေးနေတာလား”

“ခိုက်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း အရင်းအချာတွေပါ မမဝင်နီရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“တိတိ ... တိတိ”

ဖုန်းမြည်လာ၍ ခိုက်က စကားပြတ်သွားတာကို ဝမ်းသာအားရနှင့် ဖုန်းကိုမြန်မြန်ပဲ ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“မမခိုက်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မမ ... စိမ့်ပါ မမ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ စိမ့်”

“ပင်လုံများ အနီးအနားမှာ ရှိလားလို့ပါ မမ၊ ပင်လုံက အခု ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ကို တစ်ရက်ခြားသွားတာလို့ ပြောထား ဒီနေ့က ဒဂုံစင်တာမှာ ရှိရမယ့်ရက် ဖြစ်နေတယ်လို့ သူ့ဆီဖုန်းဆက်နေတာ၊ ဖုန်းပိတ်ထားတယ် မမခိုက်နဲ့ အဲဒါကြောင့် မမခိုက် ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်လိုက်တာ။ သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ့ဖို့ ဘာပစ္စည်းလဲမသိဘူး လို့ကြိုတည့်ပေးလိုက်တာ၊ လူကြိုက ဒီနေ့သွားယူမှရတဲ့ မနက်ဖြန်ဆိုရင် သူ့ဖို့ပြန်ပြီ”

“ပင်လုံ ဒီမှာမရှိဘူး စိမ့်ရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဘယ်သွားနေလဲ မသိဘူးနော်”

“မလည်း သေချာမသိဘူး စိမ့်ရယ်၊ ဖုန်းဆက်လို့ရတော့ စိမ့်ဆတ်တဲ့ အကျိုးအကြောင်း သူ့ကိုပြောပြလို့ မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပဲနော် မမခိုက်”

“ဟုတ်”

ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်နှင့် မမဝင်နီက ...

“စိမ့်ဆိုတာ ပင်လုံအစ်မမို့လား”

“ဟုတ်တယ် မမဝင်နီ”

“ဘာလဲ ... ပင်လုံ ပျောက်နေတယ်ပေါ့”

“ဘယ်သွားနေလဲ မသိလို့ကွဲ့”

“ရှင့်သူငယ်ချင်းနဲ့ပဲနေမှာ၊ ရှင့်သူငယ်ချင်းဆီ ဆက်ကြည့်ပါလား”

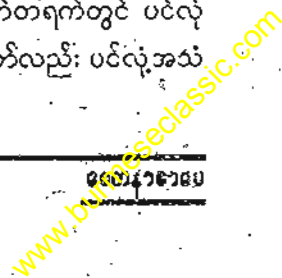
ခိုက်က နာရီတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဆယ် နေ့ရှိ။ တကယ်ပဲ လဲဝါနဲ့များလား။ လဲဝါက သူ့စကော့ဈေးဆိုင် ဆီ ဆယ့်တစ်ခွဲ ဆယ့်တစ်မှ စဖွင့်တာဖြစ်သည်။ စိမ့်စကားထဲ ပင်လုံက ပြည်လမ်းဆိုင်နဲ့ ဒဂုံစင်တာကို တစ်ရက်ခြားတစ် ညှိစီထိုင်မည် ဆိုပေမယ့် မနေ့တစ်နေ့က ဒဂုံစင်တာလာထိုင် မယ့်ရက်မှာလည်း ပင်လုံ ဒဂုံစင်တာ ရောက်မလားနဲ့။

ခိုက်က ပြည်လမ်းဆိုင်မှာ ထင်နေတာ။

ခိုက်သည် စိတ်လေးစနောင့်စနင်းနှင့် လဲဝါရဲ့ဖုန်းကို ချိန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

ထူးသံက ယောက်ျားသံ။ ရုတ်တရက်တွင် ပင်လုံ ကိုင်ထူးလိုက်တာလားလို့ ထူပူသွားသော်လည်း ပင်လုံအသံ ချစ်တယ်ဟု ထင်လိုက်၍ ...

“ကိုမင်းဦးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“လဲ့ဝါရော၊ ခိုက်ပါ”

“ဪ ... လဲ့ဝါက အိမ်မှာဗျ၊ ကျွန်တော်က အပြင်ထွက်လာလို့ ဖုန်းယူလာတာ၊ အိမ်က အိတ်စိတ်နံ့ရှင်းဖုန်းနံ့ဆက်လိုက်လေ၊ ခင်ဗျားသုဿချင်း ရှိတယ်”

“ဪ ... မဆက်တော့ပါဘူးလေ၊ ကျွန်မက ပင်လုံမှာ အဲဒီရောက်နေလား ဆက်ကြည့်တာပါ”

“ပင်လုံလား၊ ရောက်နေတယ်လေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ရှိတယ် ပြောမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူ့ဖုန်းက ပိတ်ထားလို့”

“သူ့ဖုန်းကို ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာပဲ ပလပ်တပ်ပြီး ချာသွင်းထားတယ်ဗျ၊ သူ့ခမျာဗျာ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စနဲ့ ဒီအိမ်ကိုစောစောလာပေးရတာ ဖုန်းချာဂျင်သွင်းမလာရဘူး အဲဒါကြောင့် အိမ်မှာပဲ သွင်းထားရင်း ထားခဲ့တယ်”

“ဪ”

“ကိုင်ထား မခိုက်၊ ပင်လုံကို ပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်”

ချက်ချင်းပင် အသံတစ်ခု ပြောင်းသွားကာ

“မမခိုက်”

“ပင်လုံ”

“ဘာလဲ မမခိုက်၊ မမခိုက် ဆက်တယ်ဆိုတော့ လန့်သွားတာပဲ၊ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ”

“စိမ့် ဆက်တယ် ပင်လုံ၊ ပင်လုံ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆီက လူကြုံပစ္စည်း ဒီနေ့ ယုံဖြစ်အောင် ယူရမယ်၊ အဲဒါ စိမ့်ဆီ ပြန်ဆက်လိုက်ပါဦး”

“ဪ ... မင်းမင်းဆီက လူကြုံထင်တယ်၊ ကျွန်တော်က မမလဲ့တို့အိမ်မှာ ဖုန်းကိုချာဂျင်သွင်းခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဖုန်းပိတ်နေတာ၊ အခု ကိုမင်းဦးနဲ့လေ၊ ကိစ္စလေးတစ်ခု အဖော်လိုက်ပေးနေတာ”

“အင်း ... အင်း၊ ပင်လုံနဲ့ စကားပြောချင်သေးတယ်”

“ကျွန်တော် ဒီကပြီးရင် ဒဂုံစင်တာ လာခဲ့မယ်၊ မမခိုက် ဘယ်မှာရှိမလဲ၊ တခြားမှာဆိုရင်လည်း အဲဒီကို လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“ဒဂုံစင်တာကပဲ စောင့်နေမယ်”

“ထမင်းစားချိန်လောက် လာခဲ့မယ်နော် မမခိုက်”

“အင်း ... အင်း”

“မမခိုက် ... ချစ်တယ်”

ပင်လုံလေသံက တိုးပေမယ့် ခိုက်က မျက်နှာလေး

နိုးကာ ...

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ ဘေးမှာ ကိုမင်းဦး ရှိတာလား”

“အောင်းဟင်း ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်ချစ်တာပဲဟား၊ ဘေးမှာလူရှိရှိ မရှိရှိ ချစ်တာပဲ”

“ကဲ ... တော်ပြီ၊ ဒါပဲ”

ခိုက်က ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်မှာတဲ့လဲ ပင်လုံက”

“အဲဒီသူငယ်ချင်းရဲ့ယောက်ျားနဲ့ အပြင်တစ်နေရာ သွားတာ မမဝင်နီ”

“မိန်းမနဲ့တစ်မျိုး ယောက်ျားနဲ့တစ်မျိုး ပင်လုံတော့ ဘာကြောင့်ကို ပုဂံရမယ်မှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်တော့ဟေ့”

မမဝင်နီကလည်း တစ်မျိုး။ မမဝင်နီ သူ့ဆိုင်ဘက် ပြန်သွားတဲ့အခါ ခိုက်သည် နားလေးတကြည့်ကြည့် ပင်လုံကို မျှော်နေမိပါတော့သည်။

“ဟိုတစ်နေ့က လဲဝါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သွားတာကော ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

“ဪ ... အဲဒါက သူ့ကုန်သည်ကို ငွေချေဖို့သွားရတာ၊ မမလဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားပေးတာ”

“ကိုမင်းဦးက ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

“အဲဒီနေ့က တုတုတို့ မူကြိုက ဘာပွဲလဲ မသိဘူး၊ ပွဲလေး တစ်ခုလုပ်တယ် မမရယ်၊ မိဘလိုက်ခဲ့ရမယ် ဆိုတော့ ကိုမင်းဦးနဲ့ တုတုကို အဲဒီမူကြိုမှာ ဝင်ချခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ မမလဲ့က ငွေကိစ္စ ထွက်လာတာ”

“အဲဒီကို ပင်လုံ ပါဖို့လိုလို့လား”

“မမလဲ့ကတော့ ခေါ်ဖို့အားနာနေပါတယ်၊ ခါတိုင်းတော့ ကိုမင်းဦးနဲ့သွားတာပေါ့၊ ဟိုမှာက ယောက်ျားတွေ မမခိုက်ရဲ့၊ ပိုက်ဆံလာချေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ရှိပေမယ့် အသက်ငါးဆယ်လောက် လူကြီးတွေ။ မမလဲ့က ငယ်သေးတာဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖော်ပါတာ တင့်တယ်တယ်၊ ကျွန်တော်တောင် စဉ်းစားနေတာ၊ ဒီအလုပ်မျိုး မမခိုက်နဲ့တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့၊ မမခိုက်က စကားပြောတာက အစ ချိုချိုအေးအေးကလေး၊ မမလဲ့ကတော့ ပြောရဲဆိုရဲ ဒေါင်းတိမောင်းတိနဲ့လေ”

“မမဝင်နီက လဲဝါနဲ့ ပင်လုံကို တွေ့လိုက်လို့ တို့ကိုလာတိုင်နေတာ”

“အာ ... ဒီမမဝင်နီကြီးကလည်း၊ ကျွန်တော့်ကို မိန်းမ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွဲတွေ့ရင် မသင်္ကာဖြစ်စရာလား၊ အလုပ်ကိစ္စဖြစ်မယ်တော့ မတွေးဘူး”

“ဒီလိုပဲ မြင်တဲ့လူတွေဆိုတာ ဟိုတွေ့ ဒီတွေ့ တွေးကြမှာပဲလေ”

ပင်လုံက ခိုက်ရဲ့ မျက်နှာညိုညိုလေးကို ကြည့်

ရင်း...

“မမခိုက်က ကျွန်တော် အဲလိုသွားလို့ စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“လဲ့ဝါနဲ့ မင်းနဲ့ ကိစ္စရှိလို့ ဘယ်ကိုအတူသွားသွား မ၊ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်စရာလား၊ မင်းကိုလည်း ယုံတယ်၊ လဲ့ဝါကို ပိုတောင်ယုံဆေးတယ်”

“အာ ... မမခိုက်ကလည်းကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ယုံလို့ယုံတယ် ပြောတာပဲဟာ၊ အခုက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တာက သူတို့အိမ်ကို တစ်ခါ နှစ်ခါသွားလိုက်ရင် ကိစ္စက မပြီးဘူးလား၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ မကြာခဏ သွားနေရမှာလဲ၊ သူတို့ရဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေကို ဝင်ကူနေရမှာလဲ”

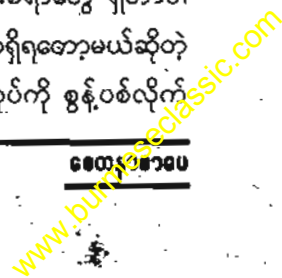
“ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက်ကြီး ဆက်ပြီးသွားမနေချင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မမလုံက ပင်လုံ ဘယ်နေ့လာဦးမလဲ ခေါ်လိုက်၊ ကိုမင်းဦးက ပင်လုံရေ ဟိုနေ့လာခဲ့ပါလား”

ချိန်းလိုက်နဲ့၊ ဒီညနေတောင် ကိုမင်းဦးက သူတို့အိမ်မှာပဲ ဘိယာလာသောက်ပါ ခေါ်ထားတယ်”

“အမယ်လေး ... အိမ်ထောင်ရေးတွေ အကဲခတ်လေ့လာဖို့ စိစဉ်ပါတယ်၊ သူတို့ဟာက ပျော်ပွဲစားထွက်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကဲ ... မင်း ဘာတွေရော ဗဟုသုတသင်ခန်းစာတွေ ရသလဲ ပင်လုံ၊ ပြောပါဦး”

“ဒါ မမ သွားစေချင်လို့ ကျွန်တော် စ၊သွားရတာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ လူမှုရေးတွေ ယဉ်ကျေးမှုတွေက ရှိသေးတော့ သူတို့လာစေချင်တာကို မလာတော့ဘူး၊ မအားတော့ဘူးလို့လည်း ငြင်းပစ်ဖို့ ခက်တာပေါ့၊ သင်ခန်းစာတွေကတော့ အများကြီး ရတာပေါ့၊ ပါးစပ်နဲ့ပြောပြဖို့ မလွယ်တဲ့ စိတ်မှာပဲ သွားထိပြီး သွားသိတဲ့ သင်ခန်းစာမျိုးတွေ အများကြီးပဲ ...

မမလဲ့ ခမျာလည်း ပင်ပန်းရှာတာပဲ၊ စီးပွားရေးမှာ ရော အိမ်တွင်းမှုရေးမှာရော တာဝန်တွေ သိပ်များရှာတယ်၊ ကျွန်တော့်အလှည့်ကျ အပြင်မှာလည်း စီးပွားရှာနေတဲ့ မမခိုက်ရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ အဲသလောက် တာဝန်တွေ မပီစေရဘူး၊ ကိုမင်းဦးဘက်ကလည်း သနားစရာတွေ ရှိတာပဲ၊ ကလေးကြောင့် တစ်ယောက်က အိမ်မှာရှိရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အခါမှာ ဝင်ငွေနည်းတဲ့သူက သူ့အလုပ်ကို စွန့်ခွာလိုက်

ရတာဟာလည်း လမ်းမှန်တော့ လမ်းမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအပေါ်မှာ သူ့ခံစားချက်ကတော့ ရှိသေးတာပေါ့ ...

ဒါကို လုံးဝမဖော်ပြဘဲ မျှသိပ်ထားပြီး အလိုက် သင့်နေရာတာပဲလေ။ မမလဲ့ ပြောနေတဲ့ မပြောရင် မလုပ်ဘူး။ ပျင်းတယ် ဆိုတာကလည်း အိမ်မှန်စွာတွေကို ကိုမင်းဦးက သူ ဖိလ်မလာတော့ တက်တက်ကြွကြွ မလုပ်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော် အခု ကိုမင်းဦးကို အိမ်ကခွာ စရာမလိုဘဲ ဝင်ငွေရနေမယ့် အလုပ်တစ်ခုနဲ့ ဒီနေ့ပဲ ဆက်စပ်ပေးခဲ့တယ်”

ပင်လုံ့ မျက်နှာက စိတ်ချမ်းမြေ့၍ ကြည်လင် တောက်ပနေတာကို ခိုက်က စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

“တစ်ရက်ကို တစ်ခေါက်လောက်ပဲ အပြင်ထွက်ဖို့လိုတယ် ဒါကလည်း တုတုကို သူ ကြိုဖို့ပြီး ခဏသွားလို့လည်း တယ်။ မမလဲ့ကို ဈေးပို့ပြီး ခဏသွားလိုက်လည်း ရတယ် ကျန်တာက ဖုန်းတွေပဲ ဆက်နေရမှာ။ လွယ်လွယ်ပြောရတော့ ပစ္စည်းတို့ ငွေတို့ကို ဒီလက်ကနေ ဟိုလက်လွှဲကြားက တာဝန်ယူ လွှဲပေးရတဲ့ အလုပ်ပဲ။ ကိုယ်လုပ်အလည်း မလိုဘူး။ ပါးစပ်ပဲ စိုက်ရမှာ။ မလဲ့ကို မမိပေမယ့် သူ့အရင် ကွန်ပျူတာဝန်ထမ်း အလုပ်ထက်တော့ သုံးလေးဆ ပိုဝင်မှာပဲ။ သူ ဉာဏ်ရှိရင် ရှိသလောက် ငွေကတိုး

ဝင်မှာ။ ဒီနေ့ဆို ကိုမင်းဦး အတော်ပျော်နေတယ်။ အိမ်ကလည်း မကွာဘူးဆိုတော့ မမလဲ့လည်း သဘောတူတယ် ...

အဲဒါကြောင့် ညနေကျ ဘီယာသောက် ခေါ်တာ၊ မမခိုက်လည်း လိုက်ခဲ့ပါလားနော်”

ခိုက်က ပြုံးနေပါသည်။ ပင်လုံ့ကိုလည်း သဘောကျနေမိသည်။

“ဘာတွေ ပြုံးနေတာလဲ မမရဲ့”

“စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဘာလဲ”

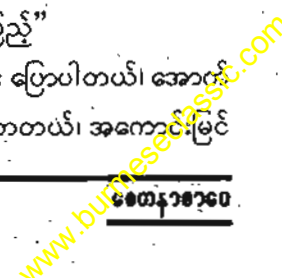
“ခုဟာက မင်းကို သူတို့က ပညာပေးဖို့ သင်ခန်းစာပေးဖို့ လုပ်နေတာ မဟုတ်လား။ တကယ်တမ်းမှာ သူတို့က ပညာပေးရတာလား မင်းက သူတို့ကို ပညာပေးရတာလား လို့ပါ ပင်လုံ့ရယ်”

“ကျွန်တော်က ပညာမပေးပါဘူး။ ကူညီတာပါ”

“လဲ့ဝါက မင်းကို ဘာပြောလဲ”

“မမလုံ့က ကျွန်တော့်ကို အလွန်းကောင်းတဲ့ မှတ်ချက်တွေပဲ ချတယ်။ မမ မယုံရင် မေးကြည့်”

“ဟိုတစ်နေ့က တစ်ခါဖုန်းပြောရင်း ပြောပါတယ်။ အောက်သက်ကြတယ်။ ဖင်ပေါ့တယ်။ မျှတတယ်။ အကောင်းမြင်

စိတ်ရှိတယ်၊ အပျင်းမကြီးဘူး၊ စည်းကမ်းလည်းရှိတယ်၊ စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တယ်၊ စိတ်လည်းရှည်တယ်၊ အို ... စုံလို့ပါပဲ၊ မကောင်းတာ တစ်ချက်မှ မပါပါဘူး ...

သူ စိတ်ကူးတာက ပင်လုံကို ကောင်းတဲ့ပုံစံလေး တစ်ခု ပုံသွင်းပေးဖို့ ရည်ရွယ်တာတဲ့၊ ခုတော့ သူတို့က ပုံသွင်းပေးဖို့ မလိုဘဲ၊ ပင်လုံကသာ သူတို့ကို ညွှန်ကြား ပုံသွင်းခဲ့ရဦးမှာတဲ့၊ ပင်လုံဆီမှာပဲ အတုခိုးစရာတွေ ပိုများ နေသတဲ့”

ပြောပြနေတဲ့ ခိုက် မျက်နှာလေးက ဂုဏ်ယူကျေနပ် ခြင်းနှင့် ဝင်းပနေသလို နားထောင်နေတဲ့ ပင်လုံမျက်နှာလေးက လည်း ရွန်းတောက်နေပါသည်။

“အိမ်တို့ကျတော့ ပုံစံတစ်မျိုး ပင်လုံရဲ့၊ မနေ့ကတောင် ဖုန်းဆက်မေးနေတယ်၊ လဲ့ဝါရဲ့ မွမ်းမံသင်တန်းကနေ ပင်လုံ မဆင်းရဲသေးဘူးလားတဲ့၊ လဲ့ဝါ သင်တန်းပြီးရင် သူ့သင် တန်းနော်တဲ့”

“မအိမ်ဆီလည်း သွားလိုက်တော့မယ်လေ၊ သုံးယောက်လုံး ဆီ စုံအောင်နဲ့ပြီးရင် ပြီးပြီမို့လား၊ မမလဲ့ဆီမှာတော့ ကျွန်တော်က ဂုဏ်ထူးတောင် ထွက်နေပြီ၊ မြန်မြန်ပြီးမှ မြန်မြန်နီးရမှာ”

“အမယ် ... မြန်မြန်နီးရဦးမယ်တဲ့”

“မနီးလို့ ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ၊ နှစ်ဖက်မိဘလည်း အိုကေနေ တဲ့ဟာ။ ဝါမဝင်ခင် လက်ထပ်မယ် မမခိုက်ရာ ... နော်”

ခိုက်က သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်နှင့် ခေါင်းလေး ဖြည်းဖြည်းယမ်းရင်း ...

“မ,စဉ်းစားပါဦးမယ် ပင်လုံရယ်၊ ဆုံးဖြတ်လို့ မရသေးပါ ဘူး”

ပင်လုံက ခိုက်ကို မချင့်မရဲကြည့်ရင်း သက်ပြင်း တစ်ချက် မှုတ်ထုတ်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

ဝင်းအိမ်စံရဲ့ ခင်ပွန်းသည် ကိုထိန်လင်းအောင်ဟာ ပေါင်းသင်းခင်မင်ဖို့ရာ လွယ်ကူသည့်လူစားမျိုး မဟုတ်ပါ။ မဖော် ရွေ့တတ်တဲ့ လူစားမျိုးပင်။ သူက မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် နှစ်ယောက် စပ်တူ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဆိုင် ဖွင့်ထားတဲ့သူဖြစ်ရာ နံနက်ကိုးနာရီ ဆိုရင် အလုပ်ကို ထွက်သွားတတ်ပြီကိုသိ၍ ပင်လုံက သူ့နဲ့လည်း တွေ့လို့ရအောင် မနက်ရှစ်နာရီလောက် ရောက်သွားပါသည်။

တကယ်တော့ မမခိုက်ရဲ့ သူငယ်ချင်း အိမ်ထောင်တွေ ကို သူ ထဲထဲဝင်ဝင် ပတ်သက်လေ့လာဖြစ်သည်မှာ သူကိုယ်တိုင် ရဲ့စိတ်ထဲကကို လိုလိုလားလား ရှိလို့ပင်။

“နင်တို့ လက်မထပ်ခင် ပင်လုံကို ငါတို့ နည်းနည်းပါးပါး ဝိုင်းပြီး လက်ချာရိုက်ရဦးမယ်၊ ငါတို့အိမ်တွေဆီကို တစ် ယောက်တစ်လှည့် လွှတ်ပေး”

ဒါကလည်း မမလဲ့ဝါ စ၊ လိုက်တဲ့စကား။ ဒီစကား ကြောင့် မမခိုက်ကလည်း သူ့ကိုသွားဖို့ လွှတ်တယ်ဆိုပေမယ့်

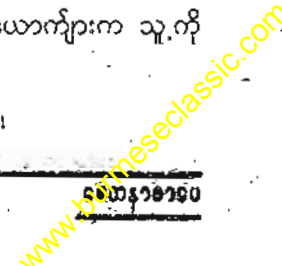
တကယ်တမ်းက သူက မသွားလိုရင် ထိုစကားကို အနောက် အပြောင်စကားတစ်ခုလိုဖြစ်အောင် လျှော့ချလိုက်ပြီး သူ ငြင်းဆန် ရင် ဘယ်သူကမှ ဇွတ်ခေါ်မှာ မဟုတ်ပါ။

သူ့ကိုက အဲဒီအိမ်ထောင်တွေကို မြင်တွေ့လေ့လာ ချင်တာ။ ပင်လုံရဲ့အရင်းနှီးဆုံး ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်ဟာ အိမ်ထောင်မပြုကြသေးပါ။ ဒီတော့ အဲဒီဘက်ကနေ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရနိုင်။ မမခိုက်ဟာ အိမ်ထောင်ပြုရမှာကိုပဲ ချောက်ချားစရာ တောကြီးမျက်မည်းတစ်ခုထဲ တိုးဝင်ရတော့မှာ သို့လို့ ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်နေတာမို့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အိမ်ထောင် ရေးတွေကို လေ့လာချင်တာ။

ဘယ်လောက်တောင် ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်ချင်စရာ ဖြစ်နေလဲလို့။ ပြီးတော့ ပင်လုံ ကိုယ်တိုင်က အစစအရာရာကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အစီအစဉ်ချပြီး လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့် သည်း ရှိပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ ဒီကိစ္စကို တာဝန်တစ်ရပ် ထားပြီး ဆောင်ရွက်နေတာပင်။

“ပင်လုံ .. အိမ်က သူ မကျေနပ်ရင်သာ ကိုလင်းကို ကွယ် ရာမှာ ဗျစ်စိဗျစ်စိတွေ ပြောနေတာ၊ နေ့တင်ကျရင် ကိုလင်း ကို သူ ကြောက်ရတယ်နော်၊ ရှိန်တယ်၊ ပင်လုံ နည်းနည်း ကြည့်ပြီး ဆက်ဆံ၊ ဒေတာကြာ သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို ပြဿနာလုပ်နေဦးမယ်”

မမခိုက်က ကြိုမှာလိုက်သည်။

ပင်လုံ ဘဲလံတီးလိုက်ချိန်မှာ တံခါးလာဖွင့်တဲ့ အိမ်ဟာ ပင်လုံကိုမြင်လျှင် မျက်ခုံးပင့် မျက်လုံးပြူး အံ့ဩနေပြီး လျှင် ...

“ဟင် ... ပင်လုံ”

“အံ့ဩနေလား မမအိ၊ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ လာခဲ့မယ်လို့ မမအိဆီ သောကြာနေ့က ဖုန်းဆက်ထားတယ်လေ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား။”

အိမ်သည် ကိုယ်နဲ့စိမ်းသေးတဲ့ ပင်လုံကို အားလည်း နာ၍ ...

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ လာ ... လာ ... ဝင်”

လဲ့ဝါထံ အိမ် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်တော့ လဲ့ဝါက ပင်လုံဟာ တစ်ဖက်သား နေရဆိုင်ရမခက်အောင် အလိုက်သင့် နေပေးတတ်တဲ့နေရာမှာ အလွန်တော်ကြောင်း၊ သူ့ကို ဘာမှအာ နာစရာမရှိဘဲ လူရင်းလိုသာ တန်းပြီးဆက်ဆံချလိုက်လို့ ဆိုသည်။

တကယ်တော့ အိမ်သည် လဲ့ဝါ ဦးစောင်အစဆွဲထုတ် လာ၍သာ ထိုအစကို ရောယောင်ဆွဲကာ လိုက်ပါရတာဖြစ်ပြီး ဒီကိစ္စအပေါ် သိပ်တတ်တက်ကြွကြွ ရှိလှတာ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ကိုယ်တည်း အဖျိုးကြီးအဖြစ် ကျန်ရစ်နေတဲ့ ခိုက် တစ်ယောက် လက်ထပ်တော့မည်လို့ ရည်စူးနေတဲ့ ယောက်ျားဟာ ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးလဲ ဆိုတာတော့ အကဲခတ်လို သိလိုသေးတာ အမှန်ပင်။

“မနက်ပိုင်းဆိုတော့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလား မမအိ”
“နည်းနည်းပါ၊ ပင်လုံ ခဏထိုင်ဦးနော်”

ဒီအချိန်ဟာ အိမ် အလုပ်ရှုပ်တဲ့အချိန်။ ရှစ်နာရီ ဆယ်ငါးမှာ ကျောင်းကားပေါ် တင်ပေးရမယ် နှစ်တန်းကျောင်းသူ သမီးကြီးအတွက် ထမင်းဘူး ခြင်းတောင်း အသင့်ပြီးရမည်။ ရှစ် နာရီလေးဆယ်လောက်မှာ အိမ်ကထွက်ပြီး ဆိုင်ကိုသွားမည့် ခင် နန်းသည် ကိုလင်း အတွက် ထမင်းချိုင့် ထည့်ပေးရမည်။ ပြီးရင် ဘိုးနာရီအတိမှာ ဒီနားက မူကြိုကို လိုက်ပို့ရမယ့် သားအငယ် သားအတွက် ထမင်းဘူး ခြင်းတောင်း။

စိကာစဉ်ကာ ဆက်တိုက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထည့်ရ တာတွေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အဖို့တော့ သားငယ်ကို မူကြိုမလွှတ်။ သားငယ်က ကိုယ်ပူနေသည်။ အိမ်မှာ အိမ်တို့မိသားစုနှင့်အတူ မေမေက လိုက်နေပါသည်။ အိမ် အထက်က အိမ်ကိုကြီးက မူကြိုနားမှာ တာဝန်ကျနေကာ သူတို့မိသားစုနှင့် မေမေက အိမ်မနေနိုင်ပါ။

ဖေဖေကလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ အိမ် အိမ် အောင်ကျပြီးကတည်းက မေမေက အိမ်နှင့် အတူနေသည်။ အခုရဲ့အိမ်ကို ငှားရမ်းထားလိုက်ပြီး ရတဲ့အိမ်ငှားခနှင့် မေမေဟာ ဘာသူ ပိုလျှံတဲ့သူပါ။ သမီးအိမ်မှာ ကပ်စားနေရတဲ့ အနေ အထားမဟုတ်။ မြေးတွေအတွက်တောင် သူကထုတ်ပြီး ဝယ်ခြမ်း ဝယ်သင်သေးသည်။

www.burmeseclassic.com

မြစ်ကြီးနားက အစ်ကိုကြီးမိသားစုက အိမ်တို့လောက်ပင် မပြည့်စုံ၍ ထိုသားကြီးထံ မေမေ ငွေလှမ်းထောက်ပံ့ရတာက ရှိပါသေးသည်။ အမေ အိမ်မှာအတူနေတဲ့အတွက် အိမ် မျက်နှာငယ်ရတာ လုံးဝမရှိပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ လင်မယား အဆင်ပြေတဲ့အခါတွေမှာ မေမေ နေရထိုင်ရ ကျဉ်းကျပ်မှာကို သနားသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကျဉ်းကျပ်သည်။

မေမေရှိတော့ ပြဿနာမဖြစ်စေချင်တဲ့ အိမ်က ပိုပြီး သည်းခံကြိတ်ခိုတ်ရပါသည်။ မေမေကိုငဲ့ကာ ကြီးတဲ့ကိစ္စကို သေးငယ်စေပြီး ငယ်တဲ့ကိစ္စကို မျိုးမျိုးချပစ်ရသည့်အတွက် ရင်ကယ်ကာ နင့်သည်းပိတ်ကျပ်နေရတတ်သည်။ ငဲ့ရမည့်သူရှိတဲ့သူက အရှုံးပင်။ ယောက်ျားဖြစ်သူကတော့ သူ့အမေမှ မဟုတ်တာ ယောက္ခမလေ။ သားသမီးလောက် ဘယ်ငဲ့ညှာမှာလဲ။

ခုနေ အိမ်ရဲ့အမေနှင့် အတူနေတာ မဟုတ်ဘဲ သူ့မိဘနဲ့အတူနေရင် သူ ပိုပြီးမျိုးသိပ်ရမှာဖြစ်သည်။ သူ့မိဘတော်ရုံမသိစေလို မကြားစေလိုတာနှင့်ပဲ တော်ရုံကို ပုံကြီးမချဲ့ကျေအေးလိုက်ရမှာဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားဟာ အိမ်အမေနှင့် အတူတော့ သည်းခံမျိုးသိပ်ရမှာက အိမ်လို သတ်မှတ်ထားလိုက်ပုံပင်။

ယောက္ခမနှင့် အတူနေရတယ်ဆိုပြီး သူ့ဘက်ဆင်ခြင်လိုက်တတ်သူမျိုး မဟုတ်။ ပြဿနာပိုမဖြစ်ချင်တဲ့ အိမ်ဘက်က ပုံဆင်ခြင်ဆိုတဲ့ အချိုးမျိုးနှင့် ရတဲ့အခွင့်အရေးကို လိုဆုပ်ကာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးတည်း။

“အိမ် ... အိမ်”

“လာပြီ ... လာပြီ ... ကိုလင်း”

အိမ်က မီးဖိုဘက်မှ ပြေးထွက်လာပြီး ဧည့်ခန်းက ဝင်လှုံ့အနားက အဖြတ်တွင် ...

“အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ဦးနော် .ပင်လုံ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ် မမအိ၊ ကျွန်တော် မရှိဘူးပဲ မှတ်ထား၊ ဘာကူလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ရတယ်၊ နေ ... နေ”

အိမ်က သူတို့လင်မယားအိပ်ခန်းဆီ အပြေးအလွှားဝင်ကာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း ...

“ကိုလင်း ... ဘာလဲ”

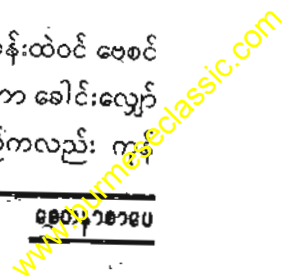
“ရေချိုးခန်းထဲက ခေါ်နေတာ၊ မင်း မကြားလို့ တံခါးကို ဖွင့်ထားရတာ၊ မပိတ်ထားနဲ့၊ ခေါ်တဲ့လူက အာခေါင်ကွဲတော့မယ်ကွာ”

“ကိုလင်း ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ခေါင်းလျှော်ရည် ကုန်နေပြီ”

“ဪ ... ဗေစင်အောက်က ဗီရိုလေးထဲမှာပဲလေ ကိုလင်းကလည်း၊ ဆပ်ပြာတုံး သွားတိုက်ဆေး ခေါင်းလျှော်ရည် အသစ်တွေ အဲဒီထဲပဲ ရှိတာပဲဟာ”

ပါးစပ်ကပြောရင်း အိမ်က ရေချိုးခန်းထဲဝင် ဗေစင်အောက်ဘက်မှာ တွဲလုပ်ထားတဲ့ ဗီရိုလေးကိုဖွင့်ကာ ခေါင်းလျှော်ရည်အသစ် ထုတ်ယူသည်။ ခေါင်းလျှော်ရည်ကလည်း ကုန်

လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ယောက်ျားလုပ်သူဟာ သူ့ ရဲ့ဆံပင် လက်တစ်ဆစ်ကို ခေါင်းလျှော်လျှင် ခေါင်းလျှော်ရည်ကို လက်တစ် ခုပဲကြီးညှစ်ချကာ သုံးတတ်သလို နေ့တိုင်းလည်း ခေါင်းလျှော်သူ။

ခေါင်းလျှော်ရည် ချွေတာသုံးဖို့ပြောလျှင် သူက စိတ်ဆိုးတတ်သည်။ သူ ငွေတွေဒီလောက်ရှာနေတာ ခေါင်းလေး တောင် စိတ်တိုင်းကျ မလျှော်ရဘူးလားလို့ ဆိုသည်။ သူ ငွေတွေ ရှာနိုင်တာ မှန်ပါသည်။ မိန်းမကို အပ်တာလည်း မှန်ပါသည်။ သို့သော် “ဒါလေးတောင် စိတ်တိုင်းကျ မလုပ်ရတော့ဘူးလား” ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေက များပြားလှသည်။ အရာရာတိုင်းပင်။

“ရေမွှေးလေးတောင် အကောင်းစား မသုံးရဘူးလား”

“ပုစွန်ထုပ်လေးတောင် တစ်ပတ်တစ်နပ် မစားရတော့ဘူး လား”

“အဲကွန်းတောင် စိတ်တိုင်းကျ မဖွင့်ရဘူးလား”

စသဖြင့်တွေက မပြီးနိုင်အောင် များလှသည်။

အိမ်သည် ကိုယ်က မိန်းမဖြစ်သော်လည်း ရေမွှေး

အကောင်းစား မရှိပါ။ သူ့အတွက်ဝယ်တဲ့ Brand အကောင်းစား

Forman ရေမွှေးတွေကိုသာ ရံဖန်ရံခါ ကပ်ဆွတ်ရသည်။ အ

အတွက်ကတော့ တစ်သောင်းကျော် Revlon ငွေရောင်လောက်

ပဲ။ ပွဲလမ်းသွားစရာရှိရင် အနံ့စွဲလှတဲ့ သူ့ရဲ့အကောင်းစားရေမွှေး

ကို ကပ်ဆွတ်သည်။ ယောက်ျားနဲ့မကလို့ အခြောက်နဲ့ပဲထွ

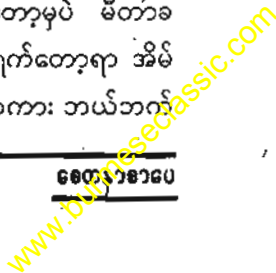
ထွက် ထွက်ပစေတော့။

ပုစွန်ထုပ်ကို တစ်ပတ်တစ်ခါတောင် သူ့ ကိုမကျွေး ဘူးလို့ ငြိုငြင်ချင်၍ ပုစွန်ထုပ် တစ်ခါဝယ်ရင် ကိုယ့်အမေတောင် ကိုယ်မသထာနိုင်ဘဲ ကလေးတွေတောင် မသထာနိုင်ဘဲ သူ့တစ် ယောက်စာ နှစ်ထုပ်ပဲဝယ်သည်။ နှစ်ထုပ်ကိုပဲ သုံးဆယ်သားကျော် ချင် ကျော်သွားသေးတာလေ။

အဲကွန်းဆိုလည်း သူ့ရှိနေရင် မိနစ်တိုင်းစေ့ ဖွင့်ရမှ။ တစ်ခါတစ်ရံ လေအေးအေးကလေးလည်း တိုက်နေ၊ ရာသီဥတု သည်း ကောင်းနေလျက်နှင့် အိမ်က အဲကွန်းပိတ်ကာ ပြတင်းပေါက် လေးတွေ ဖွင့်ထားချင်သော်လည်း မရပါ။ ဖုန်ဝင်သတဲ့။ သူ့အခန်း ကို အဲကွန်း လာမပိတ်နဲ့တဲ့။ အိုက်လည်းဖွင့် ချမ်းလည်းဖွင့်။ သူ အိမ်ပြန်မရောက်ခင် အိမ်ကိုဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး “အဲကွန်းဖွင့်ထား နဲ့ သူလာတာနဲ့ အသင့်အေးနေအောင်” ဆိုတာမျိုးက ရှိသေးသည်။

သားငယ်က ရာသီဥတု ပူလို့မရ။ အဖုတွေ ပေါက် အတ်သည်။ အေးအေးထားမှရတဲ့ ကလေး။ ဆရာဝန်ကိုက အေး အေးလေးထားပါလို့ မှာထားတာဖြစ်သည်။ နည်းနည်းပူတာနှင့် ချွေးထွက်တာနှင့် အရေပြားမှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီ။ ဒီတော့ အိမ်ကကောင်မလေး အရိနှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူသိပ်သည် သားလေးအခန်းဟာလည်း အဲဗားအဲကွန်း။

သမီးကြီးနှင့် မေမေအခန်းကျတော့မှပဲ မိတာခ ချတာတဲ့အနေနှင့် အဲကွန်းမဖွင့်နဲ့ဟု မပြောရက်တော့ရာ အိမ် က မိတာခဟာ တစ်လသုံးသောင်း။ ချွေတာဖို့စကား ဘယ်ဘက်

ကမု လှည့်ပြောလိုမရတဲ့ “ငါရှာနေတာပဲ” ဆိုတာ တစ်ခွန်းနှင့် ပယ်ပယ်ချဲ့လေရာ သူ့ရှက်တာ မှန်ပေမယ့် ရှာသမျှဟာ အဖတ်မတင်။ သမီးအရိပ်အကဲကိုကြည့်၍ မေမေက ...

“ငါ အဲကွန်းကြီးနဲ့ မနေတတ်ပါဘူးအေ၊ အသက်ကကြီးပြီ၊ အေးလွန်းရင် ကိုက်ခဲချင်တယ်၊ မြေးကြီးနဲ့ အဘွားက အဲကွန်းမဖွင့်ဘဲ နေရအောင်၊ နော် ... ငါ့မြေး”

ပူအိုက်နေသော်လည်း ပြတင်းပေါက်လေးပဲဖွင့်ကာ နေဝေးတံသည်။ အဲဒီအခါ အိမ်သည် စိတ်မကောင်း ကျိတ်ဖြစ်ရကာ ယောက်ျားကို ပိုမှန်းသည်။ အိမ်အဖို့တော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက အချစ်ဆိုတာ ကုန်သွားပြီ။ ဗိုလ်ကျတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ ယောက်ျားကို မျက်နှာထောက်ခြင်း၊ မျှိုသိပ်ခြင်း၊ တစ်ခုလပ်မဖြစ်လိုခြင်းတို့နှင့်သာ ပေါင်းသင်နေရတော့တာလို့ပဲ ထင်သည်။

အဆင့်မြင့်မြင့် ထည်ထည်ဝါဝါ နေနိုင်အောင် ထားပေးတာကို ကျေးဇူးတင်သလို သူနှင့်ကွဲပြီး ကသိလင်တလည်း မဖြစ်လိုတာလည်းပါသည်။ စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းထက် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ အမြင်ကတ်ခြင်းတွေသာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပိုများနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူက မချွေတာတဲ့အတွက် ကျန်ကျစရိတ်တွေ အောင် လျော့တန်သလောက် လျော့အောင် ကိုယ်ကချွေတာရသည်။ သူက Head and sholder ခေါင်းလျှော်ရည်တစ်ဘူးကို ဘယ်လောက်

ကြာအောင်မှ မသုံးတဲ့အတွက် ကိုယ်က ဈေးသက်သာတဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည်လေးကိုပင် ကပ်စေးနည်းကာ ပါလေကာလေးထည့်ပြီး သုံးရသည်။

သူတောင် Head and sholder...။ ငါလည်း Head and sholder ပဲပေါ့လို့ ယှဉ်ပြီး လိုက်မသုံးနိုင်ပါ။ ကိုယ်ပါ ဝင်သုံးနေရင် တစ်လနှစ်ဘူးကနေ တစ်လသုံးဘူး ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကံ ... ကိုယ်ပဲ အနစ်နာခံ ညှာတာပြီး လျှော့သုံးလိုက်ပါ။ သူက ဒီငွေတွေ ရှာဖွေပေးနေတဲ့သူပဲလေ ... လို့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ဆုံးမရပါသည်။

ကိုယ့်မှာ နှစ်သောင်းတန်လောက် အကျိတ်တစ်ထည် ဝယ်ဖို့ ချီတုံချတုံ စဉ်းစားလှသော်လည်း သူ့အတွက် အကျိတ်ဆောင်းဘိတ်စုံ အသစ်ကို MK မှာ တက်ဝယ်လိုက်ရင် သိန်းကျော်ရှင်းလိုက်ရတဲ့အခါမှာလည်း ရှင်ထဲအင်ခနဲအောင်ပြီး နှမြောလှပါသည်။ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဆိုင်မှာထိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ဝမ်းဆက်ကို သိန်းကျော်ကျတဲ့ဝတ်စုံဝတ်ပြီး ထိုင်နေဖို့ လိုလို့လား။ မင်းသားလည်း မဟုတ်။ ဘဏ်သူဌေးကြီးလည်း မဟုတ်။ နိုင်ငံခြားသား ပါတနာနှင့် တွေ့ဆုံစရာလည်းမရှိ။ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေ သူ့ရှာတာ၊ သူ့ရှာတာနဲ့ သူဝယ်တာပဲလေလို့ စိတ်ကိုဆုံးမရပြန်။

အိမ်ရဲ့စိတ်ဟာ အဲသလို ဆုံးမရတာတွေ များလာ သွန်းတဲ့အခါ ရုန်းကြွလာသည်။ ဖိလွန်းရင် ကြွတာ ထုံးစံပဲ။

ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆုံးမချုပ်ချယ်လွန်းရင်လည်း ဒီကလေးဟာ ကျဉ်းကျပ်ပြီး ထွက်ပေါက်ရှာလာမှာ။ အိမ်ရဲ့စိတ်ဟာလည်း ဆုံးမချုပ်ချယ်တာတွေ ခံရလွန်းတဲ့အခါ ...။

“မသိဘူးလေကွာ၊ ဟိုတလောက ဒီထဲရှာတာ ရှိမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ ... ဘူးသစ်ကုန်နေတာမို့ပါ။ အခုရှိသားပဲ။ ကဲ ... ရော့”

“အိပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်ထား၊ ခုနက မင်းကိုခေါ်လည်း ထူးသံမရ၊ အရီးခေါ်လည်း ထူးသံမရ၊ အိပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်ခေါ်လိုက်မှ မင်း ကြားတာ”

“သိပ်အော်ခေါ်မနေနဲ့၊ ဧည့်သည်ရှိနေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုဟာပါ၊ ခိုက်ရဲ့ကောင်လေး”

“ခိုက်ရဲ့ကောင်လေး ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘာကောင်လေးလဲ ခိုင်းတဲ့ကောင်လေးလား၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“ဘယ်ကခိုင်းတဲ့ကောင်လေးရမှာလဲ၊ ခိုက် ရည်းစား”

“ခိုက် ရည်းစားက ကောင်လေးလား”

“ခိုက်ထက် ငယ်တယ်”

ပြောမိတာ မှားပါပြီလို့ အိမ် နောင်တရသည်။ ဒီလိုပဲ ဧည့်သည်ကြားမှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် တားလိုက်မိတာ။ လွှတ်ခနဲ ပြောမိတာ။ နောက်ဆက်တွဲ အစစ်အဆေးတွေ လာမယ်ဆို

တာ မသိမဟုတ်။ ဒီလူဟာ ရစ်ချင်ရင် ရှာကြိုပတ်မွေရစ်တာ။ ကိုယ့်ယောက်ျားအကြောင်း ကိုယ်သိသားနဲ့ပင်။

မနက်ကျ အလုပ်သွား၊ ညနေကျ အိမ်ပြန်နောက်ကျ တဲ့ ယောက်ျားနှင့် အာလာပသလ္လာပတွေ သိပ်မပြောဖြစ်တာ၊ ကြာပြီဖြစ်ရာ အရေးတကြီး မပြောမဖြစ်တာတွေလောက်ပဲ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောဖြစ်တာ။ ခိုက်မှာ ချစ်သူရှိတာ ဘာညာတွေ ယောက်ျားနှင့် မပြောဖြစ်သေးပါ။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ သူက”

“လာလည်တာပါ”

“ဪ ... ခိုက်လည်း ပါလာသလား”

“ခိုက် မပါဘူး”

“ဟင် ... ခိုက်လည်း မပါဘဲ ဒီကောင်လေးက ဘာကိစ္စ မင်းဆီ တစ်ယောက်တည်း လာလည်ရတာလဲ၊ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ဪ ... ကိုလင်းကလည်း၊ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ခိုက်သူငယ် ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ လဲ့ဝါတို့ စန္ဒီတို့ အိမ်တို့နဲ့ သူနဲ့ရင်းနှီးသွားအောင် ခိုက်က ဝင်ထွက်လည်ပတ်ဖို့ မှာထားလို့ပေါ့၊ ဟိုတစ်ပတ်က လဲ့ဝါအိမ်ကို လိုက်လည်တယ်၊ သူတို့လင် မယားနဲ့ ခုဆိုရင် တအားခင်သွားပြီ၊ သူတို့ကလည်း အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လက်ချာတွေ ရိုက်ကြပေါ့၊ တမင်တကာ ရင်းနှီးအောင် လုပ်တာပါ”

“လိုလိုလား၊ ကြာလာရင် ဆုံတွေ့ဖန်များရင် အလိုလို ခင်မင်လာမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ကြိုတင်ပြီး လည်ပတ်နေဖို့ လိုလိုလား”

“ဪ ... ကိုလင်းကလည်း လိုလို မလိုလို၊ သူ့လာလည် မှတော့ နင်လွတ်လို့ ရမလား၊ ဧည့်ခံရမှာပေါ့”

ထိန်လင်းအောင်က ခါးကိုထောက်ကာ စဉ်းစားနေ

ရင်း ...

“ရှုပ်ရှုပ်ယုတ်ယုတ်ကွာ၊ ဘာသဘောမှန်းကို မသိဘူး”

“ကဲပါ ... ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရေချိုးမှာချိုးပါ၊ ရှင် ဧည့်ခံဖို့ လည်း မလိုဘူး၊ အိမ်ဟာအိမ် ကြည့်ရှုဧည့်ခံလိုက်မှာပေါ့”

“ခိုက်ပါလာရင် အဓိပ္ပာယ်ရှိသေးတယ်၊ ခုဟာက သူ့ချည်း ပဲ တစ်ယောက်တည်း မင်းဆီလာလည်ရတယ်လို့၊ မကြိုက် ပါဘူး”

“အမှန်က ရှင်နဲ့ပါ ရင်းနှီးခင်မင်ချင်တာ”

“အာ ... အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ နောက်တော့လည်း ခင်စရာရှိ ခင် သွားမှာပေါ့၊ တမင်လုပ်ယူနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ငါကလည်း အားတာမဟုတ်ဘူး”

“အင်းပါ၊ ရှင်အချိန်မပေးနိုင်လည်း မပေးနဲ့၊ အိမ်ကတော့ လာလည်မှတော့ ဧည့်ခံရမှာပေါ့”

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့၊ ဘယ်လိုကောင်လဲ မသိပါဘူး”

“လူတစ်ကိုယ် ပုံစံတစ်မျိုးပေါ့ရှင်၊ ကဲ ... နောက်ကျနေဦး မယ်”

“လဲဝါတို့က အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေ လက်ချာရိုက်တာလဲ”

“ဪ ... ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ ကိုမင်းဦး ဆိုရင် ပင်လုံနဲ့ ခင်ကိုသွားတာ”

“ပင်လုံတဲ့လား”

“အင်း”

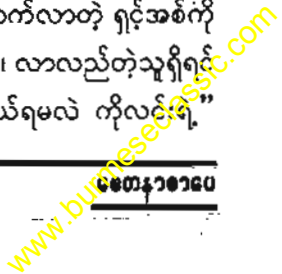
“အဲဒီ ကိုမင်းဦးကတော့ အားအားလျားလျား လူကိုး ကွ”

“အင်းပါ ... ရှင်ကိုလည်း အဲသလို ခင်မင်ရမယ်လို့ ဘယ် သူမှ မပြောဘူး”

“ပြောလည်း မရဘူးလေ၊ မိုးလင်းက မိုးချုပ် ငါက အား တာမဟုတ်ဘူး၊ ဆန်းဒေးတစ်ရက်ကျရင်လည်း မလာစေ နဲ့နော်၊ ကိုယ့်အားရက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အနားယူမှာ၊ သူစိမ်းလူ ရောက်နေမှာ မကြိုက်ဘူး”

အိမ်သည် ကိုလင်း ခပ်တင်းတင်း ပြောနေပုံကို အမြင်ကတ်လာကာ ...

“ခါတိုင်း ဆန်းဒေးတွေလည်း ဒီလိုပဲ မမျှော်လင့်ဘဲ ဧည့် သည်ရောက်လာရင် ဧည့်ခံရတာပဲဟာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ် ကျော် ဆန်းဒေးတုန်းက နယ်ကရောက်လာတဲ့ ရှင်အစ်ကို ကြီး တစ်နေကုန် နေသွားတာပဲလေ၊ လာလည်တဲ့သူရှိရင် တော့ အိမ်ရှင်က ပြိုင်ငင်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ ကိုလင်းရဲ့”

“ဟ ... အဲဒါက ငါ့အစ်ကိုကြီးလေ၊ အခု ဒီကောင်တာ ဘာမို့လဲ၊ ဘာကောင်မို့ ငါက တစ်နေ့ကုန် ဧည့်ခံနေရမှာလဲ”

“သူစိမ်းဧည့်သည် လာတာလည်း ရှိတာပဲ၊ ကိုလင်းက သူ့ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ မလိုမလား ပြောနေရတာလဲ”

“မင်းကကော ဘာဖြစ်လို့ သိပ်လိုလားနေတာလဲ”

“ဘာမှမလိုလားဘူး လာရင်တော့ ဧည့်ဝတ်ကျေရမှာကို ပြောတာ”

အိမ်သည် အသံတွေ တုန်လာပါသည်။ စတုရန်းမှာ ကိုလင်းရဲ့အမြင်တွေ မကြည်တော့သည်ဖြစ်၍ နောင်အရှည်ဆက်ဆံ ရေးမှာလည်း ကိုလင်းဟာ ပင်လုံအပေါ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူရှိဖို့ ခဲယဉ်းသွားပြီ။ အဲလိုမဖြစ်အောင်လည်း အိမ် ဘာမှမတတ်နိုင်။ ကိုလင်းဟာ မထင်ရင် မထင်သလို ထပြီရစ်တတ် ကပ်ဖဲ့တိုက် တတ် ညစ်တတ်တဲ့သူ။

“ကျွန်မလည်း ဖိတ်ခေါ်ထားတာ ပင့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်မှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအရင်း ခိုက်နဲ့လက် ထပ်မယ့်သူလေ၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ အရေးထားရမှာ ပေါ့၊ ကိုလင်းက အလကားနေရင်း လူတောင်မမြင်ဖူးသေး ဘူး ကြိုပြီးကလန်ထားတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“အေးပေါ့ ... မင်း ရင်းနှီးပေါ့၊ မင်း ဧည့်ခံပေါ့၊ ပြီးတာ ပဲ၊ ဘာလက်ချာတွေ ဘာတွေမှ ရိုက်မနေနဲ့၊ သူတို့ဟာ

သူတို့ ယူမယ့်ကိစ္စ၊ မင်းတို့ကဝင်ပြီး ဆရာကြီးလုပ်ပြီး လက်ချာဝင်ရိုက်နေစရာလည်း မလိုဘူး၊ မင်းတို့ ပြောချင် ရာပြော၊ သူတို့ကလည်း သူတို့လုပ်ချင်တာပဲ လုပ်မှာပဲ၊ အလုပ်ပိုတွေ ငါလည်း ဘာမှလာမလုပ်ခိုင်းနဲ့”

“ရှင်ကို ဘယ်သူကမှ ဘာတာဝန်မှ ပေးမနေဘူး၊ ရှင်ဟာ ရှင် မလိုမလား ဖြစ်နေတာ”

“ဘာတာဝန်မှ မပေးရင် ပြီးရောပေါ့”

“ရှင် အခန်းပြင် ထွက်လာရင်တော့ မိတ်ဆက်ပေးရမှာ”
“မိတ်ဆက်မနေနဲ့”

“မိတ်ဆက်လို့ ရမလား၊ ဒါ ငါ့ယောကျ်ား ဆိုတာတော့ မိတ်ဆက်ပေးမှ ရမှာပေါ့၊ ကိုလင်း အဲလောက်ကြီးတော့ ဧည့်ဝတ်မပျက်နဲ့ပေါ့”

“ရှုပ်နေတာပဲ၊ သူတို့ဟာသူတို့ ယောကျ်ားယူ မိန်းမယူ တာ ယူကြပစေပေါ့၊ မင်းတို့ကို လျှာရှည်ပြီး ဟိုဖိတ်ဒီဖိတ်”

“ကျွန်မစတုရန်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်လာလည် မယ်ပြောတာကိုတော့ လာမလည်နဲ့လို့ ငြင်းထုတ်လို့မရ ဘူး၊ နောက်လည်း မဆက်လို့ရတဲ့လူချင်း မဟုတ်ဘူး ကိုလင်း၊ ဆက်ကိုဆက်ဆံရမယ့်သူတွေပဲ”

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေ မင်းပဲ ဝတ္တရားကျေအောင် ဆက်ဆံ လိုက်ပေါ့”

“ကိုလင်း အဲလိုမပြောနဲ့လေ၊ ကိုလင်း သူငယ်ချင်းအပေါင်း အသင်းအပေါ်ကိုဆိုရင် အိမ် အမြဲ တာဝန်ကျေတယ်၊ တာဝန်ကျေတာထက်ပိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ပြုစုစဉ်းဝတ်ကျေ တယ်၊ အိမ် သူငယ်ချင်းအပေါ်လည်း ကိုလင်း အတွဲအပြန် ရှိရမှာပေါ့”

ထိန်လင်းအောင်က “ကျွတ်” ခနဲ စုတ်သတ်ကာ အိမ်ကို ရေချိုးခန်းထဲကနေ တွန်းထုတ်ပြီး ရေချိုးခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ရေချိုးခန်းအပြင်ကို ယက်ကန် ယက်ကန် ထွက်လာရတဲ့ အိမ်သည် မခံချိုမခံသာခြင်းနှင့် ရင်ကလေးနိမ့် ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်အောင် အသက်ပြင်းပြင်း ရှိုက်ရှူနေမိသည်။

နည်းနည်းမှ မတရားတဲ့ ယောက်ျား။ သူ့ရဲ့ဆက်ဆံ ရေးဟာ နိုင်ထက်စီးနင်းဆန်သည်။ ရည်းစားဘဝတုန်းကတည်း ကတော့ သူဟာ ကိုယ့်အပေါ် အနိုင်ယူတတ်တာ သိခဲ့သားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကို အလိုမလိုက်ဘဲ “ဖြစ်သင့်တာ ဒါ”ဆိုပြီး ကိုယ့်ကို ဦးဆောင်တာ၊ ကိုယ့်ကို အလျှော့မပေးတာကိုပဲ ဒါမှ အားကိုးထိုက်တဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ ယောက်ျားလိုလို တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ဂုဏ်ယူကျေနပ်ခဲ့မိသည်လေ။

မိန်းမကြီးဆွဲရာနောက် မပါတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက်ရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရတာ ပိုပြီးဂုဏ်ရှိသလိုလို။ ကိုယ်ဟာကိုယ် ကျေနပ်လို့ ဒီလူကို ယူခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက အလျှော့

မပေးဘူးဆိုတာတွေက လက်ထပ်ပြီးတော့ အနိုင်ကျင့်တာတွေ ဖြစ်လာသည်။ အဲဒီတုန်းက အလိုမလိုက်တာတွေက လက်ထပ် ပြီးတော့ ငါတကောကောကာ ငါပြောတာပဲအမှန်၊ ငါအမိန့်အတည် ဘာမှဆင်ခြေ စောဒကမတက်နဲ့ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာသည်။

အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်လောက်ရှိတဲ့အချိန်မှာ သူတို့လင်မယားဟာ တစ်ရက်ခြား တစ်ခါလောက် ရန်ပွဲတွေ တချိန်းချိန်း။ ကိုယ်ကလည်း လက်ထပ်ကာစ အမောက်ကလေး ထောင်ထောင်၊ လက်မကလေးထောင်ထောင်နဲ့ သူလည်း စိတ်ရှိ သလို ငါလည်း စိတ်ရှိတာပဲ ဆိုတာမျိုး တုံ့ပြန်ခဲ့မိတာကိုး။

ရန်ဖြစ်ရလွန်းအားကြီးတော့ အတူနေတဲ့မိခင်ကို ရှက်လာသည်။ သူငယ်ချင်း အိမ်ထောင်တွေနှင့်ယှဉ်ကာ ရှက်လာ သည်။ ကြာလေလေ အိမ် သိနားလည်လာရသည်မှာ ကိုယ်က သည်းညည်းမခံ တုံ့ပြန်နေသရွေ့ ဒီရန်ပွဲတွေ ချုပ်ငြိမ်းစရာမရှိ ဘူး ဆိုတာကိုပင်။ သူကတော့ ဘယ်တော့မှ သည်းညည်းခံလိုက် မည့်သူ မဟုတ်။ ဒီတစ်လှည့် သူလျှော့လို့ နောက်တစ်လှည့် ငါ လျှော့မယ်ဆိုတာ မရှိဘဲ၊ ဒီတစ်လှည့်လည်း နင်လျှော့၊ နောက် တစ်လှည့်လည်း နင်လျှော့၊ အလှည့်တိုင်း နင်ပဲလျှော့၊ ငါကတော့ ဘင်းတင်းပဲဆိုတဲ့လူစား။

ကိုယ်ကမလျှော့သရွေ့ ရန်တွေဖြစ်နေရမည်။ အတူ မေမေ စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရမည်။ တချိန်းချိန်းသတိ

www.burmeseclassic.com

တဲ့ လင်မယားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကြီး တွင်သွားမည်။ အိမ်ထောင် သက်တစ်လျှောက် အကျင့်ပါကာ သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ကို တည်ဆောက်လို့ ရတော့မှာကို မဟုတ်။ သားသမီးတွေကြီး ပြင်းလာရင် အဖေ အမေ ရန်ပွဲတွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲရ မည်။

ရန်ပွဲကို စိတ်ပျက်လာတဲ့ အိမ်က အလျှော့ပေးလိုက် တာ၊ စကားနည်း ရန်စဲ နေလိုက်တာတွေ သိသိသာသာ ရှိလာ တဲ့အခါ သူ့ဘက်ကကော တုံ့ပြန်ပြီး တစ်ခါတလေမှာ ပြောမနေ တော့ဘဲ မျှိုသိပ်လိုက်တာမျိုးတွေ ရှိပါသလား ဆိုတော့ မရှိပါ။ တစ်ဖက်က ငြိမ်ကျသွားပြီ ဆိုတာကို သူက ဦးကျိုးသွားပြီလို့ပဲ မှတ်ပုံပင်။

အပေါ်စီးနေရာကို သူ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရသွားပြီလို့ ယုံကြည်လိုက်ပုံနှင့် ပုံစံကြီးကိုက အချိုးပြောင်းကာ ခပ်တင်းတင်း နှင့် သခင်ကြီးတစ်ဆူ လုပ်လာသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး မကြာ ခင်မှာပင် ကိုယ်ဝန်ရှိကာ အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်လောက်မှာ ပဲ သမီးကြီးကိုမွေးသည်။

ဖခင်ရယ်လို့ ပေါက်စန နီတာရဲလေးရဲ့တာဝန်ကို သေးသေးကလေးတောင်မယူ။ ကလေးကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ချီဖိုး ချောမြှူမည်။ ဒါပဲ။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့မဟာဖခင်ဝတ္တရားကြီးနယ်ပင်။ သူ့အနား ကလေးရှိနေပြီး ထခြားလူတွေနှင့် အလှမ်းဝေးနေတုန်း

ကလေးရှူးပေါက်ရင်ဖြစ်စေ၊ အီးပါရင်ဖြစ်စေ ကော့လန်ပျံ ဝိုကြွေး နေရင်ဖြစ်စေ လုံးဝကောက်မချီ။ သူ့တာဝန်မဟုတ်။ “အိမ်ရှေ့” လို့ခေါ်မည်။ အိမ်ကအလုပ်သမားအမည် ခေါ်မည်။

ကလေးငယ်တုန်း ကလေးပါခေါ်ကာ အပြင်သွား ဖြစ်တာမျိုးကြုံလျှင် သူက ကလေးလည်းမချီ။ ကလေးရဲ့ပစ္စည်း ပစ္စယတွေ ထည့်သယ်တဲ့အိတ်လည်း မဆွဲ။ ရှေ့က ကျောကော့ လို့။ အိမ်သာ ကလေးတစ်ဖက်ချီ၊ အိတ်တစ်ဖက်လွယ်။ အလွန် အင်မတန်ကို သခင်ကြီး ဘုရင်ကြီး လုပ်တဲ့သူ။ စိတ်နာနာနှင့် နောက်ထပ်ကလေး မယူဘူး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါလျက် ရချင်တော့ မတော်တဆ ရသွားပြန်ရာ အိမ်မှာ မိအေးနှစ်ခါနာ။

သူ့အလုပ်က ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်(စပ်တူ)ဖြစ်၍ ဝင်ငွေ အယ်လောက်လဲ အတိအကျ မရှိရာ အိမ်ကို သူကလည်းသေချာ မပြော။ အိမ်ကလည်း သေချာမသိ။ ဆိုင်မှာတော့ စာရင်းကိုင်နှင့် ဝင်ငွေတွေ မနည်းမှန်းတော့ သိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကား သလိုက်တာ သိန်းတစ်ရာ အလိုက်ပေးရတယ်ဆိုတာမျိုး။ ကြိုပွိုင့် ကိုခန်းတစ်ခန်း ပေါချောင်ကောင်းတွေ လို့ ဆွဲထားတယ် ဆိုတာ သိရသဖြင့် သူ့ဟာနဲ့သူ ဘဏ်မှာထားသလား လှည့်ပတ်ထား သလား မသိတဲ့ ငွေပိုငွေလျှံတွေ မနည်းတာ သိရသည်။

အိမ်ကို အပ်ငွေက တစ်လတစ်လ ပုံမှန်ပင်။ အဲဒီ နံပါတ် မီးဖိုစရိတ်၊ ဘီလ်ပေါင်းစုံစရိတ်၊ ကလေးတွေကျောင်း

www.burmeseclassic.com

ကာကွယ်ရှင်စရိတ်၊ ကျန်းမာရေးစရိတ်၊ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်များ ဝယ်ခြမ်းစရိတ်တို့အပြင် ပိုပိုလျှံလျှံ ရှိသေး၍ သူ့လေးလနေရင်တစ်ခါ လေးငါးရှစ်သိန်းတန် တိုတိုထွာထွာ နှိပ်လက်စွပ်လေး စိန်လော့ကက်လေး ဝယ်လိုရသေးသည်။

သိန်းဆယ်ဂဏန်းတွေချီသည့် ပစ္စည်းကြီးကြီးမားမား လိုချင်တာရှိလျှင်တော့ သူ့ကိုပူဆာ။ အိမ်ကလည်း မကြာမကြာ မပူဆာလို့ထင်သည်။ ပူဆာလျှင် ဝယ်ပေးပါသည်။ ငွေကြေးကြေးရေးအားဖြင့်တော့ ဒီလင်ယောက်ျားဟာ တာဝန်ကျေပွန်တပေါ့။ ကျန်တာကတော့ လုံးဝ။ ဘယ်တစ်ချက်မှ အိမ် စိတ်တို မကျတဲ့အပြင် ရင်ထဲ နှာကြည်းသွား ခံစားသွား ဒဏ်ရာရသွားတာတွေကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါ။

ပြီးတော့ ကိုလင်းက ဘီယာဆိုင် ထိုင်တတ်သည်။ သူ့ပါတနာ သူငယ်ချင်းအပါအဝင် တခြားသူငယ်ချင်းတွေ စုစုပေါင်း လေးငါးခြောက်ယောက်ဟာ ညတိုင်းနီးပါး ဘီယာဆိုင်ထိုင်သည်။ တစ်ပတ်မှာ ငါးရက်လောက် ထိုင်သည်။ ဘီယာဆိုင်သောက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရက်ပြင်း ပါသည်။ မူးတူးတူးရီတီတီနှင့် ပြန်လာတတ်သည်။ ယိုင်ထိုးအောင်တော့ တစ်ခါအခြေအနေ မဆိုးပါ။

အိမ်မှာလည်း သူသာ ဦးစားပေးခံရမယ့်သူလို ဟာသူ ယူဆသတ်မှတ်ထားသည်။ သူဟာ ဒီမိသားစုကို ရှာ

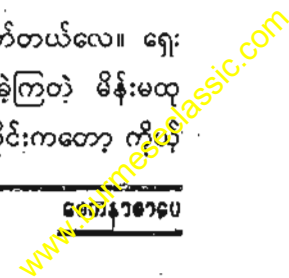
နေတာ။ အသက်သခင် ထမင်းရှင်။ အဲသလိုအချိုး ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကလည်း သူနှင့်မရလျှင် ထမင်းငတ်ရမည့်သူစား မဟုတ်လေရာ သူ ထိုအချိုးချိုးတာကို အတော်နာကျင် ခံပြင်းသည်။ သို့ပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်။ “မကျေနပ်ရင် လေဖြတ်သေ” လို့ စာလေးတုန်းကလို ပြောရမည်ထင်သည်။ မကျေနပ်လည်း ကိုယ်က ဘယ်နည်းနှင့်များ အရေးယူ တုံ့ပြန်လို့ရလို့လဲ။

တိုတိုမှတ်ချက်ချရရင် “တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ သာကိန်း”။ မေမေက အေးဆေးလှတဲ့သူမို့ သူနှင့်ဘာပြဿနာ ဖြစ်စရာမရှိ။ မေမေက အိမ်ကိုတောင် တစ်ခါတစ်ရံ အပြစ် တင်သေး။

“ညည်းကလည်း ညည်းပဲ၊ တစ်ခွန်းအတင်မခံတာ၊ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုစိတ်မျိုးထားချင်ရင် အစောကြီးကတည်းက ယောက်ျားမယူနဲ့၊ ယောက်ျားယူမိရင်တော့ ညည်းစိတ်ဆိုတာ ထားမနေနဲ့တော့၊ ယောက်ျားရဲ့စိတ်ပဲ၊ သူ့စိတ်နဲ့ ကိုယ်ကိုယ်ပဲ နေလိုက်ရတာ မေမေတို့ မြန်မာမိန်းမတွေ သဘာဝပဲ သမီး”

“ဒါဖြင့် သမီး ဘိုမပဲ လုပ်တော့မယ်”

အိမ်ကလည်း ရွတ်သည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ရှေးတိအဆက်ဆက်က “လင်ကိုဘုရား” လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ မိန်းမထု မုန်းလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ လင်ယောက်ျားတိုင်းကတော့ ကိုယ့်

ယောက်ျားလောက် မဆိုတာ အိမ် သိသည်။ လဲဝါ ယောက်ျား ဆိုရင် လဲဝါ "တစ်ခွန်းပဲ။ လေသံပြင်းပြင်းတောင် မပြောရဲ၊ သဘောကောင်းတာရော မိန်းမကြောက်တာရော ပေါင်းစပ်ကာ ထားရာနေ စေရာသွား။

ဒါကိုမြင်လျှင် မနာလိုတဲ့စိတ်နှင့် အပူလုံးတွေကြောင့် ဒေါသတွေ ထလာတတ်တဲ့အခါ လဲဝါ ယောက်ျား ကိုမင်းဦးထံ "အလကားလူ၊ မယားကြောက်၊ လူပေါကြီး" လို့ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ပစ်ပစ်ခါခါ ဖိပြောပစ်မိသည်။ "လူပျင်း လူပျင်း" လို့ ရေရွတ်မိသည်။ လူပျင်းလူပျင်းထက် စာရင်တော့ ငွေတွေအမူကြီးရှာနိုင်တဲ့ ငါ့ယောက်ျားက တော်တယ်လို့ တွေးပစ်လိုက်သည်။

လဲဝါနဲ့ ကိုမင်းဦးကို ကြည့်မိရင် ကိုမင်းဦး အညှစ် လှပုံကြောင့် ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ် ပိုအမြင်ကတ်ရသည်။ သတ်တောင်ပစ်ချင်လာသည်။ မိန်းမအပြင်ထွက်ခွင့်ပေးမှ ထွက်ရတဲ့သူနှင့် "နောက်ကျလိုက်တာ" လို့ ပြောရင် "နောက်ကျသော ဘာဖြစ်လဲ၊ အရေးမပါတာ လာမပြောနဲ့ မကြိုက်ဘူး" လို့ တုံ့ပြန်တဲ့ယောက်ျား။ "ကိုမင်းဦး" လို့ ခပ်တင်းတင်း ခေါ်လိုက်ရင် "ဟေ ... ဘာလဲမိန်းမ" လို့ ချိုချိုလေး ထူးတတ်တဲ့ ယောက်ျားနှင့် "ကိုလင်း" လို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက ခေါ်မိရင် ကြားပါလားနဲ့ လုံးဝမထူးတတ်ပဲ အနားသွားပြီး ခေါ်နေတာ မကြားလို့လား

မားရင် "ငါ့ကို အဝေးက လှမ်းလှမ်းမခေါ်နဲ့၊ ပြောစရာရှိရင် အနားလာပြော" ဆိုတဲ့ ယောက်ျား။

တော်ပါပြီ။ နှိုင်းယှဉ်တွေးနေလေ ကိုယ်ပဲ ရင်နာရာဘဝကို ရောက်နေသလို ခံစားရလေ။ သို့သော် အိမ်သည် ကိုလင်း တစ်ယောက် ကိုသက်လို မရှုပ်မပွေတာကိုတော့ ရင်ထဲက တကယ်ကျေကျေနပ်နပ် ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ကိုလင်းက သူ့ဟာနဲ့သူ ခပ်တည်တည်နေတတ်သူ။ မိန်းမကြီး၊ ငယ်၊ ရွယ်၊ သတ် ဘယ်သူ့မှ အလွယ်အရောမဝင်။ မိန်းမတွေနှင့် စကားပြောရင်လည်း နုနုချိုချိုမရှိ။ စကားလုံး တိတိကျကျ လေသံပြတ်ခြင်းနှင့်ပင်။

ဘိယာသောက် အရက်သောက်ပေမဲ့ စားပွဲထိုးမတွေ့ ဆိုတော်မတွေ့ရှိတဲ့ ဆိုင်မျိုးမှာမထိုင်။ အေးအေးဆေးဆေး နိုင်မျိုးမှာပဲ သေခံကံသည်။ သူက သခင်ကြီးလို ဗိုလ်ကျရတဲ့ ဦးထံ မိန်းမက ရှုပ်သေးဆိုရင်တော့ တော်ပါတော့။ ပေါင်းမို့ ကောင်းတော့ပါဘူး။ ခုတင်စွန်းမှာထိုင်ပြီး အတွေးတွေ ပြေးနေတဲ့ အိမ်သည် ...

"ဟဲတော်"

ခုမှပဲ ပင်လုံကို ပြန်သတိရသည်။ အပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်း အကြာကြီး ပစ်ထားမိပြီ။ အိမ်က ကမန်းကတန်း မိန်းမထံခါးဖွင့်ကာ ထွက်လာပြီး ...

“ပင်လုံရေ ... အားနာလိုက်တာ၊ ထိုင်ဦးနော်”

“ရတယ် မမအိမ်၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်၊ ကိုလင်း အလုပ်သွား
ခါနီးဆိုတော့ အလုပ်တွေ များနေမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်က
အေးဆေးပါ”

“အားတော့နာတယ် ပင်လုံရယ်”

“ရတယ် ... ရတယ်၊ ကျွန်တော်က အချိန်ကောင်းမှာ
ရှောင်လှာသလို ဖြစ်နေတယ်”

“အရီရေ”

“ရှင်”

“မွန်မွန်ကို ကျောင်းကားဆီ လိုက်ပို့ဦးပေါ့၊ နောက်တော့
ကျနေမလား မသိဘူး၊ ခြံထွက်တော့၊ အဘွားက ဖိုးသား
နား နေနေရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ဟွန်းတော့မတီးသေးပါဘူး”

“သွားတော့ ... သွားတော့”

အိမ်တိုအိမ်က သယ်နံ့ကျွန်းက အိပ်ရာတစ်ရံ
ကာ ဂျူးပလက်စ်ခေါ်တဲ့ ခြံတစ်ခြမ်း အိမ်တစ်ခြမ်း နှစ်အိမ်
လေးတွေ ဖြစ်ပါသည်။ သမီးရဲ့ကျောင်းကားက လမ်းထိပ်ထိပ်
ခေါ်သည်။ နှစ်ခြံစာလောက်ပဲ လမ်းလျှောက်ထွက်ရပါမည်။

“သမီးက ကျောင်းကားနဲ့လား မမအိ”

“ဟုတ်တယ် ပင်လုံ”

“သားလေးကကော ဘယ်နှနစ်လဲ”

“သားက လေးနှစ်၊ သူလည်း ဒီနားက ဒီအိမ်ရာဝင်းထဲက
ပဲ မူကြိုပို့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ သူက များနေတယ်”

“ဪ ... ဒါကြောင့် သားအသံ မကြားရတာ ထင်တယ်”

“အခန်းထဲမှာ သူ့အဘွားနဲ့လေ”

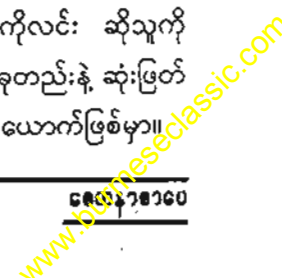
အိမ်က ကိုလင်းအတွက် ထမင်းချိုင့်ကို ဆင့်ကာ
အဆင်သင့် တင်ထားလိုက်ပါသည်။ အရိက လဲဝါအိမ်က နော်ဖော
သို့ ပျင်းရိပျင်းရဲ မဟုတ်။ အလုပ်လုပ်တာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်
သည်။ လဲဝါ အိမ်ကတော့ ရေခဲမြေခဲကိုက အပျင်းအခဲဖြစ်နေ
တာ။ ဒီမှာတော့ အရိက မျက်နှာလွဲရတဲ့အပြင် မေမေ အတူနေတာ
ကလည်း အိမ်ကို များစွာသက်သာရာ ရစေသည်။

မေမေက လူကြီးလည်းဖြစ်တော့ မျက်စိကလည်း
ခြင်တတ်ကာ လိုအပ်တာလေးတွေ တောက်တောက်တက်တက်
လျှောက်လုပ်နေတတ်သည်။ ဒါကြောင့် အိမ်ဟာ နှမ်းဖြူးရုံလောက်
သာပါ။

“အိမ်”

“လာပြီ”

ခုထိ အသံသာကြားနေရတဲ့ ကိုလင်း ဆိုသူကို
ပင်လုံက မှန်းဆကြည့်နေမိသည်။ လေသံတစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်
ရင်တော့ ခပ်တည်တည်တင်းတင်း လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ။

“ထမင်းချိုင့် ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

ရှုပ်အင်္ကျီလက်ဖျားကြယ်သီးတပ်ရင်း ထွက်လာတဲ့ လူသန့်သန့်ချောချောကို လှမ်းကြည့်ကာ ပင်လုံက ထိုင်ရာက ထ, ရုပ်လိုက်ပါသည်။ ခပ်တည်တည်နေမယ် စိတ်ကူးထားပုံရတဲ့ ထိုလူဟာ တကူးတက မတ်တတ်ရပ် ဦးညွှတ်တဲ့ ပင်လုံရဲ့ မမျှော်လင့်တဲ့ အပြုအမူကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့နေသွားပြီး လှမ်းကြည့်ပါသည်။

“ကိုလင်း ... အဲဒါ ပင်လုံတဲ့၊ ခိုက်ရဲ့အမျိုးသားလေ ပင်လုံရေ ... ဒါ အစ်မအမျိုးသားပေါ့၊ ကိုထိန်လင်းအောင်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုနဲ့လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးချင်တာပါ၊ စကားလည်းပြောချင်တာ၊ တစ်ရက် အပြင်မှာ တစ်နေရာ လိုက်ကျွေးပါရအောင် အစ်ကိုက အလုပ်များတော့ အစ်ကိုအားတဲ့ရက်မှပါ”

“ဪ ... အင်း ... အင်း၊ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဧည့်သည်ရောက်တယ်တော့ အိမ်ပြောသား၊ ကိုယ်ကလည်း ဒီအချိန်ဆို အလုပ်သွားဖို့ ရှုပ်နေတာနဲ့ လုပ်ပါ ... အေးအေးဆေးဆေး နေပါ၊ အပြင်ထွက်ဖို့လည်း အိမ်နဲ့သာ ချိန်းလိုက်ပါ၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုဦး ညီလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကို”

အပြင်ဆိုင်မှာ စားရတာ ဝါသနာပါလှတဲ့ ကိုလင်း တစ်ယောက် လိုလိုချင်ချင်ပဲ လက်သင့်ခံသွား၍ အိမ်က ပင့်သက် တစ်ချက် တိတ်တိတ်ချလိုက်မိပါသည်။

“တိတိ ... တိတိ”

ခိုက်က ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ ...

“ဟယ်လို”

“ခိုက်”

“အေး”

“ပင်လုံ ရှိလား”

လဲ့ဝါ အမေးကြောင့် ခိုက်က ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့

ပင်လုံကို မျက်စောင်းတစ်ချက် အခြောက်တိုက်ထိုးလိုက်ရင်း ...

“မရှိဘူး”

“အာ ... ဒီကောင်လေး၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး”

“ငါ ဘယ်သိမလဲ”

ပင်လုံက စူပုပ်ပုပ်ရှိနေတဲ့ ခိုက်ရဲ့ရုပ်ကိုကြည့်ရင်း

ပြုံးစိစိ ရှိနေပါသည်။

“ပြည်လမ်းဆိုင်ကိုလည်း ငါ ဆက်ပြီးပြီ၊ မရှိဘူးတဲ့၊ ဒဂုံ စင်တာမှာတဲ့”

“ပြည်လမ်းဆိုင်ဖုန်းနံပါတ်က သိလိုက်ရပြန်ပြီ”

“အာ ... နင်ကလည်း၊ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဆိုင်ကြော်ငြာပါနေ တာပဲဟာ၊ အဲဒီမှာ ဖုန်းနံပါတ် ပါတာပဲ”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်နေတာပေါ့လေ”

“ဟဲ့ ... ခိုက်၊ နင်လည်း အခု ဒဂုံစင်တာမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒီမှာ ပင်လုံ မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“သေချာရဲ့လား၊ မိန်းမ ... နင် စိတ်မပုပ်နဲ့နော်”

“ဘာလို့ စိတ်ပုပ်ရမှာလဲ၊ ရှိမှမရှိတာကို၊ နင် သူ့ဟဲ့နဲ့ဒ် ဖုန်း ဆက်လိုက်ပေါ့ဟဲ့၊ ဘာလို့ ငါ့ဆီဆက်နေလဲ”

“သူ့ဟဲ့နဲ့ဒ်ဖုန်းက ပိတ်ထားလို့ပေါ့၊ အစုတ်အပေလေး၊ အကျင့်မကောင်းဘူး၊ ဖုန်းကို ပိတ်ပိတ်ထားတတ်တယ်”

“အောင်မာ ... ဖုန်းပိတ်ထားတာနဲ့ပဲ အကျင့်မကောင်းတာ နဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ အနှောင့်အယှက်တွေများလို့ ပိတ်ထားတယ် နေမှာပေါ့”

“နင် ငါ့ကို စောင်းပြောနေတယ်ပေါ့လေ”

“ဪ ... နင့်ကို ပြောစရာလား၊ နင်က ဘာနှောင့်ယှက် လို့လဲ၊ တခြားမိန်းကလေး အနှောင့်အယှက်တွေကို ပြော

www.burmeseclassic.com

တာပါ။ အလကားနေ ဖုန်းဆက်ခေါ်၊ ဖုန်းဆက်ချိန်း လုပ်ကြတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဖုန်းပိတ်ထားရတာတဲ့”

ခိုက်က တကယ်တော့ လဲဝါတို့ကိုပဲ စောင်းပြော

နေတာပင်။

တကတဲ ... ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ခေါ်ခေါ်နိုင်ကြလွန်း

တယ်။

“မပိုစမ်းနဲ့၊ နင် ကြားထဲက လုပ်ကြပြောနေတာ”

“ဪ ... မယုံလည်းနေဟယ်”

“ပင်လုံ ပြောသံ မကြားပါဘူး”

“သူက နင့်ကို ဘာကိစ္စ ဆံတော်ဦးတင် ပြောနေရမှာလဲ၊ နင်နဲ့တွေ့ရင် နင်နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ ပြောမှာပေါ့”

“ကဲပါဟယ်၊ သူ့ကို ဆက်သွယ်ပေးစမ်းပါ”

“ဟဲ့ ... ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ် သွားဆက်သွယ်မလဲ၊ ဖုန်းပိတ်ထားပါတယ်ဆိုမှ ငါနဲ့လည်း မတွေ့တာ သုံးလေး ရက်ရှိပြီ”

“ဟယ် ... ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဟဲ့၊ မဟုတ်ဘဲ ပြောစရာလား”

“ကျွတ် ... ဒီကောင်လေး ဘယ်သေထိုးနေတယ် မသိဘူး၊ ပြောတော့ဖြင့် မမလဲကို ကူညီပါမယ်၊ ကိုမင်းဦး လိုတာ ရှိခေါ်လိုက်နဲ့၊ ခေါ်မယ်လုပ်တော့ ဖုန်းပိတ်ထားတယ် ... ဟွန်း”

“နင်တို့ကလည်း ဘယ်လောက်တောင် ခေါ်နေသလဲမှမသိ တာ၊ သူ ကြောက်ပြီး ရှောင်လောက်အောင် ခေါ်နေလားမှ မသိတာ”

“ဟဲ့ ... သူပါတာ ကိစ္စတွေ အဆင်ပြေတယ်၊ သူကအပြုံး လေး ချိုချို ချိုချိုနဲ့ အပြောအဆိုလည်း ညက်ညောသလား မမေးနဲ့၊ သူနဲ့သွားလိုက်တာ ဟိုတစ်နေ့က ငါ သိန်းချိ သက်သာလာတယ်”

“ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း သွားဦးပေါ့ဟဲ့”

“ဘာလဲ ... နင်က တိုတာလား”

“မတိုပေါင်၊ ဆက်သွယ်သို့မရရင် ပြောတာပါ”

“အခုက ငါ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ကိုမင်းဦး ကိစ္စပါ၊ ကိုမင်းဦး လည်း သူ့ကို ဆက်ဆက်နေတာပဲ၊ ဆက်မရဘူး”

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိရင် ငါ့ကိုမှာထားလေ၊ ငါနဲ့တွေ့ရင် ပြောလိုက်မှာပေါ့”

“အရေးကြီးလှတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမင်းဦးက ပင်လုံ ကို ကျွေးချင်လို့၊ နင်ပါ ပါတယ်”

“ဟိုတလောက ဘိယာလည်းတိုက်၊ ကျွေးလည်းကျွေးပြီး ပြီမို့လား”

“ထပ်ကျွေးချင်တာ၊ ကိုမင်းဦး တစ်ယောက် အိမ်ထိုင်ရင်း နဲ့ အလုပ်တွေဖြစ်နေတာ၊ ပင်လုံ လုပ်ပေးတာလေ၊ ကြား ထဲက မိတ်ဆက်ပေးသွားတာ၊ ကိုယ်က ပါးစပ်ပဲနိက်ပြီး

www.burmeseclassic.com

သူတို့ဂိုဒေါင်မှာပဲ သူတို့ထားရင်း အလုပ်တွေဖြစ်တာ၊ ဘယ်နှရက်ပဲ ရှိသေးလို့လဲ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း နှစ်သိန်းလောက် ကျန်တယ်၊ ဒါတောင် ကိုမင်းဦးက စလုပ်တာမို့လို့ မတင်းရဲဘဲ မြန်မြန်ထုတ်ပစ်လို့၊ တစ်လမှာ နှစ်ခါသုံးခါပဲ အလုပ်ဖြစ်ရင်ကို မဆိုးဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာကြီးပေါ့၊ ငါ နားမလည်ပေမယ့် ကြားရတာတင် အားရစရာကြီး”

“ပြီးတော့လေ ငါ ပင်လုံကို ပြောထားတယ်၊ ငါ တရုတ် ပြည်သွားစရာရှိတယ်၊ ငါနဲ့ တစ်ခေါက်လောက် လိုက်ခဲ့ စမ်းပါလို့ သူ့ကိုခေါ်ထားတာ သိလား၊ ပင်လုံက တရုတ် စကားလည်း ရတယ်၊ ယိုးဒယားစကားလည်း ရတယ်၊ မိုက်တယ်”

ခိုက် မျက်နှာက စူပုပ်လာရပါသည်။ အမယ်လေး လေး၊ တရုတ်ပြည်တောင် အဖော်လိုက်ပေးဖို့ ခေါ်သတဲ့။ တကတဲ တော်။ နီးနီးနားနား။ ဒီပင်လုံတစ်ယောက်ကို သူတို့က ဘာမှတ် နေကြတယ် မသိဘူး။ ဒီမှာတော့ ခိုက်က သာမန်အသိမိတ်ဆွေ တုန်းက ဗန်ကောက်ကို အတူသွားဖြစ်တာ ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ခုလို ပတ်သက်မှု ရှိလာတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ခရီးအတူသွားတယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး မသင့်တော်ဘူးထင်၍ ဒီတစ်ခါ ဗန်ကောက်သွား ရင် အတူမသွားဘူးလို့ ပြောထားတာ။

“ဘာလဲ ... တိတ်သွားပါလား၊ မကြည့်ဘူးလား”

“မကြည့်စရာ မရှိပါဘူးရှင်၊ ရှင်တို့ဟာရှင်တို့ တရုတ်ပြည် သွားသွား၊ ကုလားပြည်သွားသွားပါ၊ ကဲ ... ဒါပဲ၊ ရှင် ဖုန်းကြိုးစားဆက်လိုက်ဦး လဲ့ဝါ”

“အေး ... အေး”

ခိုက်က ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ပင်လုံကို ခပ်စွေစွေကြည့် လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ ... မမကလည်း ပြဿနာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ မမနား မကပ်ရတော့လို့ ဖုန်းကိုပိတ်ထားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

“ရှင်က ပိတ်ထားတော့ ကျွန်မဖုန်းထဲကိုပဲ အားလုံးက ဝင်ဝင်လာလိုက်တာပေါ့၊ ခုလည်း ထပ်ကျွေးချင်သေးလို့ တဲ့၊ ကိစ္စက”

“အဲဒါ မမခိုက် သူငယ်ချင်းတွေလေး၊ သူတို့တွေနဲ့လည်း သွေးစည်းချစ်ကြည်အောင် မမခိုက်ပဲ လုပ်ခိုင်းတာလေ၊ သူတို့တွေ ကျွန်တော့်အပေါ် အမြင်ကြည်လင်အောင် လုပ် ရမယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ပင်လုံရဲ့၊ အခုဟာက အမြင်ကြည်လင်ရုံ မကတော့ဘူး။ ကြည်လင်တာထက်လွန်လို့ ထွင်းဖောက် တောင် မြင်နိုင်နေပြီ၊ တကတဲ ဖြစ်နေကြတာ”

ပင်လုံက ခိုက်ရဲ့ ချစ်စဖွယ် ရန်လိုဟန်လေးနဲ့ ချစ်စနိုး ပြုံးရယ်နေပါသည်။

“တူတူ ... တူတူ”
“ကဲ”

ခိုက်က ဖုန်းကိုကြည့်ကာ ခေါ်နေတဲ့နတ်တို့ကို

ကြည့်ပြီး ...

“ဟား ...! ရှင်ကို ချောင်းဖမ်းနေကြတဲ့ ဖုန်းတွေ မပြီး တော့ပါလား ကိုပင်လုံရော၊ ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင် စွဲမက်စေတဲ့ဆေးတွေ ကျွေးခဲ့ပါလိမ့်”

ခိုက်က မျက်ခုံးတွန့်လေးနှင့် ဖုန်းကိုဖွင့်ရင်း ...

“ဟယ်လို”

“ဟဲ့ ... ခိုက်”

“ဘာလဲ၊ ခုပဲ လဲဝါ ဖုန်းချသွားတယ်”

“ဪ ... ဒါကြောင့် နင့်ဖုန်း Busy ဖြစ်နေတာကိုး၊ ငါ ကလည်း အသေဆက်ဆက်ခေါ်နေတာ၊ ဟဲ့ ... ခိုက်၊ ပင်လုံ နင်နဲ့ရှိလား”

“မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကို ပြည်လမ်းဆိုင်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပေးစမ်းပါ”

“ဆက်မနေနဲ့တော့ အိမ်၊ ခုနကပဲ လဲဝါက ပြည်လမ်းဆိုင် ကို ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ ပင်လုံရှိလား မေးပြီးပြီ၊ မရှိဘူးတဲ့၊ ဒဂုံစင်တာမှာတဲ့”

“အခု သူ့ဆိုင်မှာ တကယ်မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး”

“လဲဝါက ဘာတွေ အရေးကြီးနေတာလဲ”

“နင့်လိုပဲ နေမှာပေါ့၊ နင်ကော ဘာတွေအရေးကြီးနေလို့ လဲ”

“ပင်လုံလေ၊ ငါ့သားနဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေးတွေ သူပဲ သမ်းပေးသွားတာ”

ခိုက်က အူကြောင်ကြောင်လေး နားမလည်နိုင်အောင်

ဖြစ်မိသည်။

“ဘာကိုလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က ငါ့သား များနေတာကို ပင်လုံပဲ ဆေးခန်း ပို့ပေးတာ၊ သူ့ကို အားတော့နာပါတယ်ဟား၊ မပို့နဲ့လို့ ပြောပါတယ်၊ ခါတိုင်းလည်း ငါ့ဟာငါ ကားငှားသွားနေကျ ပဲဟာ၊ နေ့လယ်တွေ ညနေတွေ သွားစရာရှိရင် ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် ကားငှားပြီး ဖြေရှင်းနေကျပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ပင်လုံက လိုက်ပို့မယ်ဆိုပြီး ပို့ပေးတာပါ ...

သမီးကြီးလည်း မူကြိုက ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတော့ မေမေရော သမီးကြီးပါ ငါတို့ခေါ်သွားကြတာ၊ အပြန်ကျ တော့ ပင်လုံက မြကျွန်းသာရှေ့က ဖြတ်တာနဲ့ ငါကလေး နှစ်ယောက်ကို အစထောင်တာဟေ့၊ မြကျွန်းသာ ရောက်ဖူး လားပေါ့၊ ကလေးနှစ်ကောင်ကလည်း မရောက်ဖူးဘူးပေါ့၊ ဂူဘို့အမေမှ မပို့ဖူးတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်မှလဲ ...

ပင်လုံက အထဲမှာ ဘန်ဘန်ကားတို့၊ မြင်းကမ္ဘာ
ရိုလာကိုစတာတို့ ဘာတွေ ဘယ်လိုရှိတယ် ပြော
ကလေးတွေ သွားရေတမြားမြား ကျနေကြတာလေ။ ပင်
က ဒီစနေ လိုက်ပို့ပေးမယ် ပြောသွားတယ်။ ငါက
အားနာတော့ နေပါစေ ရပါတယ်ပေါ့ဟယ်။ မပို့ပါ
ပြောပါတယ် ...

ကလေးတွေ ဂျီတိုက်တာနဲ့ ငါက ကိုလင်းကို
ပို့ပေးဖို့ ပူဆာနေတာ။ အဲဒီဖခမည်းတော်က သိတဲ့အတိုင်း
သူ့ကိစ္စပဲ သူ အရေးကြီးတာလေ။ သားသမီးကိစ္စဆို
ငါ့ကိစ္စ၊ ငါ့တာဝန်၊ သူ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကားငှာ
ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ဆိုလိုတာက ငွေကလွဲရင် မရနိုင်ဘူး
“ပြောရင်း ပြောရင်းက စိတ်တွေတိုပြီး မောသံကြီး
ပါလာပြီ။ စိတ်လျှော့စမ်းပါ အိမ်ရယ်”

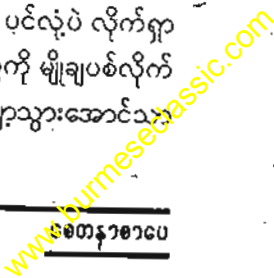
“အဲဒါ ဒေါကန်စရာပဲဟာ။ သိပ်မှန်းတာပဲ။ အဲဒါကြောင့်
ငါက သင်း မပါဘဲ မဖြစ်၊ဖြစ်အောင်သွားမယ်။ က
တွေကို လိုက်ပို့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တိုင်း ပြောရရင်
တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာ၊ ဘယ်နား ဘာလုပ်၊ ဘ
နား ပိုက်ဆံပေး၊ လက်မှတ်ဝယ် ဆိုတာတွေလည်း
သေချာမသိတာက တစ်ချက်၊ နောက်တစ်ချက်က
အဖေဖြစ်ပြီး လိုက်မပို့တာကို သူစိမ်းမိတ်ဆွေက လို
တယ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်စေချင်တာကတစ်ချက် ...

အဲဒါကြောင့် ငါ ပင်လုံကို အကူညီတောင်းမလို့၊
ဟိုတစ်နေ့က နေပါစေလို့ အားနာပါးနာ ငြင်းလိုက်ပေမယ့်
အခုတော့ လိုက်ပို့ပေးပါလို့ အကူအညီတောင်းမလို့ဟေ့”
“ဟင်း ...၊ ရင်တွေမောလိုက်တာ အိမ်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တအား စိတ်တိုတယ်။ မိသားစုကို ဘာအချိန်
မှ မပေးဘူး။ သူ့အားရက် တနင်္ဂနွေမှာ သူ အိမ်မှာနေတယ်
ဆိုရင် အဲဒါ မိသားစုကို အချိန်ပေးတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။
သူ့ဟာသူ အနားယူချင်လို့နေတာ၊ သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်
တည်း စလောင်းကြည့်မယ် အခွေကြည့်မယ်။ အိပ်ရင်အိပ်
မယ်။ သူ့အခန်းထဲပဲ သူ အောင်းနေတယ်။ ငါအားတဲ့ရက်
သားနဲ့သမီးကို ဘယ်လေးပို့လိုက်မယ် ဆိုတာ မရှိဘူး။
တအားစိတ်နာတယ်ဟာ။ ငါတို့ဘာသာ တက္ကစီငှားပြီး
လျှောက်လည်ရအောင် ကလေးတွေက အဖေမပေါ်ဘဲ
မွေးထားတာတွေ ကျနေတာပဲ။ ဖအေ မရှိတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟား ဟား ...၊ နင်ကလည်းဟယ်”
“အဲဒါကြောင့် ငါ ပေါက်ကွဲပြီး ပင်လုံကို ရှာနေတာ၊ သူ့
ဖုန်းကလည်း ပိတ်ပဲ ပိတ်ထားနိုင်လွန်းတယ်”

ကိုယ်က ပေါက်ကွဲမလား ကြုံပါတယ်။ အိမ်က
ပေါက်ကွဲနေနှင့်တာကို “နင်တို့က တစ်ဆိတ်ရှိ ပင်လုံပဲ လိုက်ရှာ
မိန်းနေကြရအောင်” အစချီပြီး ပြောချင်တာတွေကို မျိုချပစ်လိုက်
ရပါသည်။ ဒေါတွေကန်နေတဲ့ အိမ်ကို စိတ်လျှော့သွားအောင်သာ
မော့မော့ဖျောင်းဖျာမှာမို့ ...

“ငါ ပင်လုံကို ပြောပြလိုက်ပါ့မယ် အိစံရယ်”

“နင် ပြောပြီးရင် ငါ့ဆီလည်း ဖုန်းခေါ်ခိုင်းဦး၊ မခေါ်ချင်ရင်လည်း ဖုန်းပဲဖွင့်ထားပေးပါလို့၊ ငါဆက်ပါ့မယ်လို့ ငါ့ဆရာပြောပြ ရှင်းပြချင်သေးတာ၊ နို့မို့ရင် သူ့ကို ခေါ်ပြီး ဟိုမို့ခိုင်း ဒီမို့ခိုင်း လှုပ်တယ်ဆိုပြီး ပင်လုံ ကျွဲ နေဦးမယ်၊ ငါ ရေရာအောင် ရှင်းပြပါ့မယ်”

“အင်းပါ၊ ငါလည်း ပြောပြမှာပါ၊ ပင်လုံက အဲသလိုလည်း ထင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်လည်းဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး သူ ပို့ပေးချင်တဲ့ စေတနာရှိလို့ပဲ သူကစပြီးတော့တောင် လောကွတ်ချော်ပြီး ပို့ပေးမယ် ပြောသေးတာပဲ”

“အေး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်လုံကို ရှာပေးဟား၊ တွေ့ ပြောပြ၊ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်းပေး၊ မမေ့နဲ့နော်”

“အေးပါဆို၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဘာဒါပေမဲ့လဲ”

“နင့်ယောက်ျားသိရင် ကြည့်ပါ့မလားဟယ်၊ နင်တို့ မယားချင်း ပြဿနာတက်တာက မဆန်းဘူး၊ တော်တော် ပင်လုံကို ကိုလင်းက မဆိုင်တာတွေ ဝင်ပါရကောင်းလား မြှောက်ပေးရကောင်းလားနဲ့ အထင်တွေလွှဲပြီး အမြင်က နေပါဦးမယ်”

“လွဲလွဲ ... ကတ်ကတ်”

“ဟဲ့ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ယောက်ျားချင်း ပြဿနာတက် နေပါဦးမယ်”

“မတက်စေရဘူးဟား၊ နင်ဘာမှမပူနဲ့”

“ပြီးရောဟား”

“အေး ... အေး ... ဒါပဲ”

အိစံလည်း ကိုယ့်ဒေါသနှင့်ကိုယ် သူလိုချင်တာသာ သိတော့တဲ့ပုံပင်။ ခိုက်က ဖုန်းပိတ်ပြီး ပင်လုံကို မျက်ခုံးလေး ခုံး၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟား ဟား ... မမအိစံက ဘာတဲ့လဲဗျ”

“မြကျွန်းသာတဲ့ ... စနေနေတဲ့”

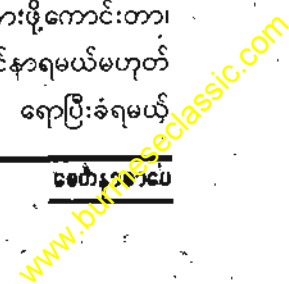
“အင်း ... မမအိစံလည်း သနားပါတယ်”

“ရှင်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ လောကွတ်ချော်ထားရတာလဲ ပင်လုံရယ်”

“လောကွတ်ချော်တာ မဟုတ်ပါဘူး မမခိုက်ရ၊ တကယ် စေတနာနဲ့ ပြောမိတာပါ”

“အေးလေ၊ မ၊ကလည်း စကားအဖြစ် ပြောတာပါ၊ ကိုလင်း မကြိုက်မှာကို စိုးရိမ်တာပါ”

“ဒီလူက သိပ်မခိုက်ဘူးဗျ၊ ကိုမင်းဦးလို မဟုတ်ဘူး၊ ပဒေသရာဇ်ဆန်တယ်၊ မမအိစံက သနားဖို့ကောင်းတာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ကြင်နာရမယ်မဟုတ် လား မမခိုက်၊ ငါ့ကောင်းမွေဆိုးမွေကို ရောပြီးခံရမယ်”

ငါ့မိန်းမပဲ၊ ငါ့ထက်အားနွဲ့တဲ့ ငါ့မိန်းမပဲ၊ ငါ့ကလေးတွေရဲ့ မိခင်ပဲဆိုတဲ့ ကြင်နာတဲ့အမြင်နဲ့ ဆက်ဆံပေးရင် တော်ရ တန်ရုံကိစ္စက ပြေလည်ပါတယ် ...

မမအိမ်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေရပေမယ့် သူ့နလုံးသား ထဲမှာ ကွက်လပ်တစ်ခုလို အမြဲဟာနေတယ်။ အဲဒါကို ကိုထိန်လင်းအောင်က မြင်တတ်ပုံမရဘူး။

“ပင်လုံ”

“မမခိုက်”

“အိမ်ထောင်ပြုရမှာကို မ၊ကြောက်လာပြီ၊ ယောက်ျားတွေ ဟာ ကာလတစ်ခုကိုရောက်ရင် ပြောင်းလဲအေးစက်သွား တတ်တာမျိုး ထင်တယ်”

“လူချင်းကွဲပါတယ် မမခိုက်၊ ကိုမင်းဦး ဆိုရင်ကော”

“ကိုမင်းဦး ကျပြန်တော့လည်း လဲဝါပဲ ပင်ပန်းရလွန်းတယ်၊ စီးပွားရေးကတစ်ဖက်၊ လူမှုရေးကတစ်ဖက်၊ အိမ်တွင်းမှုက တစ်ဖက်”

“မမလဲကိုက အဲသလိုပဲ ထားချင်တာ၊ သူ့မှာကို သူလုပ် ပေးရမှ ကျေနပ်တဲ့ညဉ့် ရှိတာ၊ ဒီတော့ ဘေးကလူတွေက ရေသာခိုနေတာ၊ ဝီရိယကောင်းကောင်း ကြီးကြီးစားစား လူတစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ယူကြည့်၊ အဲဒီလူလည်း တစ်ချိန်မှာ အချောင်ခိုသွားမှာပဲ၊ သူက ဘယ်လိုပင်ပန်း ပင်ပန်း သူလည်း ကျေနပ် ယောက်ျားလည်းကျေနပ် သူ့ဘို့ဟာသူတို့ အဆင်

ပြေတယ်လေ၊ အဲဒါဆို ပြီးတာပဲပေါ့၊ ကာယကံရှင်တွေ ပြေလည်နေမှတော့ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးကို ဝေဖန်နေစရာ မလိုတော့ဘူးလေ”

“မ၊အဲသလောက် ပင်ပန်းမခံနိုင်ဘူး”

“မမခိုက်က ဘာဖြစ်လို့ ပင်ပန်းခံရမှာလဲ၊ မမခိုက်က မမလဲ မဟုတ်သလို ကျွန်တော်ကလည်း ကိုမင်းဦး မဟုတ် ဘူး”

“ကိုလင်းလို တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တတ်တာမျိုးရော”

“အဲဒါမျိုး ကျွန်တော်တို့မိသားစုပုံစံမှာကို မရှိခဲ့တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် အဖေက ရေခဲတုံးကြီးလို အေးပေမယ့် မိသားစုကို အချိန် ပေးပြီး အမြဲကြင်နာနွေးထွေးတယ်၊ မာမိ စီမံခန့်ခွဲမှုကို ဒက်ဒီက အမြဲအသာတကြည် သဘောတူပေမယ့် မာမိက ဒက်ဒီကို ဘယ်တော့မှကျော်ပြီး မလုပ်ဘူး”

ပင်လုံက ခိုက်ရဲ့မျက်နှာကလေးကို နီးနီးကပ်ကပ်

ညှည့်ရင်း ...

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“... ..”

“ဟင် ... မမခိုက်၊ ကျွန်တော် ချစ်သလို မမခိုက်လည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သိပါ တယ်”

“ခုချိန်မှာ ကိုယ့်ဘဝလေး စိတ်ချမ်းသာနေရတာလောက် စိတ်မချမ်းသာရတော့မှာ ကြောက်တယ် ပင်လုံ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်ချိန်တော့”

“အဲဒီတော့ မမရဲ့ အကန့်အသတ် အတိအကျမရှိတဲ့ ဘယ်တော့မှန်းမသိတဲ့ အချိန်တစ်ချိန်ကို ကျွန်တော်က ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်နေရမှာလဲ”

ခိုက်က သက်ပြင်းလေးချည်း ချနေမိပါသည်။ ကိုယ်မပြောနိုင်တဲ့ အချိန်ထိ စောင့်ပါလို့ ပြောဖို့ရာကျတော့လည်း အားနာစရာကြီး။ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိပါ။ ပထမတော့ သူငယ်ချင်းတွေထံက ပင်လုံ အပေါ် ဘာမှတ်ချက်တွေ ထွက်လာမလဲ စိတ်ဝင်စားတာ။ ခုတော့ မှတ်ချက်ကောင်းတွေလည်း ထွက်လာပါလျက်နှင့်။ တကယ်တမ်းတွင် အပြည့်အဝ စိတ်ချမ်းသာရသည် မရှိကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေကို ကြည့်ရင် ကြည့်ရင်း သတ္တိတွေ နည်းနေတာ။

အရင်တုန်းကမှ အဝေးမြင် မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတော့ သူတို့ဆီကို ရောက်ရောက်နေတဲ့ ပင်လုံရဲ့ အနီးကပ်အမြင်တွေ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြန်သိနေရတာ။

“မမခိုက် ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ တွေးပူ တွေးကြောက်နေလို့ တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ လူချင်းတူတာမှ မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်တည်းမှာတောင်မှ လက်တစ်ဖက်တည်းရဲ့

လက်ချောင်းလေးတွေတောင် အတိုအရှည် မတူတာလေ။ နည်းနည်းတိုတာရယ်၊ များများတိုတာရယ်၊ ရှည်တာရယ် ဝတာလေးရယ်၊ သွယ်တာလေးရယ်”

စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ခိုက်ရဲ့လက်ချောင်းလေးတွေကို သူ့လက်ညှိုးလေးနှင့် တို့ကာ ထောက်ကာ ပြောနေတဲ့ဆီ ခိုက်က ရင်ကလေးဖိုဖိုနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ အင်း ... တကယ်တော့ ခိုက် သူ့ကိုချစ်ပါစွာလေ။ ခိုက်ရဲ့ဘဝလေးဟာ အခုလောက် သာသာယာယာ ရှိနေရာကနေ အခုလောက်တောင်မှ သာသာယာယာ မရှိတော့ပဲ စိတ်ရှုပ်တွင်းထဲ ခုန်ဆင်းရသလိုဖြစ်မှာကို ကြောက်နေတာ။

တစ်သက်မှာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလဲ တစ်ကြိမ်မှ ချစ်ခဲ့ဖူးသေးတဲ့ ခိုက်ရဲ့နှလုံးသားလေးမှာ “ပင်လုံ”ဆိုတဲ့ တံဆိပ်လေးကတော့ ခပ်နှိပ်ထင်ရှားပြီး နေတာပါ။ ဒါကို ဝန်ခံလိုက်ဖို့သာ ဝန်လေးနေခဲ့တာ။

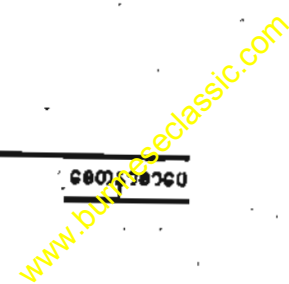
“တီတီ ... တီတီ”

“ဟော ... မမစန္ဒီပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဟား ဟား”

ဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာတာနှင့် ပင်လုံက ခိုက်ကို ချီစယ်လိုက်ပါသည်။

“ဟောတော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစစ်ပေါ့၊ စန္ဒီပဲ၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ရှင် ကလည်း ဗေဒင်ဟောတတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ရှင် နိမိတ်ဖတ် တာနဲ့ တကယ် စန္ဒီအစစ် ဖြစ်နေပြီ”

“မစန္ဒီကတော့ ကျွန်တော့်ဆီ ဆက်မရလို့ မမခိုက်ဆီ ဆက်တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်မှ သူနဲ့ဘော်ဒါမဖြစ် သေးတာ”

“တိတိ ... တိတိ”

“ကဲပါ ... မမရဲ့၊ နားထောင်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ဖုန်းဖွင့်တော့မှာပါပဲ၊ တခြားအလုပ်ကိစ္စတွေ ဆက်နေကြ ရင် ခက်မယ်”

“လဲ့ဝါရော၊ အိမ်ရော ပင်လုံကို ရှာဖမ်းနေကြတယ်နော်”

ခိုက်က ပင်လုံကို ဟိုမိန်းမတွေ လှမ်းခေါ်လိုက်မှာ

ကိုလည်း မကြိုက်နိုင်ပြန်ပေ။

“တိတိ ... တိတိ”

“ကျွတ် ...၊ ဟယ်လို၊ ပြော ... ပြော ... နင်တို့အားလုံး ဒီမနက် ဘာဖြစ်နေကြသလဲ။ မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ဆို တာမျိုး ခုန်တဆွဆွကို ဖြစ်နေကြတာပဲ”

“အီး ဟီး ဟီး ... အီး ... ဟင်”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ စန္ဒီ ... နင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မိခိုက် ... အီး ဟီး ဟီး”

“ဟဲ့ ... စန္ဒီ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လန့်လိုက်တာဟယ်၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ငိုနေတာလဲ”

“မိခိုက် ... ငါ့ ... ငါ့ကိုလာခေါ်”

“နင့်ကို ဘယ်က လာခေါ်ရမှာလဲ”

“ငါ ... (.....)လမ်းထိပ်က မိုးစားသောက်ဆိုင် ဆိုတဲ့ ဆိုင်မှာ”

“နင် တစ်ယောက်တည်းလား”

“အေး ... အီး ဟီး”

“ဟဲ့ ... နေပါဦး၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲကို ပြောဦး”

“နောက်မှ ပြောမယ်ဟာ၊ ခုလာခေါ်ဟာ”

“နင်က နင့်ဟာနင် ကားငှားပြီး ဘာကြောင့် မပြန်နိုင် ရတာလဲ”

“ငါ့အိမ်က ထွက်လာကတည်းက ပိုက်ဆံအိတ်အမှားကြီး ဆွဲလာတာ၊ ပိုက်ဆံတစ်ရာပဲ ပါတယ်၊ ကားငှားလာတာ လည်း ကားခမပေးရသေးလို့ ကားက ဆိုင်ရှေ့မှာပဲ ရပ် စောင့်နေတယ်”

“အဲဒီကားနဲ့ပဲ အိမ်ပြန်ပြီး အိမ်ရောက်မှ ပိုက်ဆံယူပြီး ရှင်းပေးလိုက်ပေါ့ဟဲ့၊ ရတာပဲဟာ”

“ဒီဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်တော့ ငါ အစားအသောက် မှာစားထား တာပေါ့၊ အခု အစားအသောက်ဖိုး ရှင်းမယ်၊ စောင့်ခိုင်းပဲ ထားတဲ့ တက္ကစီနဲ့ပဲ ပြန်တော့မယ်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်

ဖွင့်လိုက်မှ ပိုက်ဆံတစ်ရာပဲ ပါတာ သိရတာ ... အိး ဟီးဟီး”

“ဟဲ့ ... ခြောက် ... ဒါများဟယ်၊ ဒီလိုပဲ ကလေးပေါကြီးလို ငိုနေစရာလား၊ ငါက ဘာများဖြစ်သလဲလို့၊ တကတဲလန့်ဖျပ်သွားတာပဲ”

“နင် ဘာမှမသိပဲနဲ့ ... အိး”

“နင်ပြောတာကို သိပြီလေ”

“ဒါပဲမကသေးဘူး၊ ကျွန်သေးတယ်၊ ခုချက်ချင်း လာခဲ့ဟာ၊ နင်ကလည်း”

“အေးပါ ... အေးပါဟာ၊ လာပြီ ... လာပြီ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

ခိုက်က ဖုန်းကိုပိတ်ကာ ထိုင်ရာ ထ,ရပ်လိုက်ပါ

သည်။

“ဘာတဲ့လဲ မမခိုက်”

ခိုက်က စန္ဒီအဖြစ်ကို ပင်လုံကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ မသိပါဘူး ပင်လုံရယ်”

“တစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ် မမခိုက်”

“အင်း ... ပင်လုံ လိုက်ခဲ့ရင် ကောင်းတယ် ထင်တယ်၊ စန္ဒီ ငိုပုံကြီးက ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး၊ တစ်ခုခု ဘာကူညီရမယ်မှန်း မသိပါဘူး ပင်လုံရယ်”

“ကျွန်တော်ကားနဲ့ပဲ သွားလိုက်တာပေါ့”

ခိုက်နဲ့ ပင်လုံ စန္ဒီ ရှိနေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေးဆီ ချက်ချင်းပဲ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဆိုင်ရှေ့ရောက်တာနှင့် ဆိုင်ဝန် အနီးဆုံးစားပွဲမှာ ခိုက်တို့ကို အငိုမျက်လုံးကြီးတွေနှင့် မျှော်နေတဲ့ စန္ဒီကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ စန္ဒီက ဆိုင်ထဲက အပြေးအလွှားထွက်လာကာ ငိုတော့မယ် လုပ်နေပြန်၍ ခိုက်မှာမနည်းချောကာ ဆိုင်ရှေ့က တက္ကစီကားကို အရင်ဆုံး ပိုက်ဆံရှင်းရသည်။

အဲဒီနောက် သုံးယောက်လုံး ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်လာကာ ခုနစ်စားပွဲမှာပဲ ထိုင်မိကြသည်။ ဆိုင်မှာ လူရှင်းတဲ့အချိန်ဖြစ်၍ ဆိုင်က စားပွဲထိုးတွေ ကောင်တာက ဝန်ထမ်းတွေဟာ စန္ဒီကို အားလုံး သတိပြုမိနေကြပါသည်။ ဆိုင်မှာလာဝင်ထိုင်စား၊ ငွေရှင်းကာနီးကျတော့ ပိုက်ဆံမပါတာသိပြီး တစ်နေရာကို ဖုန်းဆက်ရင်း ငိုနေတဲ့ မိန်းမကို စိတ်မှန့်ရဲ့လားလို့ မထင်ရင်တော့ မထင်တဲ့လူ စိတ်မန့်လို့ပဲပေါ့။

“ကဲ ... အရင်ဆုံး ပြောမယ်၊ လုံးဝထပ်မမိနဲ့၊ ဝိုင်းအုံကြည့်နေလိုက်ကြတာ တစ်ဆိုင်လုံးပဲ၊ ငါ ရှက်တယ်နော်၊ အကြောင်းစုံကို မငိုပဲ ပြောပြ”

ပင်လုံကလည်း စန္ဒီကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“နင် ပင်လုံကိုလည်း ရှက်မနေနဲ့”

“မရှက်ပါဘူး ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့အိမ်ကိုတောင်ခေါ်ပြီး ငါ့အိမ်ထောင်ရေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မြင်အောင် သိအောင်

www.burmeseclassic.com

ပြောပြပြီး ငါ့သူငယ်ချင်းအပေါ် သစ္စာရှိတဲ့ ခင်ပွန်းသည် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ သေချာဆွေးနွေး တောင်းဆိုမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးသား၊ အဲဒီတော့ ပင်လုံကိုရှက်ပြီး မပြောချင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“အခု ဘာလဲ၊ ကိုသက် ကိစ္စပဲလား”

“ဒါပဲရှိတာပဲဟာ ... အင်း”

“မငိုနဲ့ ... ပြောပြီးသား”

“မငိုပါဘူး”

“ရှိက်သံကြီးလည်း မထွက်နဲ့”

“ငါ ... ငါ သူ့နောက်ပဲ လိုက်လာတာ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ သူက”

“ဟိုတစ်ခါ ဖူးဖူးနဲ့ပဲ”

“အဲဒီကောင်မလေးလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ၊ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် သနရုပ်ပနဲ့၊ သူ့လည်း ရှားမယ်မထင်ပါဘူးဟာ၊ ကိုယ့်အပျိုလေးဂုဏ်မှ မထိန်းဘူးဟယ်”

“နင်တို့ ယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမေကပါ ဝိုင်းဖုံးပေးတာ၊ လောကကြီးမှာ သမီးကို ကိုယ်တိုင်ဝိုင်းဖျက်နေတဲ့ မအေတွေက ရှိသေးတယ်၊ သူ့သမီးကို အရေးပေးတယ် မျက်နှာသာပေးတယ်၊ သူ့သမီး ပူဆာရင် ရတယ်ဆိုတာကို သူကပါ ဂုဏ်ယူနေတာ”

“နင်ကလည်း သူ့နဲ့သွားတာလာတာ ခုမှမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အထူးတဆန်းလုပ်ပြီး ကားနဲ့ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေတော့ ပင်ပန်းရုံပေါ့၊ ဘာထူးမှာလဲ၊ ဘာကိစ္စ လျှောက်လိုက်နေရတာလဲ”

“ဆီဒီးနားမှာ စတိတ်ရှိုး ရှိတယ်လေ၊ နင် သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာဆိုလို့ စကားဦးက ပြောင်းသွားတာလဲ”

“ငါ ကြည့်ချင်တယ်လို့ သူ့ကို ပူဆာတာ အဲဒီည မအားဘူး ဘာဘူးနဲ့ လျှောက်ပြောပြီး ငြင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဖုန်းပြောနေတော့ မသက်သာလို့ ငါ သူ့ကို ခုတလော ချက်ကင်လိုက်နေတာ၊ သူ အဲဒီဟာမကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်ဟာ”

ခိုက်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း ...

“ခြေလှမ်းရှုပ်နေတာတောင် သိပြီးနေမှဟယ်၊ ဘွဲ့ယူနေတုန်းကလည်း မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ရပြီးမှတောင် နင် အ၊တုံးအ၊အယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ပြောတိုင်း ယုံသလိုလိုနဲ့ နေခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်မသိတဲ့ နေရာတောင် သူတို့ ရောက်ချင်ရောက်မှာလေ၊ သူတို့စတိတ်ရှိုးသွားကြည့်ကြရင် တောင် နင် သိခဲ့ရတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဒါ ဒီလောက်ဖြစ်ပြီး ငိုစရာလား”

“ငိုတာက ...”

www.burmeseclassic.com

“မဲ့လာပြန်ပြီ၊ လုံးဝမငိုနဲ့ဟာ”

“ငါ ... ငါ သူတို့ကားနောက်က လိုက်တာ၊ ကားထဲမှာ ဖူးဖူးကိုလည်း တွေ့ပြီးသား”

“အင်း ... အဲဒီတော့”

“ဒီလမ်းထဲဝင်တော့ တက္ကစီဒရိုင်ဘာက ပြောတယ်၊ ဒီလမ်းက အတွင်းပိတ်တဲ့၊ ဟိုဘက်ကို မပေါက်ဘူးတဲ့”

“နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ အဆက်အစပ်မရှိဟာ”

“ဆက်စပ်ပါတယ်၊ နားထောင်၊ လမ်းတစ်ဖက်ပိတ်ဆိုတော့ ဆက်ဝင်သွားရင် တစ်နေရာမှာ ကားချင်းသွားဆုံနေမှာတဲ့ အဲဒီတော့ ငါလည်း မဆုံရဲဘူးလေ၊ သူ့ကို နောက်လှောင်ခဲ လိုက်မှန်းသိရင် တအားဒေါကန်မှာဟာ၊ အဲဒါနဲ့ ဒီဆိုင်မှာပဲ ကားရပ်ပြီး ငါ့ကိုမမြင်အောင် ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်နေရတာ”

“ခုထိ ငိုစရာ မတွေ့သေးဘူး”

“အဟင့်”

“ဟဲ့ ... လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဒီလမ်းဆုံးမှာက တည်းခိုခန်းဟဲ့၊ တည်းခိုခန်း ဆိုင် ဘုတ်ကြီး မြင်နေရတယ်၊ ခုထိ သူတို့ကား ဒီရှေ့ကပြန် ဖြတ်မထွက်သေးဘူး ဆိုတော့ အီး ဟီး၊ အဲဒါ ငိုစရာမဟုတ်ရင် ဘာလဲ ... ဟင်၊ အီး ... ခုထိကို ပေါ်မလာဘူး၊ ငါ သေချင်တယ်၊ သင်းတို့ကိုလည်း သတ်ချင်တယ်”

ခိုက် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပေ။ မျက်နှာပူပူနဲ့ ပင်လုံဘက် တစ်ချက်စွဲကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မမစန္ဒီ”

“အင်”

“ဒီလမ်းက တစ်ဖက်ပိတ် မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ဘယ်သူပြောလဲ”

“တက္ကစီဒရိုင်ဘာ သေချာပြောတာပဲ”

“သူက အမှတ်မှားပြီး အဲသလိုထင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ တစ်ဖက်ပိတ်နေတာ ဟိုဘက်လမ်း မစန္ဒီရဲ့၊ ကျွန်တော် သေချာသိပါတယ်၊ ပိတ်သွားတဲ့ နံရံကြီးက ဘုန်းကြီးကျောင်း နံရံကြီး၊ အဲဒီနံရံမှာ ကပ်ဖွင့်ထားတဲ့ အာပူလျှာပူ ဆိုင်လေးတောင်ရှိတယ်”

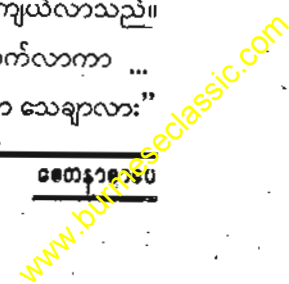
“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒီအာပူလျှာပူက ကောင်းလို့ ကျွန်တော် တောင် နှစ်ခါ သုံးခါ လာစားဖူးသေးတယ်”

“ဟယ်”

စန္ဒီသည် မျက်ရည်တွေ ဘာတွေသုတ်ကာ ရဲ့တု မျက်နှာပြေကာ မျက်လုံးတွေ ဘာတွေလဲ ကျယ်လာသည်။ မှာထားက ရုတ်ခြည်း ကြည်လင်ဝင်းတောက်လာကာ ...

“လမ်းဆုံးမှာ တည်းခိုခန်းနဲ့ ပိတ်မသွားတာ သေချာလား”

“သေချာတယ်၊ အင်း ... ကျွန်တော် မမှားဘူးဆိုရင် နှစ်
တာ သေချာတယ်ဗျာ”

“ဪ ... ဒါကတော့ ရှင်ပြောမှလား ပင်လုံရယ်၊ မမှား
ဘူးဆိုမှတော့ မှန်ပြီပေါ့၊ သေချာပြီပေါ့၊ ရှင်ကလည်းထင်
မျိုး၊ ဒီမိန်းမက ဂေါက်ရတဲ့ကြားထဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သေချာပါတယ် မမခိုက်ရ”

“ဒါဖြင့် သွားကြည့်မယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

စန္ဒီက ပိုက်ဆံတစ်ရာပဲပါတဲ့ သူ့အိတ်ကို ကော
လွယ်ကာ ...

“လာလေ ... သွားကြည့်မယ်”

“ဘာကိုသွားကြည့်မှာလဲ စန္ဒီ”

“ဒီလမ်းထဲကိုလေ”

“ပင်လုံက ဒီလမ်းဟာ ဟိုဘက်မှာ ပိတ်မနေဘူးလို့
ပြောတာနော်၊ အဲဒီတည်းခိုခန်းထဲမှာ ရှင်ယောက်ျား ရှိ
ဘူးလို့ မပြောဘူးနော်၊ ရှင် သွားကြည့်ဖို့ရာ စိတ်နိုင်
လား၊ ဘာကိုမှ ကံသေကံမ တွက်မထားနဲ့၊ သွားကြည့်
ဟာ နင့်အတွက် အကျိုးရှိမရှိကို သေချာစဉ်းစားဦး”

စန္ဒီက ဝိုင်နေပါသည်။

“ဒီလမ်းဆုံးဟာ ပိတ်ရင်လည်း ပိတ်နေမယ်၊ ပွင့်ရင်လည်း
ပွင့်နေမယ်၊ ဒီတော့ ကိုသက်ဟာ ရှင်ထင်သလို တည်းခိုခန်း
မှာ ရှိရင်ရှိမယ်၊ မရှိရင် မရှိဘူး၊ အဲဒီမတင်မကျ အသိ
လေးကိုပဲ လက်ခံပြီး နင် ဒီကနေ လှည့်ပြန်သွားမလား၊
ဒါမှမဟုတ် သွားကြည့်မယ်ဆိုရင် နင် စိတ်ချမ်းသာသွား
ရတာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ အရမ်းနာကြည်းခံစားသွား
ရမှာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ နင် ရွေးချယ်ဖို့က နှစ်လမ်း၊
နင် စဉ်းစား”

စန္ဒီက ငှုငှုငိုင်ငိုင် ဖြစ်နေရာမှ ပင်လုံကို တစ်ချက်
သွမ်းကြည့်သည်။ စန္ဒီ များဝန်းများက အကြံဉာဏ်ထောင်းခံတဲ့
မျက်လုံးများ။ ပင်လုံက ပဲခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောရမလား မစန္ဒီ”

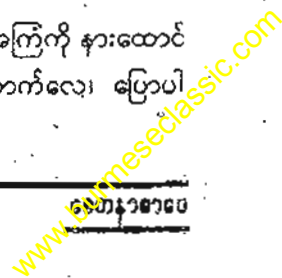
“ပြော”

“ဟိတ် ... ပင်လုံနော်”

“ဗျာ ... မမခိုက်”

“ဘာတွေပြောမလို့လဲကွာ၊ မင်းပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်က
သူ့အတွက် အားဆေးဖြစ်ရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ သေဆေးဖြစ်
ရင် ခက်ဦးမယ်”

“ပြောပစေ ခိုက်၊ ငါ ပင်လုံ ပေးမယ့် အကြံကို နားထောင်
ချင်တယ်၊ သူက ယောက်ျားတစ်ယောက်လေ၊ ပြောပါ
ပင်လုံ၊ ထင်တာတစ်ခုခု”

“ကျွန်တော် ဆိုရင် သွားကြည့်လိုက်မယ်”

“ပင်လုံ”

ခိုက်က ဟန်သည်။

“သွားမကြည့်ရဘဲ လှည့်ပြန်သွားရင် မစန္ဒီ စိတ်ထဲမှာ ရှိရင်ရှိနေမှာ ဆိုတာကြီးပဲ စွဲသွားမှာ၊ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အထင်က စွဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိရင်ရှိနေကြမှာ၊ ငါ့လက်ပူးလက်ကြပ် မကြည့်လိုက်ရဘူး ဆိုပြီး တနဲ့နဲ့ နောင်တရနေမှာ၊ ဝင်ကြည့်ခဲ့မိရင် ကောင်းသား၊ ဝင်ကြည့်မိခဲ့ရင် ကောင်းသားနဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ကို တွေးမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အခုကဲ့ပဲ မမြင်ရဘဲနဲ့ ဟုတ်တယ်ထင်လို့ ငိုနေပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပင်လုံ ပြောတာ ဟုတ်တယ်”

“သွားကြည့်လိုက်ရင် စိတ်ချမ်းသာရာ ရနိုင်တဲ့ ရာခိုင်နှုန်းက ငါးဆယ်ရှိတယ်၊ စိတ်ညစ်ရဖို့က ငါးဆယ်ပဲရှိတယ်”

“ပင်လုံ ... အဲဒီရာခိုင်နှုန်း ငါးဆယ်ဖိုး စိတ်ညစ် စိတ်ဆင်းရဲလိုက်ရရင် သွားမကြည့်ခဲ့မိလို့ တနဲ့နဲ့ဖြစ်တာထက် အဆတစ်ရာ ဆိုးမှာလေ၊ တစ်မျိုးပြန်တွက်ရင် သွားမကြည့်မိရင် တအားစိတ်မဆင်းရဲဘူး၊ သွားကြည့်ရင် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း စိတ်ဆင်းရဲရဖို့ ရှိတယ်”

ပင်လုံက ပခုံးကို တွန်းရင်း ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ...

“အဲဒါ မစန္ဒီ ဆုံးဖြတ်ပစေပေါ့၊ ကျွန်တော် သိပြီ၊ မမခိုက်သာဆိုရင် ဘယ်တော့မှ သွားကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပင်လုံနော်”

ခိုက် မျက်နှာက စူပုပ်ကာ ရင်ထဲလည်း ဒိန်းဒိန်း ဒိုင်းဒိုင်း တုန်ဟည်းသွားပါသည်။ အို ... ဖျတ်ခနဲ စဉ်းစားလိုက်မိရုံနှင့် အသည်းတွေ နှလုံးတွေ ပြုတ်ကျ ကြေမွသလို နာကျင်လိုက်တာ။ ခိုက်သာဆိုရင် စန္ဒီလို့ပဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ မျိုသိပ်ပြီး နေနိုင်မှာမဟုတ်ပါ။ နှလုံးသွေးရပ်ပြီး သေများသေသွားမလား မသိပါဘူး။

“ငါ သွားကြည့်မယ်”

“စန္ဒီရေ”

“မမေးနဲ့ သေချာတယ်၊ သွားမယ် ... လာ”

“ကျွတ် ... တကယ်လားဟာ”

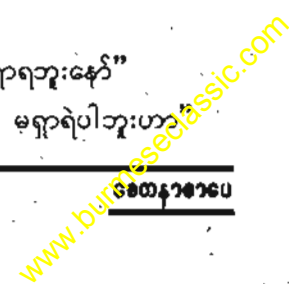
“တကယ် ... တကယ်၊ ကဲ ... ပိုက်ဆံ အရင်ရှင်းလိုက်”

“စန္ဒီ”

“လာ ... ပင်လုံလာ၊ ပင်လုံကားဆိုတော့ ပိုကောင်းတယ်၊ မိခိုက်ကားဆိုရင် ကိုသက်က သိတယ်၊ မတော်တဆ မြင်သွားဦးမယ်”

“စန္ဒီ ... နင် ပြဿနာတော့ မရှာရဘူးနော်”

“မရှာပါဘူးဟာ၊ ပြဿနာလည်း မရှာရပါဘူးဟာ”

“မမခိုက် ... ဟိုး တည်းခိုခန်းထဲအထိဝင်ပြီး တံခါးခေါက်
ရမှာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မစန္ဒီက သိရုံပဲသိချင်တာ၊
မြင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်နော် မစန္ဒီ”

“အင်း”

“တည်းခိုခန်းခြံဝင်းရှေ့က ဖြတ်လိုက်ရင်ကို အထဲမှာကား
ရှိမရှိ မြင်ရမှာပဲဟာ၊ ပြီးသွားပြီ”

“မမြင်ရရင်ကော”

“မမြင်ရရင် မြင်ရတဲ့နေရာအထိ ဝင်ကြည့်တာပေါ့”

“ပင်လုံ၊ စန္ဒီ၊ အေးဟာ၊ သဘောဟာ”

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ခိုက်က နောက်ခန်းဝင်
ထိုင်ကာ ကိုယ်ကိုလျှောချ၍ ပုထားသည်။ ပင်လုံနှင့် စန္ဒီက ရှေ့
ခန်းမှာ။ တွေ့ကြတယ်ဆိုရင် ကိုသက်ကို မျက်နှာပူသည်။
ကြည့်လည်း မကြည့်ချင်။ မြင်လည်း မမြင်ချင်။

ပင်လုံက ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းသွားပါ
သည်။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်လည်း ကောင်း
တာမို့ ပင်လုံ ရောက်ဖူးပါသည်။ အဲဒီတည်းခိုခန်းကိုလည်း ဖြတ်
သန်းသွားလာ မြင်နေကျ။ စတိုင်ခပ်ပုံပဲ တည်းခိုခန်းမျိုးမို့ မစန္ဒီ
လျှောက်ပေးဟာ မရိုးသားသူကြီး ဖြစ်ရင်တောင် ဒီနေရာတော့
မလာလောက်ဘူးလို့ စိတ်က အပိုင်ထင်မိ၍ပင်။

“ဟင်”

“ဘာလဲ စန္ဒီ၊ ဘာလဲ ... ဘာလဲ”

ခိုက်က ပုနေရာမှ မေးလေသည်။

“ခြံဝင်းလေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေး”

“အထဲမှာ ကားတော့ သုံးစီးရပ်ထားတယ် မစန္ဒီ၊ တခြား
ဘေးဘက်တွေ နောက်ဘက်တွေလည်း ရပ်မရနိုင်ဘူး
တွေ့လား၊ ဒီကားသုံးစီးလည်း မဟုတ်ဘူးမို့လား”

“ဟင်အင်း ... မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကိုသက် ဒီမှာမရှိဘူးပေါ့ မစန္ဒီရဲ့”

“အေးပေါ့နော်”

“ဟိုမှာ လမ်းကကျဉ်းပြီး ကွေ့သွားပြီ တွေ့လား”

“ဟယ် ... ဟုတ်သားပဲ၊ လမ်းမှမပိတ်နေတာ”

“လမ်းထိပ်ကကြည့်တော့ ဒီခြံတစ်ခြံရဲ့ အုတ်တံတိုင်းဟောင်း
ဟောင်းကြီးကို လှမ်းမြင်နေရတော့ လမ်းပိတ်ပြီ ထင်ရတာ၊
အမှန်က လမ်းက ကွေ့သွားတာ တွေ့လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“ကဲ ... ကိုသက်က ဒီကိုလာတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး မစန္ဒီ
ရဲ့”

ခိုက်က လျှောထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကိုမတ်၍ ပြန်ဖြင့်
ထိုင်ကာ ဘေးဘက်ကို ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လေ့လာသည်။ ဒီလမ်းသွယ်
သွယ်အတိုင်း ဆက်သွားရင် ဟိုဘက်တစ်နေရာမှာတော့ တခြား
လမ်းမကြီးတစ်ခုကို သွားပေါက်နေပါသည်။

“ဟင် ... ဒီတော့ သူတို့က ဒီဘက်က ထွက်သွားပြီ။
ငါက အလကားနေရင်း ထိပ်ကနေ ငုတ်တုတ်ပိတ်
နေရတာ မတန်လိုက်တာဟယ်”

“ဟွန်း ... ငိုက ငိုလိုက်ရသေးတယ်”

“ဒါတော့ အသည်းကို ကျွဲခတ်သလို ဖြစ်တာကိုး”

“မစန္ဒီ စောင့်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာလဲ”

“တို့ရောက်တာ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတော့ ခို
ဖုန်းဆက်တာပဲ။ ခိုက် ရောက်လာတာ ဆယ်မိနစ်
ငါးမိနစ်ပဲလေ။ ဒဂုံစင်တာနဲ့ သိပ်မှမဝေးတာ။ ခိုက်
ရောက်တော့ ဆိုင်မှာ အခုဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ နေ
တာလေ”

“ဒီတော့ မိနစ်လေးဆယ်၊ အလွန်ဆုံး လေးဆယ့်ငါး
ပေါ့။ ဒီလိုနေရာကိုလာတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ တစ်
လောက်နဲ့တော့ ပြန်မပြေးပါဘူးဗျာ။ မစန္ဒီရဲ့ အမျိုး
ဒီကိုလာတာ ဟုတ်ကို မဟုတ်ပါဘူး”

စန္ဒီ မျက်နှာက လန်းဆန်းကြည်လင်လာကာ
ကလေး တောက်ပလာရင်း ...

“အဟင်းဟင်း ... မျက်ရည်တွေတောင် နှမြောတယ်
ပါးစပ်ကို လက်ဝါးလေးနှင့် အုပ်ကွယ်ရယ်
ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြောရှာပါသည်။

“ငါက ဟိုဇာမနှစ်ကောင်ကို မခေါ်ချင်ဘူး ခိုက်ရဲ့၊
ဒါကြောင့် နင့်ကို လှမ်းခေါ်ရတာပါဟာ။ နင်က အပျို
မဟုတ်လား။ ဟိုဟာတွေကတော့ ငါနဲ့ အဝတူ အိမ်ထောင်
သည်တွေလေ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင်
စိတ်တွေ ထားတာမဟုတ်ပေမယ့် အလိုလိုနေရင်း မသိ
စိတ်က နှိုင်းနှိုင်းတွေးမိတာပဲ။ ကိုလင်း ဗိုလ်ကျတာတွေ
နိုင်ထက်စီးနင်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာတွေ ကြားရရင်
ကိုသက်က အဲသလိုကြီး မကြမ်းတမ်းတာ တော်ပါသေးရဲ့
လို့ ငါ ဖြစ်မိသလို၊ လဲ့ဝါတို့ အိမ်တို့ စိတ်ထဲမှာလည်း
ကိုမင်းဦးနဲ့ ကိုလင်း၊ ကိုသက်လောက် မရှုပ်ပွေတာ
တော်ပါသေးရဲ့လို့ ဖြစ်ကြမှာပဲ ...

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ရှက်လို့ မဟုတ်ပေ
မယ့် စိတ်က သိမ်ငယ်မိတယ်ဟာ။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုပဲ
ငါ လှမ်းခေါ်လိုက်ရတာ။ နင် အလုပ်ရှုပ်သွားပြီ၊ ငါတောင်း
ပန်ပါတယ်ဟာ”

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူးဟာ။ နင်ကလည်း၊ ငါက
နင် ပိုခံစားရမှာတွေကိုသာ အားမပေးချင်တာ။ ကျန်တာ
ဘာမဆို ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ”

“ပင်လုံ ... ကျေးဇူးပဲနော်၊ ပြီးတော့ ပင်လုံ အကြံဉာဏ်
ကို လက်ခံမိတာလည်း ပိုမှန်သွားတယ်”

“ရပါတယ် မစန္ဒီ”

“နောင်လည်း အကူညီတောင်းစရာရှိရင် ပင်လုံကို ခေါ်လိုက်လို့ ရမလား”

“ရပါတယ် မစန္ဒီ”

ခိုက်က သက်ပြင်းကြီးချရင်း ...

“ကဲ ... ဒေါ်စန္ဒီ၊ အိမ်ပဲပြန်မောင်းပို့မယ်နော်”

“အေး”

“ပင်လုံ ဒီဘက်တွေ့လိုက်၊ ပြီးရင် ...”

စန္ဒီကို သူ့အိမ်ထိ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ချကာ ပြန်ထွက်လာကြလျှင်တော့ ခိုက်သည် မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ ...

“အမယ်နလေး ... ရင်တွေ တုန်လိုက်တာ ပင်လုံရယ်၊ အတင်းမကန့်ကွက်ချင်လို့၊ သွားကြည့်ဖို့များ အကြံပြုရတယ်လို့၊ မတွေ့လို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ပက်မင်းသွားတိုးနေရင် မဟာပြဿနာ၊ နှာနှပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မမကလည်း ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ကိုသက်က တကယ်ပဲ ဒီအထိလုပ်မယ်ဆိုရင်မတောင် ဒီတည်းခိုခန်းကိုတော့ မသုံးလောက်ဘူးလို့ ကျွန်တော် တွက်ပြီးသား၊ ဒီနေရာက ခပ်အော့အော့ပါ၊ လမ်းပွင့်တယ်ဆိုတာလည်း သိထားတယ်၊ ကျွန်တော်က အားလုံးတွက်ပြီးပြီ၊ ရှိကိုမရှိနိုင်ဘူးထင်လို့ မစန္ဒီကို သွားကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းတာပေါ့”

“အင်း ... ဉာဏ်က ပြေးတယ်၊ ဒါဖြင့်လည်း ကိုသက်က ဒီလမ်းထဲ ဘာလုပ်ဖို့ ဝင်လာလဲ၊ မသိဘူးနော်”

“ဟိုဘက်လမ်းမကြီးရောက်ဖို့ ဖြတ်လမ်းတို့အဖြစ် သုံးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကားပေါ်မှာ မဒီလေးပါလာတော့ ဘယ်သူများ လိုက်လာမလဲ၊ ရှုံးဒိုးလုပ်မလဲဆိုပြီး မျက်ခြည်ဖြတ်တဲ့ သဘောလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နောက်တစ်ခုက ဒီဘက်ထိပ်မှာ ကားဘီးလေထိုးတဲ့ဆိုင်လေး ရှိတယ်၊ လေလာထိုးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ထမင်းဆိုင်လည်း တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ချောင်ကျပြီး အရသာကောင်းတယ်၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း စားပြီးလို့ ပြန်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

ခိုက်က ပင်လုံကိုသာ မခို့တရို့ မျက်စောင်းလေး

ရွယ်မိတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟယ်လို”

“ဟဲ့ ... ခိုက်၊ ပင်လုံ ရှိလား”

“နင်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြလဲ၊ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်သမျှဟာ ပင်လုံကို ရှာဖွေနေကြတာချည်းပဲ၊ ခါတိုင်းများ ငါ့ဆီဖုန်းခေါ်ရင် ငါနဲ့စကားပြောဖို့ သက်သက်ပဲ၊ ခုဆိုရင် ပင်လုံ ရှိလား၊ ပင်လုံ ဘယ်မှာလဲ မေးဖို့ပဲ ငါ့ဆီဆက်ကြတယ်”

“အဟဲ ... ခိုက်ကလည်းဟာ၊ ဟုတ်လား ... အိမ်တို့ နေ တို့လည်း ဒီတိုင်းပဲလား”

“ဒီတိုင်းပဲ”

“ဪ... ငါကတော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဆိုသလို ပေါ့ဟယ်၊ ပင်လုံကိုလည်း သေသေချာချာ ဖလှလှသင့် သပ်ရင်း ငါ့ကိစ္စရှိတာလေးတွေလည်း သူ့ကိုမေးကြ အကူအညီတောင်းရင်း၊ ပင်လုံက အစုံသိတယ်ဟ၊ ဗဟုသုတ

လည်းရှိ၊ လူသိလူခင်လည်း သိပ်များတယ်၊ အခု ငါက ငါ့ဆိုင်ခန်းရဲ့ ဆေးတစ်ခန်းကို တစ်ဆက်တည်း ငှားချင် တာ၊ အဲဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်က ပင်လုံနဲ့ အခင်မင်ကြီး မဟုတ်ပေ မယ့် ဆက်စပ်ပြီး သိတယ် ...

အဲဒီကိစ္စလေးလည်း သူ့ကို အကူအညီ တောင်းနေ တာ၊ ပြီးတော့ ငါက ပင်လုံကို နှင့်အတွက် စာမေးပွဲပါ စစ်နေတာနော်၊ အနီးကပ် စစ်ဆေးပေးနေတာ၊ နှင့်အတွက် ပါဟဲ့၊ အဲသလို စာမေးပွဲစစ်ကြည့်တော့မှ သူ ဘာလေးတွေ အားနည်းသလဲ၊ အားသာသလဲ ဆိုတာ ...”

“ဪ... ဪ... စာမေးပွဲ စစ်နေတာကိုး”

“ဒါပေါ့ဟ၊ အားရင် အားသလို နှင့်အတွက် ပိုင်ကူအကဲ ခတ်ပေးနေတာပဲ”

“ဪ... အေး... အေး”

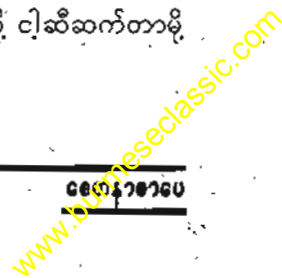
“နင့်လေသံက ငေါတော့တော့ပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ကဲ ... ပင်လုံ ဒီမှာမရှိဘူး၊ သူ ပြည် လမ်းဆိုင်မှာလည်း မရှိဘူး၊ နင် သူ့ကိုအလိုရှိရင် အိမ်နဲ့ လူပေတော့”

“ဟင်”

“နင် ခုန သူ့ဖုန်းခေါ်ကြည့်တာ မရလို့ ငါ့ဆီဆက်တာမို့ လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖုန်းမအားလို့”

“အဲဒါ ငါနဲ့ပြောနေတာ၊ အဲဒါကြောင့် မအားတာ၊ ပင်လုံ အခု အိမ်ဆီမှာတဲ့”

“အောင်မာ ... ဒီမိန်းမက ပင်လုံကို ခေါ်ထားပြီး ဘာလုပ် နေတာလဲ”

“မသိဘူး၊ နင်တို့ဟာနင်တို့ ရှင်းကြ”

“အိမ် တစ်ယောက်က လွန်ကိုလွန်တယ်၊ မနေ့ကလည်း ငါ ပင်လုံဆီဆက်တော့ ပင်လုံ သူ့ဆီရောက်နေတယ်၊ တောက်လျှောက်ဆွဲထားပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ သူ့ အလုပ်တွေ ပီခိုင်းနေတာပဲနေမယ်”

“နင်လည်း ခိုင်းဖို့ ခေါ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ မနေ့က လည်း နင် ပင်လုံဆီ ဆက်သေးတယ်ဆိုတော့ နင်လည်း မနေ့က ကိစ္စရှိလို့ပဲပေါ့”

“အမယ် ...၊ မနေ့က ငါက ငါလိုချင်တဲ့ လိပ်စာတစ်ခုပဲ မေးတာပါနော်၊ မခေါ်ပါဘူး ငါ့ဆီ”

“ခေါ်လည်း ရပါတယ်၊ နင်တို့ချင်းချင်းသာ လှကြ”

“အမယ် ... နင့်အသံကြီးက စိတ်ကောက်သံကြီး၊ နင် အခု ဘယ်မှာလဲ ခိုက်”

“ငါ ဂျန်ရှင်အိတ်ဆိုင်ကို လာနေတာ၊ ခဏနေရင် ပါကင် ထဲ ဝင်တော့မယ်၊ ပါကင်ထဲဝင်ရင် ဖုန်းလှိုင်းမမိတော့ဘူး”

“ငါက အခု သစ္စမ္မရုံသီမှာဟဲ့၊ မေမေက တရားစခန်းဝင်နေ တော့ လိုတာလေး ငါလာပေးတာလေ၊ နင့်ဆီ ဝင်လာခဲ့ ဦးမယ်၊ ခဏတွေ့ရတာပေါ့ဟယ်”

“လာလေ”

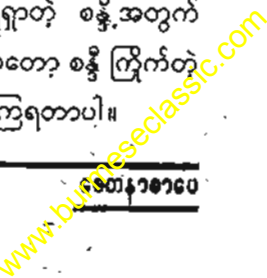
ခိုက် ဖုန်းပိတ်ကာ ပါကင်ထိုးနေချိန်တွင် ခိုက်ရဲ့ ကားနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ပါကင်လာထိုးတဲ့ ကားတစ်စီးထဲမှ လူ တစ်ယောက်က ခိုက်ကို လက်လှမ်းပြလိုက်တာ မြင်လိုက်ရ၍ ခိုက်က ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟု ကားတံခါးပိတ်ရင်း လှမ်းကြည့်မိ ပါသည်။

“ခိုက်ခိုက်”

“ဪ ... ကိုသက်”

ကိုသက်က သူ့ကားကို ပါကင်ထိုးပြီး ရီမှတ်နှင့် လှမ်းပိတ်ရင်း ခိုက်ဘက် လျှောက်လာသည်။ စပို့ရှပ်နီညို ဘောင်း ဘီနက်နှင့် ကိုသက်ပုံစံက သန့်ပြန်ပြီး ကြည့်ကောင်းနေပါသည်။ ကျောင်းတုန်းက သက်မောင်မောင် ဆိုတဲ့ ဒီလူတစ်ယောက် ချောပြောငံလွန်း၍ ခိုက်တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စု ခိုးခိုးကြည့်ကြရတာ မှတ်မိသေးသည်။

သူ ဟိုဘက်ကော်ရစ်ဒါက ပတ်သွားလျှင် သူ့နောက် က သိသိသာသာ မလိုက်ဘဲ ဒီဘက်ကော်ရစ်ဒါကနေ ပတ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားခနဲ သွားဆုံအောင် ခိုက်တို့ လုပ်ကြတာ။ ကိုသက်ကို မြင်မြင်ချင်း ရင်ခုန်စွဲလမ်းခဲ့ရတာ စနို့အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်တဲ့ ခိုက်၊ လဲဝါနှင့် အိမ်ကတော့ စနို့ ကြိုက်တဲ့ လူချောကြီးကို ကပ်တီးမူးလဲ ဝိုင်းရှိတ်ပေးကြရတာပါ။

ကိုသက်ကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွဲတွေ့လိုက်လျှင် စန္ဒီ တစ်နေ့လုံး နှမ်းနည်းနေမြဲ။ နောင်ကြာ တော့လည်း ရိုးတောင် ရိုးလာလောက်အောင်ကို ကိုသက် တစ်ယောက်က ဘေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တွဲပါတတ်မြဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ဘေးမှာပါပါ သူ့ကို သေငယ်စောနဲ့ မြောမတတ် ငေးမောကြွေကျ မြေခနေတဲ့ စန္ဒီကို အမြဲပြုံးတုံ့တုံ့လေး ကြည့် ကြည့်သွားတတ်မြဲ။

“သူက နည်းနည်းတော့ ပွေတယ်နော်၊ ကောင်မလေးလှလှ မြင်ရင် ရောချင် တွဲချင်တဲ့ပုံမျိုးပဲ၊ ဘာမှတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး၊ တွဲတာကတော့ မရေထွက်နိုင်အောင်ပဲ၊ နင် စဉ်းစားပါဦးဟာ စန္ဒီ”

လဲ့ဝါ ဦးဆောင်ပြီး ခိုက်တို့အားလုံး စန္ဒီကိုဖျက်ဖို့ စဉ်းစား ကြိုးစားခဲ့ကြဖူးသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ တစ်ဖက်သတ်တုန်းကတောင် အသေအလဲ ဖြစ်နေတဲ့ စန္ဒီဟာ ကိုသက်ကလည်း သူ့ကို စာကလေးတစ်စောင်ပေးရော ဘယ်လိုမှ ပြောမရ ဆိုမရ တားမရ ဆီးမရ။ ဘယ်သူမှ အသိမပေးဘဲ တိတ်တဆိတ် ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးပစ်လိုက်ပါသည်။ ကိုသက်ကလည်း သူ့ကို သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်လှတဲ့ စန္ဒီကိုသာ သူ့ဘဝရဲ့ လက်တွဲဖော် အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်တာ။

“ကိုသက် စစ်တီးမှာထံ လာတာလား”

“အင်း ... ဒီမှာ ခိုက်ခိုက်ဆိုင် ရှိတာလည်းသိတော့ ခဏ တက်လာဦးမလို့”

“ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိလို့လား ကိုသက်”

“အင်း ... စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ”

ဘာများပါလိမ့်လို့ ခိုက်မှာ ဝေဝေဝေနှင့် အနည်းငယ် နှိပ်ဖျပ်ချင်လာပါသည်။ ဘုရား ... ဘုရား။ စန္ဒီကို ကိုသက် တစ်စက်မယုံ အကြောင်းအရာ တစ်ခုခု မဟုတ်ပါစေနဲ့။ ကိုသက် အနေနဲ့ ခိုက်ကို အရေးသိပ်မပါလှပဲ အာလာပသလ္လာပစကားမျိုး ပြောပြောစရာ အကြောင်းက သိပ်မရှိလေရာ သတ္တိခဲမကြီး ခိုက်က ခြေလှမ်းတွေတောင် မှားယွင်းရသည်။

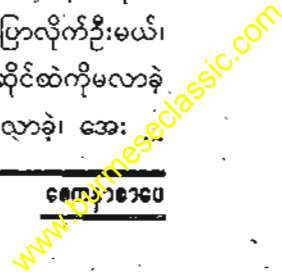
သူ့ရဲ့ဇာတ်လမ်းတစ်ခုခုကို ပြောပြပြီး စန္ဒီကို သူ တော်ပျက်တာမျိုး၊ လမ်းခွဲမှာမျိုး၊ ဆင်တူယိုးမှား အကြောင်းအရာ တစ်ခုခု မဟုတ်ပါစေနဲ့။

“ဒါဖြင့် ဆိုင်မှာဆိုရင် လူရှုပ်နေမယ်၊ မွန်းဘောက်ရီမှာ ထိုင်မလား ကိုသက်”

“ကောင်းသားပဲ၊ စကားအေးအေး ပြောလိုရတာပေါ့”

ခိုင်က ဖုန်းကို ကုမန်းကတန်းနှိပ်ရင်း ...

“အတော်ပဲ၊ လဲ့ဝါကလည်း ခိုက်ဆီလာနေတာ ဒီနားရောက်နေပြီ၊ မွန်းဘောက်ရီပဲ လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ဟယ်လို၊ ဟဲ့ ... လဲ့ဝါ၊ အေး ...၊ နင် ဆိုင်ထဲကိုမလာခဲ့နဲ့တော့၊ အပေါ်ထပ် မွန်းဘောက်ရီကို လာခဲ့၊ အေး

ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဆိုင်ရှိတဲ့ အထပ်မှာပဲလေ၊ ဒီမှာ ကိုသက်လည်း ရောက်နေလို့ ... အေး၊ ခုလားခဲ”

လဲ့ဝါက ဟိုဘက်ကနေ “ကိုသက်က ဘာတော့ရောက်နေတာလဲ” မေးနေပေမယ့် ခိုက်က မဖြေဘဲ ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ဒါမှ အသည်းယားပြီး မြန်မြန်လာမှာလို့ ထင်တဲ့အတိုင်း ခိုက်နှင့် ကိုသက် မိန်းကြည့်ပြီး မှာပြီးကာစလေး ရှိသေးသည်။ လဲ့ဝါ ဆိုင်ထဲဝင်လာပါသည်။ သူ့ရှိနေတဲ့ သဗ္ဗမုရ်သီနဲ့ ဂျွန်ရှင်အိမ်ကလည်း ပြေးလာရင်တောင် ခဏလေးရယ်လေ။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ...

“ကိုသက် ... ဘယ်လိုလဲ၊ သတင်းတွေ ကြားတယ်နော်”
“ဗျာ ... သားပဲလဲ”

လဲ့ဝါကတော့ တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောရုံဆိုရုံနဲ့ ဖြစ်၍ အားနာပါးနာ ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင် မရှိပေ။ ရောက်လာ၍ ခိုက်က အားရှိလာကာ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတလောကလည်း ရှိပဲခန့် တွေ့လိုက်တာ”
“ဘာတွေ့တာလဲ၊ မြေလား၊ ကျီးကန်းလား”
“ကိုသက်ကို ပြောတာ”
“ဒီလိုပဲ သွားလာနေတာဗျာ၊ တွေ့တာ ဆန်းလား”
“တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ”
“ဪ ... ဒါမျိုး ကြုံတတ်ပါတယ်၊ မထူးဆန်းပါဘူး”
“အရေးလည်း မကြီးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အရေးကြီးတာက အာလဲ၊ မိခိုက်ဆီကို တမင်တကာ လာခဲ့တာလား၊ ခရီးသွားဟန်လွှဲ တွေ့တာလား”

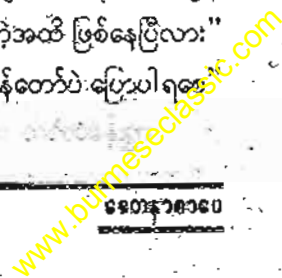
“ဝယ်စရာလေးလည်း ရှိလို့၊ ဒီမှာ ဝင်ဝယ်ရင်း ရောက်နေမှတော့ ခိုက်ဆီကို ခဏဝင်မယ်လို့ စိတ်ကူးလာတာ၊ ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ လဲ့ဝါ ပြောသလို အရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိလို့၊ လဲ့ဝါပါ ရောက်လာတာ ပိုကောင်းတယ်၊ လဲ့ဝါကိုလည်း ပြောပြဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်၊ စကော့ဈေးရောက်ရင်ပေါ့၊ အိမ် ကျကော့ အိမ်မှာပဲ နေတဲ့သူဆိုတော့ အိမ်ကိုတော့ သွားပြောဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး၊ သူ့အမေတို့ သူ့ယောက်ျားတို့ရှိသော မသွားချင်ဘူး”

“ရှင် ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ကိုသက်”
“ဟို ... ဟို ... စန္ဒီ အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ခင်ဗျားတို့က သူငယ်ချင်း စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးရိမ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သူငယ်ချင်းက ပျော်ရွှင်နေတာပါဗျာ၊ စိတ်မချမ်းသာတာက ကျုပ်ပါ”

“ဟင် ... ရှင်က ဘာကို စိတ်မချမ်းသာတာလဲ၊ စန္ဒီနဲ့ နေရတာတို့ စိတ်မချမ်းသာဘူး ဆိုတဲ့အထိ ဖြစ်နေပြီလား”

“အာ ... ကျွတ်၊ နေကြပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်ပဲ ပြောပါရအောင်”
“ပြောရှင်၊ ပြော ... ပြော”

ကိုသက်က သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့် ခေါင်းကိုအသာ
ယမ်းလိုက်ရင်း သူ့ဟဲန်းဒီဖုန်းကို ခိုက်တို့ကိုပြကာ ...

“ခါတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော် မနက် အိမ်ကထွက်၊ ညနေ
အိမ်ပြန်ရောက်၊ အဲဒီကြားထဲမှာ စန္ဒီ ဖုန်းမဆက်ဘူးဆိုရင်
အကြိမ်တစ်ဒါခင်တော့ ဆက်ပြီးသားပဲ၊ အဲဒါ အနည်းဆုံး
ခင်ဗျားတို့ သိတယ်မို့လား၊ အခုဘယ်နှနာရီလဲ၊ အင်း ...
ဆယ်နာရီပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်လာ
တာ တစ်နာရီခွဲနီးပါးတော့ ရှိပြီပေါ့၊ Ring သံ လုံးဝမြည်
မလာသေးဘူး၊ စန္ဒီ မဆက်သေးဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်က မေးချင်တာ၊ ခင်ဗျားတို့ စန္ဒီ အချို့
ပြောင်းသွားတာ သိသိသာသာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ”

ခိုက်ရော လဲဝါပါ မျက်လုံးကိုယ်စီဝိုင်းကာ ...

“ဘယ်လို အချို့ပြောင်းတာလဲ !”

“တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ပြီး ကျိတ်လုပ်နေတာ ယောက်ျား
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော် ရိပ်မိလာတယ်၊ စန္ဒီက
ကျွန်တော့်အပေါ် အသည်းအသန် သဝန်တိုစိတ်မချတာ
ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိကြပါတယ်၊ အဲဒါ လုံးဝမရှိတော့
ဘူး၊ ဖုန်းဆက်တတ်တဲ့အကျင့်ကအစ ပျောက်သွားတယ်
ကျွန်တော် သတိထားမိထားမိနေရာက တစ်ရက်ကျတော့
ကျွန်တော်က သူ့ဖုန်းဆီ လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်၊ သူ့ဆီက

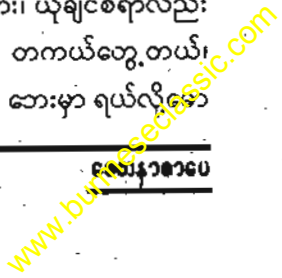
ခဏနေ မောင်ရေ၊ ခဏနေ မောင်လား၊ အသံတွေ လုံးဝ
နီးပါး မကြားရတာ စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်တာနဲ့ တမင်လှမ်း
ခေါ်တာ ...

သူ အိမ်မှာမရှိဘူးဗျ၊ အပြင်မှာ၊ အဲဒါကတစ်ချက်
ပေါ့နော်၊ နှစ်အချက်က သူ့ဘေးမှာ အဖော်တော့ပါတယ်၊
သေချာတာက ခင်ဗျားတို့ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတစ်
ယောက်အသံ မသံမကွဲ ဘေးကကြားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သူ့ကိုမေးတော့ သူက သူတစ်ယောက်တည်း ဈေးဝယ်နေ
တာလို့ ပြောတယ်၊ သူက မညာတတ်တော့ မပီရီဘူး၊
ဖုန်းကိုတောင်အုပ်ပြီး ရှူးတိုးတိုး လုပ်လိုက်သေးတယ် ...

သူ့ညာပြောပြဆိုတာ သိတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို
အကဲခတ်ကြည့်တယ်၊ ညနေတွေ ညတွေမှာ တိုးတိုး
တိုးတိုး ဖုန်းပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ဗျ၊ အဲဒီအထိ ကျွန်တော်
က သိပ်ဆိုးဆိုး မတွက်ထားပါဘူး၊ ဘာမှန်းသာ မသိတာ၊
မနေ့ကကျတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်လေးတစ်ယောက်
နဲ့ အပြင်မှာ တွေ့လိုက်တယ်”

လဲဝါနှင့် ခိုက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိကြပါသည်။

“ဘာလဲ ... မယုံဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ ယုံချင်စရာလည်း
မရှိဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တကယ်တွေ့တယ်၊
ဒီကောင်မောင်းတဲ့ကားပေါ်မှာ စန္ဒီက ဘေးမှာ ရယ်လို့ခေါ်

ခန့်၊ ကျွန်တော် နံပါတ်မှတ်လို့ မရလိုက်ပေမယ့် ကားက
 ဟန်သူးအဖြူရှောင်၊ တွေ့တာကတော့ ကားအတူစီးသွား
 တယ်၊ ရယ်မောသွားတယ်ဆိုတဲ့ ရိုးရိုးသာမန်ပုံစံလောက်နဲ့
 တွေ့ရတာဖြစ်ပေမယ့် စန္ဒီမှာ ဒီလိုသူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ
 အပေါင်းအလင်းမရှိတာ ကျွန်တော်သိတော့ ဒါ လုံးဝမရိုး
 သူ၊ မရိုးသားဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူ ဘာ
 မှမပြောဘူး”

“ဟိုလေ ...”

ခိုက်က ပါးစပ်အဟာ ...။

“ခိုက် အသာနေစမ်း၊ နင်မပြောနဲ့ ငါပြောမယ်”

ခိုက်က လဲဝါကို နားမလည်ပါးမလည် ကြည့်မိ
 သည်။ ဒါအာ ဘင်လုံလေ။ မင်လုံ ဆိုတာ ခိုက်ရော လဲဝါရော
 သိနေတာပဲ။ သို့သော် လဲဝါက ရေးကြီးခွင်ကျယ် အေးစက်နေ
 တဲ့ မျက်နှာထားနင်း ...

“ရှင် အခုပြောနေတာ ဆံတစ်ပင်တင်း ဖြစ်နေတဲ့သဘော
 လား၊ ကိုယ့်မိန်းမ အကောင်တစ်ကောင်နဲ့ တွဲနေစာယ်ဆို
 ပြီး သဝန်တို့နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“သဝန်တို့တာ မဟုတ်ဘူး လဲဝါ၊ သဝန်တို့တယ်ဆိုတာ
 ရည်းစားဘဝလောကမှာပဲ အသုံးများတာပါ၊ လင်မယား
 ဘဝမှာ သူ နောက်တစ်ယောက်နဲ့တွဲလို့ ကျွန်တော် သဝန်
 မတို့ဘူး၊ ဒေါသဖြစ်တဲ့ ခေတ်ပစ်ချင်တာ၊ မယုံကြည်နိုင်

တဲ့စိတ်နဲ့ တော်တော်ကြီး ဓာတ်ပျက်နေလို့ လာပြောပြတာ
 ဗျ၊ လုံးဝမထင်ဖူးတဲ့ ကိစ္စလေ၊ မဖြစ်သင့်တဲ့ မဖြစ်ရမယ့်
 ကိစ္စ”

“ဒီတော့ ရှင် ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားမေးခွန်းက၊ ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားတို့ သိနေ
 ကြသလား”

“မသိပါဘူး၊ စန္ဒီကလည်း တကယ်ပဲ သူ ရှုပ်တိရွပ်ပွေ
 လုပ်နေရင် ကျွန်မတို့ကို ဘယ်ဖွင့်ပြောမှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့
 အခု ကျွန်မတွေ့နေမိတာကတော့ စန္ဒီ နှစ်နဲ့ချို့ပြီး ခံစား
 နေခဲ့ရတဲ့ ခံစားချက်ကို ရှင် အခု ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွား
 ပြီဆိုတာပဲ၊ ရှင် ခံစားဖူးသွားပြီလေ၊ သဝန်တို့တာ တစ်ခု
 တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါသလည်းပါတယ်၊ စမ်းနည်းတာ
 လည်းပါတယ်၊ ရှက်တာလည်းပါတယ်၊ ရှင် ခုလိုခံစားရတာ
 ကျွန်မတော့ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားတို့ကလည်း”

“ရှင်ခံရပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုသက်ရဲ့။
 ရှင် စန္ဒီအတွက် ခံစားရတယ် ခံစားချက်ရှိတယ် ဆိုတာကို
 ကျွန်မသူငယ်ချင်းအတွက် ဝမ်းသာတာ”

“ခံစားချက် ရှိတာပေါ့ဗျ၊ ကိုယ့်မိန်းမပဲ၊ ဘာတွေ ဘယ်လို
 ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မိန်းမကတော့ မိန်းမပဲပေါ့”

“ဪ ... ရှင်တို့က အဲဒီလိုလား”

“ခင်ဗျားက ကာယကံရှင် မဟုတ်တော့ ပေါ့ရွတ်ရွတ်လေး နောက်ပြောင်နေနိုင်တာပေါ့ လဲ့ဝါ၊ ပြောပါ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိကြမှာဆိုတော့ ပြောချင်တာသာ ပြောကြပါ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော်ကို ကလဲ့စားချေရုံမျိုးလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် စန္ဒီ မလုပ်သင့်ဘူးဗျာ၊ လုံးဝမဖြစ်သင့်ဘူး၊ သဝန်တိုတာမျိုးထက်စာမယူကျုံးမရတာက ပိုပါတယ်”

ခိုက်သည် ကိုသက်ကို လဲ့ဝါ တမင်တကာ ပညာပေးချင်နေတယ်ဆိုတာ နားလည်သော်လည်း စန္ဒီ ဖြေရှင်းမရကြမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိရာ ...

“ဒါဝေမဲ့ ကိုသက် ထင်သလို မရိုးမသား ပတ်သက်ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ တစ်ထစ်ချ မစွပ်စွပ်ပါနဲ့ဦး ကိုသက်ရယ်”

“သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ထားနေတာလေးရိုးသားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို လင်ရယ် မယားရယ်ကြားမှာ ကွယ်ထားမလား”

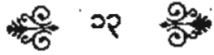
“စန္ဒီ အပေါ်မှာလည်း ကိုသက် မပြောဖြစ်ခဲ့တာတွေ အခုကြီးရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါတွေ ခုချိန်မှာ ပြောနေလို့ အပိုပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် သိချင်တာက ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားတို့ သိမသိဆိုတာရယ်၊ မသိဘဲဆိုရင် ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းပြီး ပိုင်းဝန်းတားဆီး ကာကွယ်ပေးဖို့ရယ်၊ ဒါပဲ”

ကိုသက်ရဲ့ မျက်နှာဟာ သွေးရောင်လျှမ်းနေသည်။ တားဆီးကာကွယ်ပေးရမည်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ထိုကိစ္စအတွက် စန္ဒီကို သူ မစွန့်လွှတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတဲ့သဘောပင်။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်က မစန္ဒီရဲ့ပုံစံကို ပြင်လိုက်တာ မမခိုက်ရဲ့၊ ကိုသက်အကြောင်း ကျွန်တော် ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်စုံစမ်းလိုက် ပြီးပြီ၊ ကိုသက်က ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းလေးကြောင် တတ်တာလေးပဲ၊ ကိပ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ စမောလ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာအလေးအနက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ရောတတ်တာ တွဲတတ်တာလေး တစ်ခုပဲ၊ မိန်းမလှလှလေးတစ်ယောက် က တောင်းဆိုရင် ပူဆာရင် ဟင့်အင်း မပြောတတ်တာ၊ ကြည့်ကျက်ငြင်းဖို့ကိုပဲ အားနာနေတာ၊ အဲသလိုမိန်းမလှ လေးတွေက သူ့ကို သဘောကောင်းကြီးဆိုပြီး ခင်မင်တာ အားကိုးတာကိုလည်း သူက သဘောကျတာ၊ သူ့လုပ်ပေး မယ်၊ သူ ကူညီမယ်၊ သူ့နားမှာ ‘ဦး’ ‘ဦး’နဲ့ ‘အစ်ကိုကြီး’ ‘အစ်ကိုကြီး’နဲ့ ကောင်မလေး လှလှပပတွေ ချွဲနဲ့ ဝိုင်းကပ် နေမှာမျိုးကို ကြောင်တတ်တဲ့လူမျိုး သက်သက်ပဲ ...

တယ်မိန်းကလေးကိုမှလဲ သွားမဖောက်ပြန်ဘူး၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုပိုဝေး ဒီပိုပေး၊ သွားလာ စားသောက် ဒါပဲ။ မစန္ဒီကလည်း အသည်းနုလွန်းတယ်၊ နောက်က လိုက်ချောင်း၊ ဖုန်းတွေဆက်၊ ဝိုလိုက် ယိုလိုက်၊ တကယ် ဖြစ်နေတာထက်ကို ပူလှောင်မွန်တူနေတာ၊ သူ့ယောက်ျား နောက် ရှုံးလိုက်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်၊ သူ့မှာအဲသလို လိုက်ချောင်းရတာကိုက သူ့တဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ မမရဲ့ ...

ကျွန်တော် သူ့ကို သူ့ယောက်ျားအကြောင်း ရှင်း လည်းပြပြီးပြီ၊ ဘာမှလဲ မဟုတ်တာကိုလည်း မြင်အောင် ပြပြီးပြီ၊ ဖုန်းဆိုက်လိုက်ဆက်မနေဖို့လည်း တားထားတယ်၊ သူ့လုပ်တာက ယောက်ျားအတွက် အနှောင့်အယှက်တောင် ဖြစ်သေးတယ်၊ ခုတော့ မစန္ဒီလည်း နည်းနည်းတည်ငြိမ် သွားပြီဗျ၊ သူ့ယောက်ျားကို ဖုန်းလိုက်ဆက်တာ။ ရုံးကို မပြောမဆို ဗြိတိန်နဲ့ ဝေါက်ချသွားတာ၊ နောက်က ရှုံးဒိုး လိုက်တာ၊ ဒါတွေကို သူ ရုပ်လိုက်ပြီ။ ကိုသက်ကို ကျွန် တော်က ကောင်းတယ်၊ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် အဆိုကြီး မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ သူ့ပြော သာအောင် ပြောပြတာမပါ တကယ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့လူတွေ က တယ်လိုလဲ ဆိုတာမပါ ဗဟုသုတသိရအောင် ပြလိုက် သေးတယ် ...

www.burmeseclassic.com

စမောလ်ထားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က အချိန်မှန် အိမ်ပြန်နိုင်ပါ့မလား။ ကိုသက်က ကိုလင်းလောက်တောင် အိမ်ပြန်မိုးမချုပ်ဘူး။ ရုံးဆင်းလို့ ဟိုသွား ဒီလာရှိလည်း ဓဏပဲ။ သူ့အသိထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ့ အပြစ်ရှိလှတယ်လည်း သူ ထင်မနေဘူး။ ဒါ သူ့ဝသီ သူ့ဗီဇလို ဖြစ်နေတယ် မဖြစ်ရင် ကောင်းပေမယ့် တော်ရုံတန်ရုံ အရေးမပါတာကို ပစ်ထားလိုက်ပါလို့ မစန္ဒီကို ဖျောင်းဖျောင်းတားတားတော်ကြာ ကိုယ်လိုက်လုပ်မှ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး အရေးပါလာဦးမယ် ဟိုတစ်နေ့ညက မစန္ဒီကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားပြလိုက်တယ်။ နာမည်ကြီး ကောင်မလေးတွေ လှတဲ့ဆိုင်လေ။ အောက်ကနေမှူးပြီး သီချင်းတွေတောင်းနေ တာ။ ယိုင်တိယိုင်ထိုးနဲ့ ပန်းကုံးတွေတက်စွပ်။ လက်ဆွဲ ဂျိတ်ဆက်တွေဖြစ်။ စားပွဲထိုးတွေက ပွဲစားတွေပြန်လုပ် အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ။ အဲဒီလူတွေ ထဲမှာ ကိုသက် မပါဘူးလေ။ ဒါက အကောင်းဘက်က မြင်ပြီး ကျေနပ်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။”

စိုက်က ရင်ကိုဖိုကာ ...

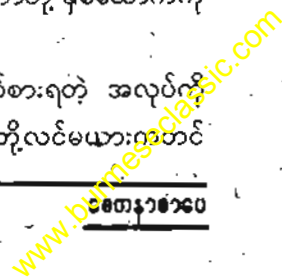
“အမယ်လေး ... ညဘက် စားသောက်ဆိုင်တောင် ခေါ် သွားလိုက်သေး။ ခုမှသိတယ် ကြည့်စမ်း။ အဲဒီနေ့က သူတို့ လင်မယား စကားများတာ ရှင်သီရဲ့လား ပင်လုံး၊ လင်မ ယား စကားများတယ် ဆိုပေမယ့် ကိုသက်ကချည်း

ဒေါကန်တာပါ။ စန္ဒီက ဘာမှပြန်မပြောဘူးတဲ့။ သူ့သူငယ် ချင်းတစ်ယောက် မွေးနေ့ပါတီသွားတာပါလို့ ပြောတယ်တဲ့။ ကိုသက်က မ,တို့တွေဆီ ဖုန်းတွေဆက်တယ်။ စန္ဒီကြိုမှာ မထားတော့ အိုးနင်းခွက်နင်းတွေ ဖြစ်ရတာပေါ့။ မ,တောင် စိတ်ထဲမှာ စန္ဒီကို တကယ်များ ဒီမိန်းမ ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ရှိနေပြီလား တွေးမိသေးတယ်။ ရှင် ကြည့်ကျက်လည်းလုပ် ဦး ပင်လုံရေ၊ တကတဲမှပဲ။ သူများလင်မယား ကွဲကုန်ဦး မယ်။ ဟိုလူ့ကူညီရ ဒီလူ့ကူညီရနဲ့ သူ့မှာ မိုးပေါ်က သိကြားမင်း ကျနေတာပဲ။ အားလုံးက ဝိုင်းခင်မင်ကြ အား ကိုးကြတာကို ရှင် သဘောတွေကျ ကျတွေနပ်နေတာ”

“အဟားဟား ... မမကလည်း၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ကူညီလိုက်လို့ လူတစ်ဖက်သား ပြေလည်သွားရင် အရမ်း စိတ်ချမ်းသာတာပဲ။ အဲဒါ ကျွန်တော့် ဝါသနာပဲ မမခိုက် ရဲ့။ အခုလည်း ကိုသက်ကို မစန္ဒီက ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီးပါ ပြီ။ အဲဒါ ခိုက်ရဲ့ခင်ပွန်းလောင်း။ လက်ထပ်တော့မှာ၊ မစန္ဒီ အကူညီတောင်းလို့ လိုက်ကူညီပေးတာ ဆိုတာ ကိုသက် သိပြီးသွားပြီ။ ဒီနေ့ပဲ ကိုသက်ဆီကနေ မမခိုက် ဆီ ဖုန်းလာလိမ့်မယ်။ ညကျ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကိုသက်က ဒင်နာကျွေးချင်လို့”

“အမယ်လေး ... အဲဒီ ဒင်နာလိုက်စားရတဲ့ အလုပ်ကို လည်း စိတ်တွေကုန်လှပြီ။ လုံဝါတို့လင်မယားကတင်

လင်ကကျွေးလိုက်၊ မယားကကျွေးလိုက်၊ ဘယ်နှခေါက် ရှိနေပြီလဲ”

“ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ မမကလည်း”

ခိုက်က မင်လုံကို ခပ်စိုက်စိုက်လေး ကြည့်လိုက်ပါ

သည်။

“ရှင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း ပင်လုံ”

“ဘာလဲ မမခိုက်”

“မင်လုံနဲ့ မနဲ့က မိတ်ဆွေလည်း မဟုတ်တော့ဘူး

သမီးရည်းစားလိုကျတော့လည်း မတူဘူး၊ လက်ထပ်မယ်

လို့ ရည်ရွယ်စိတ်ကူးထားတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

အခု ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ မင်းကို လုံးဝငြင်းထားတဲ့

အချိန်တွေတုန်းက မင်း မနဲ့ အရမ်းကပ်တယ်၊ ကြီးစား

အားထုတ်ရတုန်း ရှိသေးတာကိုး၊ ခုနောက်ပိုင်း လူကြီး

တွေပါသိ၊ သဘောတူကြတယ်လို့ အသိတွေပေးထားပြီး

တစ်နေ့ လက်ထပ်ဖြစ်မှာ သေချာတဲ့ အနေအထားလည်း

ရောက်ရော တစ်နေ့ တစ်နေ့ မင်းကို မြင်တွေ့ရဖို့

ပူးမြော်ရဖို့ မပြောနဲ့၊ တစ်ခါတလေ ဖုန်းတောင်ဆက်လို့

မရဘူး ဖြစ်လာရော”

“အာ ... မမကလည်း အဲဒါက မမဆန္ဒအရ မမနဲ့

သူငယ်ချင်းတွေကို ကျွန်တော်က အင်တာဗျူးဝင်နေ

တာလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ ခေါင်းစဉ်ကို စ၊မိတဘိတော့ မှန်ပါ

တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်အနေနဲ့ စတင်ကျေဝင်ကုန်၊ တစ်ခါ

လောက်သွား မျက်နှာမြဲပြီး ပြီးလိုက်လို့ ရပါတယ်၊ သုံး

ယောက်ဆဲမှာ လှဲဝါတစ်ယောက်လောက်ပဲ လက်ချာတွေ

ရှိက်ချင်၊ ဆဲရာမကြီးလှုပ်ချင်တဲ့သူ ပါတာ၊ ကျန်တဲ့နှစ်

ယောက်က လှဲဝါရဲ့ ဖော်လိုလောက်ပါပဲ၊ အဲဒါကက ရှင်

ကိုက စိတ်မပါနေတာ”

“မမခိုက်ကလည်း”

“မမခိုက်က မလည်းနဲ့ ရှင့်ကိုယ်၌က စိတ်အားတွေ

ထက်သန်နေတာ ပင်လုံရဲ့ ခုတော့ ရှင့်အမေတွေ ရှင့်

အစ်မတွေဆီတလည်း ကြားဖူးနားဝတွေ ရှိပြီး သိရပြီ၊

ရှင်ဟာတဲ့ ကိုယ့်ထမင်း တိုယ့်စား၊ တိုယ့်လေယာဉ်စရိတ်

နဲ့ကိုယ်သွားပြီး ဟိုး မြစ်ကြီးနားက သူငယ်ချင်းပြဿနာကို

တောင် လိုက်ရှင်းပေးတယ်ဆိုတာ ...

အဲသလို ရှေးခြားမြေခြားတွေပါ လိုက်ကူညီတာမျိုး၊

မိန်းမတောင် လိုက်ခိုးပေးတာမျိုး၊ တစ်အိုးတစ်အိမ်ပါ

ငှားရမ်းထူထောင်ပေးခဲ့တာမျိုး၊ ဘယ်သူကမှ အကူညီမ

ထောင်းဘဲနဲ့တောင် ရှင့်တို့အိမ်မှာ မွေးလည်းမွေးစား လက်

တိုလက်တောင်းလည်းခိုင်းဖို့ ခေါ်လာဖို့ထားတဲ့ ရှစ်နှစ်

တိုးနှစ် သမီးလေးကို သူ့အဖေဘက်ကအမျိုးတွေ လက်ခံ

ကြည့်ဖြူလာအောင် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကြိုးစားတာ၊ ပိုက်ဆံလည်း

www.burmeseclassic.com

သိန်းချိုကုန်ပြီး ရှင် ငှက်ဖျားတောင် မိလာတာဆို၊ ရှင်ကို ပင်လုံရေ တစ်ခုလောက်ကွာလို့ စကားမစလိုက်နဲ့ အိမ်ပစ် ဆိုင်ပစ် အလုပ်ပစ် ကူညီတော့တာဆို”

“အာ ... မမခိုက်ကလည်း ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်း တွေ အကူညီလိုနေတာရှိရင် မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေ တတ်လို့ပါ”

“မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းကို ကူညီချင် ရက်ရောချင်တဲ့ စိတ်ရှိတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ပြဿနာ တစ်ခုခုရှိတဲ့ဟာကို ဝင်ပြီးစေ့စပ်ချင် ညှိနှိုင်းပေးချင် ဖြေ ရှင်းပေးချင်တဲ့ ဝါသနာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် Negotiator ကြီးလို လုပ်ပေးတာ အောင်မြင်သွားတဲ့အပေါ် ဂုဏ်ယူ ကျေနပ်သာယာတတ်တဲ့အကျင့် ရှိနေတာ ပင်လုံရဲ့”

“အာ ...”

“မအာနဲ့တော့၊ အဲဒါ လုံးဝဟုတ်တယ်၊ ရှင်ဒက်ဒီရဲ့မှတ် ချက်ကလည်း ဒီတိုင်းပဲ၊ ဉာဏ်အားလည်းစိုက်တယ်၊ လူ အားလုပ်အားလည်းစိုက်တယ်၊ ငွေအားလည်းစိုက်တယ်၊ ဆံထုံးလည်းစိုက် ဆီလည်းစိုက် ဆိုတာမျိုးပေါ့၊ စ၊ သိရ ကတည်းက ဟိုမှာဆုံးပြီး မြန်မာချင်းဆိုတာလည်းသိရော မဝင်နီ အကူအညီ တောင်းလိုက်တာတစ်ခုကို ပင်လုံ သေချာဂရုစိုက် ကူညီပေးရင်း သိကျွမ်းခင်မင်ကြတာပဲလေ၊ အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ မမခိုက်”

“အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ဒီအချက်ကလည်း ထည့်တွက် ရမယ့် အချက်မျိုးပဲ ပင်လုံ၊ ကိုယ်ယောက်ျားက တလန်း လန်းနဲ့ တခြားကိစ္စတွေပဲ လိုက်လုပ်နေမယ့် အဖြစ်မျိုး တော့ ဘယ်မိန်းမမှ သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အာ ... မမကလည်း၊ ကျွန်တော်က အဲလောက်ကြီးလည်း လိုက်လုပ်နေမှာမှ မဟုတ်ပဲ၊ အခုက လူလွတ်မို့ပါ”

“အဲဒီစကားက မယ့်ရဆုံးပဲ၊ လူလွတ်မို့ လူပျိုမို့ ဒီလိုနေ တာပါ၊ အိမ်ထောင်ကျရင် ပြင်မှာပါ ဆိုသမျှက အိမ်ထောင် ကျပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ပြင်မရတော့ဘူးမှတ်၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်ဗီဇဆိုတာ မိန်းမက ချွတ်နိုင်ခဲ့ပါ ဘိခြင်း ပင်လုံရယ်”

“မမခိုက် ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မမပုံစံက စိတ်ပျက် လက်ပျက်ကြီး ဒီကိစ္စလောက်က ဒီလောက်အပြစ်ကြီးလို့ လား၊ ဒီလောက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ကောင်းလို့ လား၊ ဒီလောက်တွေဝေဖို့ လိုလို့လား”

“အင်း ... အဲဒီအဖြေကို မသိတာ”

“မမကလည်းဗျာ”

“တိတိ ... တိတိ ... တိတိ”

“ဟော”

www.burmeseclassic.com

ခိုက်က ဖုန်းကိုကြည့်ကာ အိမ် အမည်တွေလျှင် ...

“ဘာလဲ၊ ပင်လုံဖုန်း ပိတ်ထားလား”

“ဟုတ်”

သူ့ကိုအလိုရှိတဲ့ဖုန်းတွေ များလှ၍ ပင်လုံက ခိုက် အနားရောက်လျှင်တော့ ဖုန်းကို ပိတ်၊ ပိတ်ထားလိုက်တတ်သည်။

“ကြည့် ...၊ ရှင်ဆီခေါ်မရလို့ ကျုပ်ကိုခေါ်တာ၊ အရင်က များ အိမ် ဆိုတာ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ရန်မဖြစ်သရွေ့ မ၊ ဆီ ဖုန်းကိုမခေါ်ဘူး၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ရန်ဖြစ်မှ ရင်ဖွင့်ဖို့ မ၊ ကိုခေါ်တာ၊ ခုတော့ နှစ်ရက်ခြား တစ်ခါဆိုသလိုမှန်လို့”

“တိတိ ... တိတိ”

“ဟယ်လို”

ခိုက်က ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အသံနှင့် ထူးလိုက်တိ သည်။

“ပင်လုံရှိလားဟဲ့ ခိုက်”

“အေး ရှိတယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အမယ်လေး ... အသံကြီးကလည်း၊ ဟဲ့ ... သူ ဒီနေ့ ငါ့အမေကို ဗေဒင်ဆရာကြီး ‘.....’ ဆီက သွတ်ကင်ယူထား ပေးမယ်ပြောတယ်၊ အဲဒါ နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ၊ ဘယ် တော့ သူလာခေါ်မလဲ သိချင်လို့”

“နေဦး”

ခိုင်က ပင်လုံဘက်လှည့်ပြီး ...

“ဗေဒင်ဆရာ ဆီမှာ အိမ်အမေ နံပါတ်ဘယ်လောက် လဲ”

“ဆယ့်နှစ်ရအောင် ယူပေးထားတယ်လို့”

“ဟဲ့ ... အိမ်၊ ဆယ့်နှစ်တဲ့”

“ပင်လုံကို ဖုန်းပေးလိုက်စမ်းပါ၊ ငါမေးမလို့”

“မေးမနေနဲ့တော့၊ နင်တို့သားအမိ ကိုယ့်ဘာသာပဲ သွား လိုက်တော့၊ ပင်လုံ မအားဘူး၊ ငါ ခိုင်းထားတာရှိ တယ်”

“ဟင် ...၊ သူက ပို့ပေးမယ် ပြောထားတာ”

“အေး ... အခု မပို့နိုင်တော့ဘူး၊ သူ အလုပ်တအားရှုပ်နေ တယ်”

“ဖုန်းတောင် မပြောနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်နေတာပေါ့!”

အိမ်အသံက အောက်ကလိအာ။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ကိုယ့်မင်္ဂလာကိစ္စတောင် ကိုယ်မလုံးပန်း ခိုင်အောင် အလုပ်တွေများလွန်းလို့၊ သူ့ကို ခြေချုပ်ချထား တယ်၊ ဒီကနေစပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စ သူ ရှုပ်နေပြီ သိလား၊ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ ပွဲကျမှပဲ သူ့မျက်နှာကို ပြန် တွေ့နိုင်မယ်၊ ဒီကြားထဲတော့ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပဲ ကြည့်ကျက်ဖြေရှင်းလိုက်ကြတော့”

www.burmeseclassic.com

“အမယ်လေးနော်... လေသံကြီးက၊ အေးပါဟယ်၊ နင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စ ရှစ်တော့မယ်ဆိုတော့ အဲဒါကို ဦးစား ပေးရမှာပေါ့၊ နင်တို့ ယူပြီးသွားမှ အေးအေးဆေးဆေးကျ မှပဲ ...”

“အေး ... ဒါပဲနော်”

ခိုက်က ဖုန်းကိုပိတ်ချလိုက်တော့သည်။ စိတ်တွေ တိုကာ မျက်နှာကလည်း စူပုပ်ပုပ်။ ပင်လုံကိုများ အားအားလျား လျား သူတို့ခိုင်းခိုင်းဖို့ ကျနေတာပဲ။ လူကဲခတ်သလိုလို အင်တာ ဗြူးသလိုလိုနဲ့ ခိုင်းလိုကကောင်းနေတော့ ခုထိ ဘာမှတ်ချက်မှ မယ်မယ်ရရ ထွက်မလာပဲ လေ့လာလို့ပဲ မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေ ကြတာ။

“တိတိ ... တိတိ”

ခိုက်က ဖုန်းကို အံကြိတ်ကြည့်ကာ နှိပ်ဖွင့်လိုက် ရင်း ...

“ဟယ်လို”

“ခိုက်လား”

“အေး ... လဲ့ဝါ၊ ပင်လုံ မအားဘူး၊ ဟုတ်တယ် မအား ဘူး၊ လာလို့မရဘူး x x x x ... x x x x ...
... x x x x ... x x x x ...

အေး ... အေး ... ဒါပဲ”

ပင်လုံက ခိုက်ကို ချစ်စနိုးကြည့်ကာ တဟားဟား ပွဲတွေကျနေပါတော့သည်။

“ရယ်မနေနဲ့တော့၊ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ရှင် ဒီအကျင့်ကို ဖျောက်တော့ ပင်လုံ၊ ခုကတည်းက လေ့ကျင့်၊ ဟွန်း”

အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုမှာ လင်ယောက်ျားဘက်ကဖြစ်စေ၊ ဇနီးမယားဘက်ကဖြစ်စေ အားနည်းချက် ချို့ယွင်းချက်ဆိုတာကတော့ ပုထုဇဉ်တိုင်း ရှိကြတာချည်းပင်။ တချို့က နည်းနည်းဆိုး များများကောင်း၊ တချို့က အသင့်အတင့်ဆိုး အသင့်အသင့်ကောင်း၊ တချို့က များများဆိုး နည်းနည်းကောင်း။

လုံးဝရစရာမရှိ ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့သူ လောကမှာမရှိသလို စင်းလုံးချော မြူမတင်အောင် ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့သူလည်း လောကမှာ မရှိနိုင်တာပါ။ တချို့က ဒီအပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် တချို့က ဒီအပြစ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပဲ ဟိုအဖြစ်ကိုတော့ ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်တာမျိုး။ လူချင်း စိတ်ချင်း မတူညီတဲ့အတွက် တချို့အိမ်ထောင်တွေဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပြဿနာမျှလောက်နဲ့ ကွဲကြ ကွာကြ။ ဒီပြဿနာမျိုးပဲရှိတဲ့ တခြားအိမ်ထောင်တစ်ခုကတော့ ကွဲကွာရတဲ့အထိ မဖြစ်ဘဲ ဆက်လက်စွဲမြဲလို့။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ခိုင်ခိုင်မာမာ အခြေခံထားပြီး ဆင်ခြင်တုံတရားလေးနဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်တို့ဟာ၊ ပေါ့ပေါ့လေးတွေေးကာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု တဒင်္ဂကြောင့် တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်တွေထက် စာလျှင်တော့ အုတ်မြစ်ခိုင်မာတယ် ဆိုရမှာပင်။ ကုသိုလ်ကံကြမ္မာနှင့်လည်းဆိုင်ကာ ထိထိုးသလိုပဲလို့ ဆိုလေ့ရှိ ကြတဲ့ ဒီအိမ်ထောင်မှုကိစ္စကြီးကို အလွယ်တည်ဆောက်ဖို့ မသင့် တော်သလို အလွယ်ဖြိုဖျက်ဖို့လည်း ကောင်းတဲ့အရာ မဟုတ်ပါ ချေ။

နေ့တွေ နာမ်တွေ ဇာတာတွေ တိုက်ကြ၊ အခါကောင်းတွေ ရွေးချယ်ကြ၊ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ ခြိမ်သဲ ဝဲချီးကျင်းပ ကျင်းပ၊ နှစ်ဦးအကြား နားလည်မှု သည်းခံခွင့်လွှတ်မှု ညှာတာထောက်ထားမှု အနစ်နာခံမှု ဆိုတာတွေ မရှိခဲ့ရင်တော့ “နောင်ပြင်ရန်ခက်တဲ့အမျိုး” လို့ဆိုကြတဲ့ အိမ်ထောင်မှုကိစ္စကြီးမှာ ပြီးပြည့်စုံခြင်း၊ ချမ်းမြေ့သာယာခြင်း ဆိုတာတွေ ဘယ်လိုပိုင်ဆိုင် ခံစားနိုင်ကြပါမည်လဲ။

တကယ်တမ်းတော့ ကာယကံရှင်တို့နှစ်ဦးအပေါ်သာ အရာရာ မူတည်နေတယ်ဆိုတာ နားလည်နလုံးသွင်းထားနိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ အဲဒီအသိလေးတစ်ခုနဲ့ စိုးရိမ်တာတွေ၊ ပူပန်တာတွေကို ဘေးကိုဖယ်။ ဘဝတစ်ခုကို အစပြုဖို့ လက်တွဲတော့မည့် နှိက်နဲ့ပင်လုံတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာကလေးက မကြာခင်မှာပဲ ဆွေမျိုး ခိတ်သင်္ဂဟ အသိုင်းအဝိုင်းကြားထဲ ပျံ့နှံ့ခဲ့ပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲ ဖိတ်ကြားလွှာ

ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်လမ်းနေ ဦးတင်ဦး+ဒေါ်ချောကလျာ တို့၏

သားထွေး

မောင်ပင်လုံ B.A(English)

Glamour Men's Fashion

နှင့်

ရန်ကုန်မြို့၊ သုခဝတီလမ်းနေ ဦးအောင်ထွန်း+(ဒေါ်ခင်အေးချမ်း) တို့၏

တစ်ဦးတည်းသောသမီး

မချမ်းနိုင်နိုက် B.A(Eco)

Fascination Fashion Centre

တို့ကို

မိဘတို့ဝတ္တရားရှိသည်နှင့်အညီ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ငါးရက်နှင့်မည်

ဖြစ်ပါ၍ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲသို့ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပါရန်

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။

လမ်းပိုမို

